Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

Arkadi & Boris Strugaţki

Hotelul „La crucea alpinistului”

„Așa cum s-a comunicat, în districtul Vinga, în apropiere de orașul Mur, a aterizat un aparat zburător din care au ieșit omuleți galben-verzui, cu trei picioare și opt ochi fiecare. Avidă de senzație, presa de scandal s-a grăbit să-i declare vizitatori din cosmos…”

(Din ziare)

CAPITOLUL ÎNTÂI.

Am oprit mașina, am coborât și mi-am scos ochelarii negri. Totul era așa cum povestise Zgut. Hotelul în culori galbene și verzi avea un singur etaj, iar deasupra verandei trona în văzul tuturor o firmă funebră: „LA CRUCEA ALPINISTULUI”. În nămeții înalți și pufoși, aflați de o parte și de alta a verandei, erau înfipte schiuri multicolore – am numărat șapte bucăți, iar unul era cu clăpar. De acoperiș atârnau țurțuri tulburi și inelați, groși ca o mână. La ultima fereastră din partea dreaptă a parterului se ivi o față palidă și-n aceeași clipă ușa de la intrarea principală se deschise și pe verandă își făcu apariția un individ chelbos, îndesat, ce purta o vestă roșcată, îmblănită, pusă peste o cămașă de un alb orbitor, din nailon. Se apropie cu un mers greoi și lent și se opri în fața mea. Avea o față necioplită, roșie, și grumazul unui luptător de categoria grea. Individul nu se uita la mine. Privirea lui melancolică, ațintită undeva într-o parte, era plină de o demnitate tristă. Fără-ndoială, acesta era însuși Alec Snevar, stăpânul hotelului, al văii și al Gâtulețului de Sticlă.

— Acolo… Rosti cu o voce neașteptat de gravă și înăbușită. Uite, acolo s-a întâmplat, întinse mâna. În mână ținea un tirbușon. Pe vârful ăla…

M-am întors și, mijindu-mi ochii, m-am uitat la peretele vertical, vânăt și înspăimântător la vedere, ce îngrădea valea

către vest, m-am uitat la limbile palide de zăpadă, la creasta zimțată, conturată limpede, de parcă ar fi fost pictată pe suprafața cerului de un albastru intens.

— S-a rupt carabina, continuă patronul cu același glas înăbușit. S-a prăbușit spre moarte într-un zbor vertical de două sute de metri și nu a avut nimic de care să se agațe pe piatra netedă. Poate că a țipat. Nimeni nu l-a auzit. Poate că s-a rugat. L-a ascultat doar Dumnezeu. Apoi a ajuns pe povârniș și noi am auzit de aici avalanșa, urletul fiarei deșteptate, un urlet flămând și lacom, iar pământul s-a cutremurat când alpinistul s-a prăbușit cu zgomot împreună cu patruzeci și două de mii de tone de zăpadă cristalină…

— Ce-a căutat acolo? Am întrebat, uitându-mă la peretele sinistru.

— Permiteți-mi să mă întorc în trecut, rosti proprietarul, aplecându-și capul și ducându-și pumnul cu tirbușon la fruntea pleșuvă.

Totul era întocmai cum îmi povestise Zgut. Doar câinele nu se zărea nicăieri, dar am observat o mulțime din cărțile lui de vizită pe zăpadă, lângă terasă și în jurul schiurilor. Am intrat în mașină și am scos coșul cu sticle.

— Salutări de la inspectorul Zgut, am spus și imediat patronul se reîntoarse din trecut.

— Ce om respectabil! spuse cu însuflețire și cu un glas cât se poate de obișnuit. Cum o mai duce?

— Nu se plânge, am răspuns și i-am dat coșul.

— Văd că nu a uitat serile pe care le-a petrecut lângă șemineul meu.

— Numai despre ele vorbește, am spus și am dat să mă întorc din nou la mașină, dar stăpânul mă înșfăcă de mână.

— Nici un pas înapoi! rosti aspru. De astea se ocupă Kaisa. Kaisa! Urlă răsunător.

Pe verandă apăru deodată câinele, un Saint-Bernard extraordinar, alb cu pete gălbui, un animal masiv, de mărimea unui vițel. Așa cum deja știam, el era tot ce mai rămăsese de la Alpinistul Prăbușit, dacă nu socotim câteva mărunțișuri expuse în camera muzeu a hotelului. Tare mult aș fi vrut să

văd cum acest dulău cu nume femeiesc va începe să descarce bagajul meu, dar patronul mă îndrepta deja cu o mână fermă către casă.

Am străbătut holul întunecat, unde se simțea mirosul cald al căminului stins și lucea mat lacul măsuțelor joase, moderne, am făcut-o la stânga pe coridor și patronul împinse cu umărul o ușă pe care stătea scris „Birou”. Am fost așezat într-un fotoliu comod, coșul zăngănitor și gâlgâitor a fost pus într-un colț, iar patronul deschise pe masă un registru voluminos.

— Înainte de toate, permiteți-mi să mă prezint, spuse individul, curățând grijuliu cu unghiile vârful peniței. Alec Snevar, patronul hotelului și mecanic. Dumneavoastră, desigur, ați remarcat morile de vânt de la ieșirea din Gâtulețul de Sticlă?!

— A, alea erau mori de vânt…?

— Da. Motoare eoliene. Singur le-am proiectat și construit. Uite, cu mâinile astea.

— Nu mai spuneți… Am mormăit.

— Da. Singur. Și încă multe altele.

— Unde să le duc? întrebă în spatele meu o voce stridentă de femeie.

Am întors capul. În ușă stătea o femeie bondoacă, ținând geamantanul meu în mână, o tânără la vreo douăzeci și cinci de ani, roșie în obraji, cu ochișorii albaștri larg deschiși, depărtați.

— Asta e Kaisa, îmi spuse stăpânul. Kaisa! acest domn mi-a trimis salutări de la domnul Zgut. Îți mai aduci aminte de domnul Zgut, Kaisa? Trebuie să ți-l mai amintești.

Kaisa roși brusc și, dând din umeri, își acoperi fața cu palma.

— Își mai amintește, îmi explică patronul. Mai ține minte… În sfârșit… O să vă instalez la numărul patru. Este cea mai bună cameră din hotel. Kaisa, du geamantanul domnului… M m…

— Glebski, am spus.

— Du geamantanul domnului Glebski la numărul patru!… Incredibil de proastă, spuse chiar cu o oarecare mândrie când bondoaca dispăru, în felul ei, este chiar un fenomen… Deci,

domnule Glebski? se uită la mine, așteptând.

— Peter Glebski, am dictat. Inspector de poliție. În concediu. Două săptămâni. Singur.

Patronul scria grijuliu toate aceste date cu litere mari și strâmbe, iar în timp ce scria intră în cameră Saint-Bernardul, țăcănind cu ghearele pe linoleum. Câinele se uită la mine, îmi făcu cu ochiul și, pe neașteptate, se aruncă la podea, lângă seif, cu zgomot mare, de parcă ar fi căzut un braț de lemne, apoi își așeză capul pe una din labe.

— Acesta-i Leli, spuse patronul, înșurubând capacul stiloului. Sapiens. Înțelege tot în trei limbi europene. Nu are purici, dar năpârlește.

Leli suspină și își puse capul pe cealaltă labă.

— Să mergem, spuse patronul, ridicându-se. Vă conduc până la cameră.

Am străbătut din nou holul și am început să urcăm scara.

— Masa la ora șase, spunea patronul. Puteți mânca totuși la orice oră, de asemenea puteți bea și ceva răcoritor. La ora zece seara – o cină ușoară. Dans, biliard, cărți de joc, discuții lângă focul din cămin.

Am intrat pe coridorul de la etajul întâi și am cotit-o la stânga. Patronul se opri chiar lângă prima ușă.

— Aici, spuse el cu aceeași voce înfundată de mai înainte. Vă rog!

Deschise ușa în fața mea, iar eu am intrat.

— Din acea zi îngrozitoare și de neuitat… Începu și amuți brusc.

O cameră bună, deși puțin cam sumbră. Storurile erau lăsate, iar pe pat, nu se știe de ce, se găsea un piolet. Mirosea a fum de tutun proaspăt. Pe spătarul fotoliului din mijlocul camerei se găsea o scurtă din pânză de cort, iar pe podea, alături de fotoliu, zăcea aruncat un ziar.

— Hm… Am spus nedumerit. Cred că aici deja mai locuiește cineva.

Patronul tăcea. Privirea lui era îndreptată spre masă. Pe masă nu se găsea nimic deosebit, doar o scrumieră mare, din bronz, în care se afla o pipă cu mușțiucul drept. Pare-se

„Dunhill”. Din pipă se ridica un firicel de fum.

— Locuiește… Spuse într-un sfârșit patronul. Oare locuiește?… De altfel, de ce nu?

N-am găsit un răspuns și am așteptat continuarea. Geamantanul meu nu se zărea nicăieri, în schimb într-un colț se găsea un sac de voiaj în carouri, cu nenumărate abțibilduri hoteliere. Nu era sacul meu de voiaj.

— Aici, continuă patronul cu o voce mai apăsată, iată sunt deja șase ani de la acea zi îngrozitoare și de neuitat și totul a rămas așa cum le-a lăsat înainte de ultima lui ascensiune…

M-am uitat cu îndoială la pipa fumegândă.

— Da! spuse provocator patronul. Asta era pipa LUI. Uite, asta era scurta LUI. Iar ăsta era pioletul LUI. „Luați-vă și pioletul”, i-am spus în acea dimineață. El doar a zâmbit și a clătinat din cap. „Doar nu vreți să rămâneți acolo pentru totdeauna!” am exclamat atunci și m-au trecut fiorii ca de la o presimțire groaznică. „Pour quoi pas?” a răspuns în franceză. Nici până acum nu știu ce înseamnă asta…

— Asta înseamnă „de ce nu?”, am remarcat.

— Patronul dădu trist din cap.

— Așa am și bănuit… Iar ăsta este sacul LUI de voiaj. N-am dat voie poliției să cotrobăie prin lucrurile lui…

— Iar acesta, uite, este ziarul LUI, am spus. Vedeam cât se poate de clar că era numărul de alaltăieri al Mesagerului de Mür.

— Nu, spuse patronul. Desigur, ziarul nu este al lui.

— Și eu am aceeași impresie, am căzut de acord.

— Desigur, ziarul nu este al lui, repetă patronul. Iar pipa, evident, nu a aprins-o el, ci altcineva.

Am îndrugat ceva despre lipsa de respect față de morți.

— Nu, mă contrazise gânditor patronul. Aici totul este cumva mai complicat. Aici totul este mai complicat, domnule Glebski. Dar noi o să discutăm despre asta mai târziu. Să mergem în camera dumneavoastră.

Totuși, înainte de a ieși, aruncă o privire la toaletă, deschise și închise la loc ușile dulapului din perete, apoi se apropie de fereastră și lovi perdelele cu palmele. Cred că tare mult ar mai

fi vrut să se uite și pe sub pat, dar se abținu. Am ieșit în coridor.

— Inspectorul Zgut mi-a povestit cândva, spuse patronul după o scurtă tăcere, că specialitatea lui este așa zișii „ursari”. Dumneavoastră ce specialitate aveți, dacă, desigur, nu este un secret?

Deschise în fața mea ușa camerei cu numărul patru.

— Eu am o specialitate plictisitoare, am răspuns. Delicte de serviciu, delapidări, fraude, falsificarea documentelor statale…

Camera mi-a plăcut de la bun început. Aici totul strălucea de curățenie, aerul era curat, pe masă nici un firicel de praf, iar dincolo de fereastra spălată se zăreau munții vineții și o vale înzăpezită.

— Păcat, spuse patronul.

— De ce? Am întrebat distrat și am aruncat o privire în dormitor. Aici încă domnea Kaisa. Geamantanul meu era deschis, lucrurile erau așezate cu grijă, iar Kaisa aranja pernele.

— De altfel, nu e păcat deloc, spuse stăpânul. Domnule Glebski, n-ați avut ocazia să remarcați că necunoscutul este mult mai interesant decât cunoscutul? Necunoscutul trezește gândul, face să curgă mai repede sângele prin vene, naște fantezii uimitoare, promite, atrage. Necunoscutul seamănă cu un foculeț scânteietor în bezna nopții întunecate. Și odată devenit cunoscut, el ajunge plat, cenușiu, contopindu-se nedeslușit cu fundalul cenușiu al cotidianului.

— Dumneavoastră sunteți un poet, domnule Snevar, am remarcat și mai absent.

— Păi cum altfel, spuse patronul. Simțiți-vă ca acasă. Faceți-vă comod, odihniți-vă, faceți ce doriți. Schiuri, unguent, echipament, toate astea sunt la dispoziția dumneavoastră și dacă e cazul adresați-vă direct mie. Masa e la șase, dar dacă doriți să înbucați ceva acum sau să vă răcoriți – mă refer la băuturi – adresați-vă Kaisei. Am onoarea.

A plecat.

Kaisa tot își mai făcea de lucru cu patul, aducându-l aproape

de perfecțiune, mi-am scos o țigară, am aprins-o și m-am apropiat de fereastră. Eram singur. Cerule binecuvântat, preabunule Dumnezeu, în sfârșit eram singur. Știu, nu e bine să vorbești așa, ba nici măcar s-o gândești, dar cât este de complicat în vremurile noastre să aranjezi în așa fel încât să rămâi singur măcar o săptămână, măcar o zi și o noapte, măcar câteva ore! Nu, îmi iubesc copiii, îmi iubesc soția, nu încerc nici un sentiment dușmănos față de rudele mele, iar cei mai mulți dintre prietenii și cunoștințele mele sunt oameni cu mult tact și foarte plăcuți în relații. Dar când zi de zi, ceas de ceas ei roiesc neîncetat în jurul meu, schimbându-se unul cu celălalt, și nu există în nici un fel nici cea mai mică posibilitate de a stopa această forfotă, de a mă separa de toți, de a mă încuia, de a mă izola… N-am citit eu însumi despre asta, dar fiul meu susține că principalul flagel al omenirii în lumea contemporană este singurătatea și înstrăinarea.

Nu știu, nu sunt sigur. Ori toate astea nu sunt decât niște născociri poetice, ori așa sunt eu – om făr' de noroc. În orice caz, două săptămâni de înstrăinare și singurătate – este exact ceea ce îmi trebuie. Și să nu fiu obligat să fac ceva, să fie doar ceea ce vreau să fac. Țigara pe care o fumez este pentru că așa vreau eu, nu pentru că îmi bagă cineva sub nas un pachet cu țigări. Iar aia pe care n-am s-o fumez este pentru că nu vreau eu, nu pentru că madam Zeltz nu suportă fumul de țigară. Un păhărel de brandy lângă șemineul încins – doar în acel moment, nici mai devreme, nici mai târziu, doar atunci când îmi va veni mie cheful să beau un pahar de brandy lângă focul din cămin – asta-i bine. Într-adevăr, nu va fi rău. Și-n general, am impresia că nu-mi va fi rău aici. Iar asta este pur și simplu minunat, îmi este bine cu mine însumi, cu propriul meu corp, care încă nu a îmbătrânit, încă este viguros, poți să-l pui pe niște schiuri și să-l arunci uite, acolo, prin toată valea, spre munții vinețiii, peste zăpada scârțâitoare și atunci totul va fi pe deplin minunat…

— Să vă aduc ceva? întrebă Kaisa. Ce doriți?

M-am uitat la ea, iar ea strânse din umeri și își acoperi fața cu palma. Fata era îmbrăcată într-o rochie pestriță, strânsă pe

corp, umflată în spate și în față, cu un minuscul șorțuleț de dantelă, iar la gât purta un șirag de mărgele mari, din lemn. Vârfurile picioarelor le avea puțin chircite și nu semăna cu niciuna dintre cunoștințele mele, iar asta era bine.

— Cine locuiește la voi acum? Am întrebat.

— Unde?

— La voi. În hotel.

— În hotel? La noi, aici? Locuiește aici…

— Cine anume?

— Cine? Domnul Moses locuiește aici cu soția. La unu și doi. La fel și în camera trei. Numai că ei nu locuiesc acolo. Sau poate că e cu fiica. Nu e prea clar. Frumoasă, la toți li se scurg ochii după ea…

— Așa, așa, am spus ca s-o încurajez.

— Domnul Simone mai locuiește. Uite, aici, vizavi. Savant. Tot joacă biliard și umblă pe pereți. Ștrengar, numai că e cam abătut. Pe bază psihică. Ea roși iarăși și începu să dea din umeri.

— Și mai cine? Am întrebat.

— Domnul du Barnstokr, hipnotizator de la circ…

— Barnstokr? Chiar ăla?

— Nu știu, poate ăla. Hipnotizator… Și Brün…

— Cine e Brün?

— Cu motocicletă. În pantaloni. Tot ștrengar, deși foarte tânăr.

— Așa, am zis. Asta-i tot?

— Mai locuiește cineva. Parcă de curând a venit. Numai că el pur și simplu… Stă, pur și simplu. Nu doarme, nu mănâncă, stă ca de strajă…

— Nu înțeleg, am recunoscut.

— Nimeni nu înțelege. Stă și atât. Citește ziarele. Adineauri a furat pantofii domnului du Barnstokr. Căutăm, căutăm peste tot – nu sunt pantofii. Iar el i-a dus în muzeu și acolo i-a lăsat. Ba mai lasă și urme…

— Care? Tare mult aș fi vrut să o înțeleg.

— Ude. Așa le găsești prin tot coridorul. Ba și-a mai luat și obiceiul să mă sune. Când de la o cameră, când de la alta. Vin,

iar acolo nu-i nimeni.

— Ei, bine, am suspinat. Nu te înțeleg, Kaisa. Și nici nu-i nevoie. Mai bine mă duc la duș.

Am strivit mucul într-o scrumieră curată precum o fecioară și am plecat în dormitor după lenjerie. Acolo am pus pe măsuța de la căpătâiul patului un teanc de cărți, în treacăt fie spus cred că le-am cărat aici degeaba, mi-am scos pantofii și mi-am vârât picioarele în papuci, apoi, luându-mi prosopul de baie, am plecat la duș. Kaisa deja plecase, scrumiera de pe masă strălucea din nou de curățenie precum o fecioară. Pe coridor nu se zărea nimeni, de undeva se auzeau pocniturile bilelor de biliard, probabil se distra ștrengarul abătut pe bază psihică. Cum îi spune… Parcă Simone. Ușa de la baie am găsit-o pe palierul scării, dar această ușă era încuiată. Un timp am stat nehotărât, răsucind încet mânerul din material plastic. Cineva trecu fără grabă pe coridor, pășind greoi. Desigur, aș putea să cobor la baia de la parter, m-am gândit. Dar pot să nici nu cobor. Pentru început aș putea să dau o fugă pe schiuri. Priveam distrat o scară de lemn, care, probabil, ducea pe acoperiș. Sau, de pildă, puteam să mă urc pe acoperiș și să admir priveliștea. Se spune că pe aici sunt niște răsărituri și apusuri incredibil de frumoase. Și totuși, ce porcărie că baia este încuiată. O fi cineva acolo? Nu, e liniște… Am mai tras o dată de mâner. Eh, în fine. Dă-o-ncolo de baie. Mai am timp. M-am întors și am plecat la mine în cameră.

În camera mea se schimbase ceva, am simțit asta imediat. După o clipă am înțeles: mirosea a tutun de pipă, la fel ca în camera muzeu. M-am uitat imediat la scrumieră. Acolo nu era nici o pipă fumegândă, în schimb se găsea o grămăjoară de scrum amestecat cu fire de tutun. Stă ca de strajă, mi-am amintit. Nu bea, nu mănâncă, lasă doar urme…

În acest moment cineva căscă în apropiere, zgomotos și prelung. Din dormitor ieși leneș Saint-Bernardul, se uită la mine zâmbi și se întinse.

— Aha, deci tu ai fumat aici? Am spus.

Iarăși îmi făcu cu ochiul și clătină din cap. De parcă ar fi izgonit o muscă.

CAPITOLUL DOI.

Judecând după urmele lăsate în zăpadă, cineva mai încercase aici să meargă pe schiuri – făcuse vreo cincizeci de metri, căzând la fiecare pas, apoi se întorsese, scufundându-se până la genunchi, cărând în brațe schiurile și bețele, scăpându-le, ridicându-le și din nou scăpându-le, și se părea că nici până acum nu se așternuseră deasupra acestor hârtoape și cicatrici dureroase și albastre blestemele înghețate. În rest, învelișul de zăpadă din vale era curat, neatins, ca un cearșaf scrobit, nounouț.

Am sărit pe loc, încercând legăturile, am tras un chiot și am gonit în întâmpinarea soarelui, mărind mereu viteza, mijindumi ochii de plăcere și din cauza soarelui, aruncând din mine cu fiecare expirație plictiseala birourilor superafumate, a hârtiilor mucegăite, a tânguirilor celor aflați sub anchetă și a șefilor cicălitori, plictiseala jalnicelor polemici politice și a bancurilor cu perdea, lehamitea dată de grijile mărunte ale soției și de asalturile tinerei generații… Străzile jalnice și murdare, coridoarele puțind a ceară roșie, boturile pustii ale seifurilor sinistre, asemănătoare unor tancuri scoase la luptă, tapetul bleu decolorat din sufragerie și tapetul roz spălăcit al dormitorului, tapetul galben, stropit cu cerneală, din camera copiilor… Cu fiecare expirație mă eliberam de mine însumi – un omuleț birocratic, de înaltă moralitate, un om ce respectă legile până-n pânzele albe și care are nasturi de culoare deschisă, un soț atent și un tată exemplar, un tovarăș ospitalier și o rudă amabilă – mă bucuram că toate astea dispar, speram că vor dispărea fără posibilitatea reapariției, că de acum înainte totul va fi ușor, elastic, curat, cristalin, într-un ritm nebunesc, vesel, tânăr și cât de bine e că am venit aici… Bravo Zgut, deșteptule Zgut, îți mulțumesc, Zgut, chiar dacă uneori mai spargi mutrele „ursarilor” tăi… Și cât de zdravăn, îndemânatic și puternic mai sunt încă – pot, uite așa, perfect drept, o sută de mii de kilometri perfect drepți, dar pot și uite așa, brusc la dreapta, la stânga, să arunc de sub schiuri o tonă de zăpadă… Și doar n-am mai mers pe schiuri deja de trei ani, de când ne-am cumpărat blestemata aia de căsuță

nouă și de ce naiba am făcut asta, ne-am asigurat un adăpost la bătrânețe, toată viața muncești pentru bătrânețe… eh, la dracu' cu toate astea, nu vreau să mă mai gândesc acum la ele, dracu' s-o ia de bătrânețe, dracu' s-o ia de căsuță, la dracu' și cu tine, Peter, Peter Glebski, birocratul iubitor de legi, Dumnezeu să te aibă-n pază.

Apoi primul val de extaz se risipi și am descoperit că stau lângă drum, că sunt ud, că gâfâiam și că eram pudrat din cap până-n picioare cu zăpadă. Este pur și simplu uimitor cât de repede dispar valurile extazului. Ore și zile în șir poți să te frământi, să te umilești, să te plictisești sau să cicălești pe cineva, extazul – cum a venit a și dispărut. Iată, mi s-au înfundat urechile din cauza vântului… Mi-am scos mănușa, mi-am băgat degetul mic în ureche și l-am răsucit, când deodată aud o huruială țăcănitoare, de parcă în vecinătate ar fi aterizat un biplanor sportiv. Abia am reușit să-mi șterg ochelarii, că a și trecut ca vântul pe lângă mine, nu biplanorul, desigur, ci o imensă motocicletă, din acelea moderne, care prăbușesc pereți și distrug mai multe vieți decât toți violatorii, jefuitorii și ucigașii luați la un loc. Am fost împroșcat cu zăpadă, ochelarii mi s-au înzăpezit din nou, dar totuși am observat o siluetă slabă, încovoiată, un păr negru, fâlfâitor, și capătul întins ca o scândură al unui fular roșu. Pentru conducerea fără cască, m-am gândit automat, o amendă de cincizeci de coroane și ridicarea carnetului de conducere pentru o lună… Pe de altă parte, nici vorbă să fi observat numărul de înmatriculare – nu puteam să văd nici măcar hotelul, ba încă nici jumătate din vale – norul de zăpadă se ridicase până la cer. Ce mă tot bag unde nu-mi fierbe oala?! M-am opintit în bețe și am pornit spre hotel, în urma motocicletei, de-a lungul drumului.

Când am ajuns, motocicleta se răcorea în fața verandei. Alături erau aruncate în zăpadă niște mănuși uriașe din piele, de tip pâlnie. Am înfipt schiurile într-un nămete, m-am curățat și iarăși m-am uitat la motocicletă. Cât de sinistră este totuși mașinăria asta! Parcă văd că la anul hotelul se va numi „La crucea motociclistului”. Stăpânul va lua de mână noul oaspete

și va spune, arătând spre peretele distrus: „Aici. Aici a intrat cu o viteză de o sută douăzeci mile pe oră și a străpuns clădirea de la un capăt la altul. S-a cutremurat pământul atunci când s-a prăbușit în bucătărie, trăgând după el patru sute treizeci și două de cărămizi…” Bună treabă și reclama, m-am gândit în timp ce urcam treptele. O să intru acum la mine în apartament, iar la masa mea o să găsesc deja un schelet, într-o poziție comodă, cu un trabuc fumegând între dinți, având în față specialitatea casei, lichiorul din burete pestriț, 3 coroane litrul.

În mijlocul holului stătea, inimaginabil de lung și gârbovit, un om îmbrăcat într-un frac negru, cu pulpanele până la călcâie. Ținându-și mâinile la spate, dojenea sever o ființă slabă și suplă, de sex nedefinit, tolănită grațios într-un fotoliu adânc. Ființa purta un fular roșu, pufos, și avea o față micuță și palidă, ascunsă pe jumătate de niște ochelari mari și negri, sub o claie de păr negru și răvășit.

Când am închis ușa, lunganul amuți și se întoarse spre mine. Purta papion, avea o față extrem de mobilă, împodobită cu un nas aristocratic. Un asemenea nas nu putea fi decât în posesia unui singur om, iar acest om nu putea fi decât acea somitate. Mă privi timp de o secundă, parcă nedumerit, apoi își țuguie buzele și se urni spre mine, întinzându-mi o palmă albă și îngustă.

— Du Barnstokr, gânguri el. La ordinele dumneavoastră.

— Oare să fie chiar acel du Barnstokr? Am întrebat cu un respect sincer, strângându-i mâna individului.

— Chiar acela, domnule, chiar acela. Cu cine am onoarea?

M-am prezentat, simțind o timiditate prostească, sentiment care de regulă nu ne caracterizează pe noi, funcționarii poliției. Doar era evident, încă de la prima vedere, că un astfel de om nu-și poate ascunde veniturile și că nu completează ambiguu declarațiile de impozit.

— Ce frumusețe! gânguri du Barnstokr, prinzându-mă de rever. Unde ați găsit-o? Brün, copilul meu, ia uite ce frumusețe!

Între degetele lui apăru o violetă albăstruie. Și imediat se și

răspândi mirosul de violete. Mi-am impus să-l aplaud, deși nu-mi plac chestiile astea. Ființa din fotoliu căscă larg gurița și își aruncă un picior peste brațul fotoliului.

— Din mânecă, spuse ființa cu un bas răgușit. Ce neghiobie, unchiule!

— Din mânecă! repetă abătut du Barnstokr. Nu, Brün, asta ar fi fost prea elementar. Ar fi fost, într-adevăr, o neghiobie. Debil și nedemn pentru un cunoscător ca domnul Glebski.

Așează violeta pe palma deschisă, se uită la ea, își ridică sprâncenele și violeta dispăru. Am închis gura și-am scuturat capul. Nu-mi găseam cuvintele.

— Mergeți pe schiuri ca un adevărat maestru, domnule Glebski, rosti du Barnstokr. V-am urmărit de la fereastră. Și trebuie să vă spun, cu adevărată încântare.

— Nu mai spuneți, am mormăit. Eh, goneam și eu odată…

— Unchiule, începu deodată ființa din adâncurile fotoliului. Mai bine fă o țigară.

Du Barnstokr păru a se dezmetici.

— Da! spuse. Permiteți-mi să fac prezentările, domnule Glebski: aici e Brün, unicul copil al scumpului meu frate defunct… Brün, copilul meu!

Copilul ieși în silă din fotoliu și se apropie. Avea părul bogat, ca de femeie, de altfel, poate nu chiar de femeie, în orice caz, de adolescent. Picioarele, încorsetate în colanții elastici, erau subțiri, ca de băiat, sau totuși, poate exact invers, zvelte, ca de fată. Scurta era cu trei numere mai mare decât mărimea necesară. Într-un cuvânt, aș fi preferat ca du Barnstokr să-mi fi prezentat copilul dragului său defunct pur și simplu ca pe un nepot sau ca pe o nepoată. Copilul îmi zâmbi cu indiferență, cu o gură rozalie și fină și îmi întinse o mână zgâriată și aspră.

— Frumos v-am mai speriat noi, nu? întrebă cu o voce răgușită. Acolo, pe drum…

— Noi? M-am mirat.

— Desigur, nu noi. Bucefal. El știe asta… I-a înzăpezit ochelarii, spuse ființa către unchi.

— În cazul nostru, explică binevoitor du Barnstokr, Bucefal nu este legendarul cal al lui Alexandru Macedon. În cazul

nostru, Bucefal este o motocicletă, o mașinărie dezagreabilă și periculoasă, care mă omoară cu zile în ultimii doi ani și care în final, simt eu asta, mă va băga în mormânt.

— O țigară, îi aminti copilul.

Du Barnstokr clătină abătut din cap și dădu neputincios din mâini. Când se apropie din nou, între degetele lui fumega o țigară, pe care o întinse copilului. Copilul trase din ea și mormăi nemulțumit:

— Iar cu filtru…

— Dumneavoastră, probabil, vreți să faceți un duș după atâta goană, mi se adresă du Barnstokr. În curând va fi și masa…

— Da, am spus. Desigur. Îmi cer scuze.

Pentru mine a fost o mare ușurare să pot fugi de această companie. M-au prins complet nepregătit. Orice s-ar spune, una este un magician celebru pe scenă și alta este un magician celebru în viața particulară. Mi-am luat rămas bun după cum s-a nimerit și m-am grăbit spre etajul meu, sărind câte trei trepte deodată.

Coridorul era tot atât de pustiu ca mai înainte, pocnetele bilelor de biliard se auzeau și ele undeva în depărtare. Blestemata de baie era tot încuiată. M-am spălat cum am putut la mine în apartament, mi-am schimbat hainele și m-am prăvălit pe divan cu o țigară în gură. Mă cuprinse o oboseală plăcută și chiar am ațipit pentru câteva minute. Mă trezi un țipăt și un hohot sinistru întretăiat de suspine ce răzbăteau de pe coridor. Am tresărit puternic. În același moment cineva bătu la ușă și vocea Kaisei mieună: „Vă rog, la masă!” Am răspuns în sensul că da da, vin acum, mi-am dat jos picioarele de pe divan, pipăind cu ele pantofii și am auzit din depărtare: „Vă rog, la masă!”, apoi încă o dată „Vă rog, la masă!”, urmat iarăși de același țipăt scurt și hohot iluzoriu. Ba chiar aș fi putut să jur că am auzit zăngănitul unor lanțuri ruginite.

M-am pieptănat în fața oglinzii și am încercat câteva expresii faciale, cum ar fi: o atenție distrată, binevoitoare, închistarea bărbătească a profesionistului, simplitatea unuia gata de a face cunoștință cu oricine, zâmbetul de tip „Hm”. Nu mi s-a

părut acceptabilă niciuna dintre expresii și atunci nu m-am mai obosit, am băgat în buzunar țigări pentru copil și am ieșit pe coridor. Am ieșit și am rămas împietrit.

Ușa apartamentului de vizavi era dată de perete. În cadrul ușii, sus, lângă marginea de sus a tocului stătea suspendat un tânăr, sprijinindu-se cu tălpile de una dintre laturile tocului, iar cu spatele de latura opusă a cadrului. Poziția lui absolut anormală părea totuși firească. Mă privea de sus, rânjindu-și dinții lungi și gălbui, și deodată mă salută militărește.

— Bună ziua, am spus și am ezitat puțin. Vă ajut?

Sări jos, agil ca o pisică și, continuând să mă salute militărește, luă în fața mea poziția de drepți.

— Am onoarea, inspectore, începu el. Permiteți-mi să mă prezint: locotenent major în cibernetică, Simon Simone.

— Pe loc repaus, am spus și ne-am strâns mâinile.

— De fapt, sunt fizician, spuse tânărul. Dar „în cibernetică” sună aproape la fel de bine ca și „de infanterie”. Iese ceva amuzant. Izbucni pe neașteptate în acel hohot sinistru întretăiat de suspine, în care se întrezăreau subsolurile umede, petele de sânge închegat și zăngănitul lanțurilor ruginite pe scheletele pironite.

— Ce făceați acolo sus? Am întrebat, învingându-mi perplexitatea.

— Mă antrenam, răspunse. Doar sunt alpinist…

— Cu cruce? L-am ironizat și imediat am regretat pentru că peste mine se prăbuși din nou avalanșa hohotului său sepulcral.

— Nu-i rău, pentru început nu-i rău, spuse ștergându-și ochii. Nu, eu sunt încă viu. Am venit aici să mă târăsc pe stânci, dar nu pot să ajung până la ele. Împrejur e numai zăpadă. Și atunci mă cațăr pe uși, pe pereți… Tăcu brusc și mă luă de braț. La drept vorbind, am venit aici să mă aerisesc. Surmenaj. Ați auzit de proiectul „Midas”? Ultrasecret. Patru ani fără concediu. Așa că doctorii mi-au prescris o cură de plăceri senzuale. Hohoti iarăși, dar deja ajunseserăm la sufragerie. Mă abandonă și se repezi spre măsuța cu aperitive. Țineți-vă după mine, inspectore, țipă în fugă. Grăbiți-vă, altfel

prietenii și apropiații Celui cu Cruce vor mânca toate icrele…

Sufrageria era mare, cu cinci ferestre. În mijlocul ei se găsea o masă mare, ovală, pentru douăzeci de persoane; un bufet splendid, înnegrit de timp, strălucind din cupele lui de argint, nenumărate oglinzi și sticlărie multicoloră; fața de masă era apretată, vasele erau dintr-un porțelan minunat, iar tacâmurile din argint aveau încrustațiile umplute cu smalț negru, nobil. Cu toate acestea, probabil, obiceiurile erau pe aici dintre cele mai democratice. Gustările erau aranjate pe măsuța pentru aperitive – ce reușești să mai apuci. Pe o altă măsuță, mai mică, Kaisa pusese supiere din porțelan, pline cu supă de legume sau carne – îți alegi singur, singur te servești. Pentru cei dornici să se răcorească, lângă bufet se găsea o baterie cu brandy, gin irlandez, bere și specialitatea casei: lichiorul din petale de floare de colț, așa cum susținea Zgut.

La masă se aflau deja du Barnstokr și copilul defunctului său frate. Du Barnstokr mesteca grațios cu lingura de argint supa limpede din farfurie și se uita dojenitor cu coada ochiului la copil – cu coatele răsfirate pe masă, acesta sorbea zgomotos supa de legume.

În capul mesei trona o doamnă necunoscută, de o frumusețe sclipitoare și tainică. Să fi avut vreo douăzeci sau poate vreo patruzeci de ani, umerii delicați, bronzați, cu nuanțe albăstrii, gât de lebădă, ochii imenși, întredeschiși, cu gene lungi, părul blond cenușiu, strâns într-un coc înalt cu o diademă inestimabilă – fără îndoială, era doamna Moses și, fără îndoială, nu aici era locul ei, la această simplă table d'hôte. Astfel de femei am văzut doar în fotografii, în revistele aristocratice și în superproducțiile cinematografice.

Stăpânul înconjura masa și se îndrepta deja spre mine cu o tăviță în mână. Pe tăviță – un păhărel de cristal cu lichiorul de culoare nefirească, albastră.

— Botezul focului! Anunță stăpânul, apropiindu-se. Puneți-vă gustări mai condimentate.

M-am supus. Mi-am pus măsline și icre, m-am uitat la stăpân și mi-am pus murături. Apoi m-am uitat la lichior și am stors o jumătate de lămâie peste icre. Toți mă priveau. Am luat

păhărelul, am expirat aerul (încă o serie de birouri și coridoare) și am turnat lichiorul în gură. M-am cutremurat. Mă priveau toți așa că m-am cutremurat doar în gând și-am mușcat jumătate dintr-o murătură. Stăpânul icni. Și Simone icni. Doamna Moses rosti cu o voce cristalină: „O! Iată un bărbat adevărat". Am zâmbit și am băgat în gură cealaltă jumătate de murătură, regretând amarnic că nu există murături cât pepenele. „Așa da!" spuse răspicat copilul.

— Doamna Moses! spuse patronul. Permiteți-mi să vi-l prezint pe inspectorul Glebski.

Cocul blond cenușiu din capul mesei se înclină puțin, iar genele minunate se ridicară și din nou se lăsară în jos.

— Domnule Glebski! spuse patronul. Doamna Moses.

M-am înclinat. Cu mare plăcere m-aș fi îndoit până la pământ, dar burta îmi luase foc; doamna îmi zâmbi și imediat m-am simțit mai bine. M-am întors timid la gustarea mea și după ce-am terminat-o m-am dus la supă. Patronul mă așează vizavi de du Barnstokr, astfel că la dreapta mea se afla, din păcate mult prea departe, doamna Moses, iar la stânga mea, din păcate mult prea aproape, ștrengarul posomorât Simone, gata oricând să izbucnească în hohote.

Discuția de la masă era dirijată de patron. S-a vorbit despre enigmatic și necunoscut, mai exact despre faptul că în ultimele zile în hotel se petreceau lucruri stranii. Mie, ca unui nou venit, mi s-au prezentat lucrurile mai amănunțit. Du Barnstokr a confirmat că, într-adevăr, acum două zile i-au dispărut pantofii, găsiți abia spre seară în camera muzeu. Simone ne comunică, râzând, că îi sunt citite cărțile – în general, literatură de specialitate – iar pe margini sunt făcute adnotări – în general, total analfabete. Extrem de încântat, patronul povesti despre întâmplarea de astăzi cu trabucul fumegând și ziarul, adăugând că noaptea umblă cineva prin casă. A auzit asta cu urechile lui, ba chiar odată a văzut o siluetă albă care a trecut prin hol, de la ușa de intrare spre scară. Fără a-și da importanță, doamna Moses confirmă binevoitoare aceste afirmații și adăugă că ieri noapte cineva se uitase la ea pe fereastră. Du Barnstokr adeveri și el faptul că

umblă cineva, dar el personal crede că este vorba doar despre Kaisa noastră cea bună, în orice caz lui așa i s-a părut. Patronul spuse că așa ceva este total exclus, iar Simon Simone ținu să precizeze că el doarme dus în timpul nopții, el nu a auzit nimic din toate astea. Totuși, a observat deja de două ori că bocancii lui de schi sunt în permanență uzi, de parcă noaptea cineva ar alerga cu ei prin zăpadă. Amuzându-mă în sinea mea, am povestit întâmplarea cu scrumiera și Saint-Bernardul, iar copilul spuse răgușit – spre informarea tuturor celor prezenți – că, în general, nu are nimic împotriva acestor giumbușlucuri, demult se obișnuise cu aceste hocus-pocusuri, dar nu poate suporta defel ca străinii să se tăvălească în patul personal. Și acestea fiind zise, mă țintui cu ochelarii săi, în așa fel încât m-am bucurat că sosisem doar astăzi.

Domnul fizician întrerupse atmosfera de groază tihnită ce se așternuse la masă.

— Într-o zi, vine un căpitan într-un oraș necunoscut, începu el, se oprește la un hotel și cere să vină patronul…

Amuți brusc și se uită împrejur.

— Pardon, reîncepu el. Nu sunt sigur că în prezența doamnei – aici el se înclină în direcția doamnei Moses – precum și pentru tine… Ă-ă… A tineretului – el se uită la copil – ă-ă…

— A, ce banc nașpa, spuse disprețuitor copilul. „Totul este minunat, dar nu se împarte în două.” Ăsta-i?

— Chiar ăsta! exclamă Simone și izbucni într-un hohot.

— Se împarte în două? întrebă zâmbitoare doamna Moses.

— Nu se împarte! se îmbufnă copilul.

— Ah, nu se împarte? se miră doamna Moses. Dar ce anume nu se împarte?

Copilul deschise gura, dar du Barnstokr făcu o mișcare imperceptibilă și gura copilului se pomeni ferecată cu un măr mare și rumen, din care copilul imediat mușcă pofticios.

— La urma urmei, lucruri uimitoare se petrec nu numai în hotelul nostru, spuse du Barnstokr. Este suficient să ne amintim de faimoasele obiecte zburătoare neidentificate…

Copilul împinse cu zgomot scaunul, se ridică și, continuând să înfulece mărul, se îndreptă spre ieșire. Naiba știe!

Câteodată ți se pare că această siluetă zveltă, bine proporționată, este cea a unei fete tinere, fermecătoare. Însă e de ajuns să devii mai sufletist și fata dispare, iar în locul ei apare în cel mai indecent mod un adolescent obraznic și deșănțat, din aceia care taie frunză la câini pe plaje și care și injectează narcotice în WC-urile publice. Mă tot gândeam pe cine să întreb dacă e băiat, dracu' să-l ia, sau e fată, în timp ce du Barnstokr continua să murmure.

— Giordano Bruno, domnilor, nu a fost ars în zadar. Fără îndoială, cosmosul nu este populat doar de noi. Problema constă doar în densitatea distribuției rațiunii în Univers. Conform diferitelor evaluări ale savanților – domnul Simone mă va corecta dacă voi greși – numai în Galaxia noastră pot exista până la un milion de sisteme solare populate. Dacă aș fi fost matematician, domnilor, aș fi încercat pe baza acestor date să stabilesc măcar probabilitatea faptului ca Pământul nostru să fie obiectul atenției științifice din partea…

E jenant să-l întreb chiar pe du Barnstokr, gândeam. Și apoi, cred că nici nu știe. De unde să știe? Copii și copii. Asta-i toată treaba. Desigur, amabilului patron nici că-i pasă. Kaisa e proastă. Să-l întreb pe Simone – asta înseamnă să suport încă un val de veselie sepulcrală… Totuși, ce-i cu mine? Ce-mi pasă?… Să mai iau o friptură?… O fi Kaisa proastă, dar se pricepe la gătit…

— Recunoașteți, murmura du Barnstokr… Gândul că ochi străini cercetează atent și amănunțit din bezna Cosmosului bătrâna noastră planetă – numai la acest gând se și umple imaginația…

— Am calculat, spuse Simone. Dacă ei știu să deosebească sistemele populate de cele nepopulate și le cercetează doar pe cele populate, asta înseamnă unu minus „e” la puterea minus unu.

— Oare chiar așa va fi? se îngrozi temperată doamna Moses, gratulându-l pe Simone cu un zâmbet de admirație.

Simone nechează. Ba chiar se mișcă pe scaun. Ochii i se umeziră.

— Cât va fi asta în valoare numerică? întrebă du Barnstokr

după ce atacul acustic luă sfârșit.

— Aproximativ două treimi, răspunse Simone, ștergându-și ochii.

— Dar asta este o probabilitate imensă! se înflăcără du Barnstokr. Să înțeleg deci că suntem aproape sigur un obiect de observație?!

În acel moment ușa de la sufragerie începu să trosnească, să bubuie în spatele meu, de parcă ar fi fost împinsă cu umărul, cu o putere colosală.

— Trageți-o spre dumneavoastră! țipă patronul. Spre dumneavoastră, vă rog!

M-am întors și în același moment ușa se deschise larg. În prag apăru o figură uimitoare. Un bărbat în vârstă, masiv, cu o față de buldog, îmbrăcat într-un simulacru absurd de camizol medieval, de culoarea cegii, poalele până la genunchi. De sub camizol apăreau pantaloni de uniformă cu vipuști aurii de general. Individul ținea o mână la spate, iar în cealaltă ținea strâns o cană înaltă din metal.

— Olga! Răcni el, privind înainte cu ochi tulburi. Supa!

Apăru un scurt moment de derută. Doamna Moses fugi într-o grabă oarecum nedemnă spre măsuța cu supe, patronul se urni de lângă bufet și începu să gesticuleze, ceea ce-ar fi însemnat ca totul să fie gata și să se servească în fel și chip, Simone băgă iute niște cartofi în gură și își holbă ochii, străduindu-se să nu hohotească, iar domnul Moses – pentru că, neîndoielnic, acesta chiar dânsul era – tremurând triumfător din obraji, își cără cana spre scaunul aflat vizavi de doamna Moses și se așeză, gata-gata să nimerească alături.

— Timpul, domnilor, astăzi e zăpadă, declamă el. Era beat turtă. Doamna Moses puse în fața lui supa, el se uită sever în farfurie și mai trase o dușcă din cană. Despre ce-i vorba? întrebă.

— Noi am dezbătut aici posibilitatea venirii pe pământ a unor vizitatori din spațiul cosmic, îi explică du Barnstokr, cu un zâmbet plăcut.

— La ce vă referiți? întrebă domnul Moses, privindu-l suspicios pe deasupra căniі pe du Barnstokr. Nu mă așteptam

la dumneavoastră, Baur… Barl… Du!

— O, dar asta e curată teorie! exclamă ușor du Barnstokr. Domnul Simone a calculat probabilitatea…

— Prostii, spuse domnul Moses. Mărunțișuri. Matematica nu este o știință… Da' ăsta cine mai e? întrebă holbându-și către mine ochiul drept. Un ochi tulbure, neplăcut.

— Permiteți-mi să fac prezentările, spuse în grabă patronul. Domnule Moses, domnul inspector Glebski. Domnule Glebski, domnul Moses.

— Inspector, mormăi Moses. Chitanțe false, pașapoarte falsificate… Deci, rețineți, Glebski, că n-am pașapoartele falsificate. Ai memorie bună?

— Nu mă plâng, am răspuns.

— Atunci, așa, să nu uitați. Se uită din nou cu severitate în farfurie și sorbi din cană. Azi supa e bună, continuă el. Olga, ia asta și dă-mi ceva carne. Da' de ce ați amuțit, domnilor? Continuați, continuați, vă ascult.

— Apropo de carne, începu imediat Simone. Un mâncău a comandat la restaurant un file…

— Un file. Așa! aprobă domnul Moses, încercând să taie cu o singură mână friptura. Cealaltă mână nu o dezlipea de pe cană.

— Chelnerul a luat comanda, continuă Simone, iar mâncăul, în așteptarea mâncării preferate, cerceta fetițele de pe scenă…

— Ce amuzant, spuse domnul Moses. Deocamdată foarte amuzant. Prea puțină sare. Olga, dă-mi sare. Ei?

Simone ezită.

— Pardon, spuse nehotărât. Am foarte mari temeri…

— Așa. Temeri, repetă satisfăcut domnul Moses. Și mai departe?

— Gata, spuse abătut Simone și se lăsă pe spătarul scaunului. Moses îl țintui cu privirea.

— Cum adică, gata? întrebă indignat. Bine, dar i-au adus fileul?

— Hm-m… De fapt… Nu, spuse Simone.

— Asta e o obrăznicie, se revoltă Moses. Trebuia să-l cheme pe șeful de sală. Împinse farfuria dezgustat. Ne-ați povestit o

istorioară extrem de neplăcută, Simone.

— Pe asta am știut-o, spuse Simone, zâmbind stins. Moses sorbi din cană și se răsuci spre stăpân.

— Snevar, întrebă el, l-ai găsit pe nemernicul care fură pantofii? Inspectore, iată că aveți de lucru. Ocupați-vă de această problemă în timpul liber. Tot trândăviți pe aici. Un nemernic tot fură pantofii și se uită pe la ferestre.

Am vrut să răspund că neapărat mă voi ocupa, dar chiar atunci copilul porni motorul Bucefalului său chiar sub ferestre. Geamurile din sufragerie începură să zăngăne, discuția devenind astfel anevoioasă. Toți își vârâră nasurile în farfurii, iar du Barnstokr începu să împartă în stânga și în dreapta scuze nerostite, ținându-și mâna cu degetele răsfirate la inimă. Apoi Bucefal necheză de-a dreptul insuportabil, dincolo de ferestre se ridică un nor de zăpadă, urletul se îndepărtă rapid și se transformă într-un zumzet nedeslușit.

— La fel ca la Niagara, răsună vocea cristalină a doamnei Moses.

— Ca pe rachetodrom! O contrazise Simone. O mașinărie sălbatică.

Kaisa se apropie în vârful picioarelor de domnul Moses și îi puse înainte o carafă cu sirop de ananas. Moses se uită binevoitor la carafă și sorbi din cană.

— Inspectore, spuse el, ce părere aveți despre aceste furturi?

— Cred că sunt glume ale unuia dintre cei prezenți, am răspuns.

— Ciudată idee, spuse dezaprobator Moses.

— Nicidecum, l-am contrazis. În primul rând, în toate aceste acțiuni nu se poate observa alt scop decât mistificarea. În al doilea rând, câinele se poartă de parcă aici ar fi numai oameni de-ai casei.

— O, da! exclamă înfundat patronul. Bineînțeles, sunt doar oameni de ai casei. Dar El e fost pentru Leli nu doar omul casei, ci și un adevărat zeu, domnilor!

Moses o țintui cu privirea.

— Care EL? întrebă aspru.

— EL. Dispărutul, cel cu cruce.

— Ce interesant! ciripi doamna Moses.

— Ia nu mai îmi împuiați capul, îl repezi Moses pe patron. Dacă știți cine se ocupă de chestii d'astea, atunci să-l sfătuiți – să-l sfătuiți în mod insistent!

— Să termine. Mă înțelegeți? Ne privi cu ochii injectați. Altfel, încep și eu să glumesc! zbieră Moses.

Se așternu tăcerea. Cred că toți se gândeau cum se vor termina toate dacă Moses va începe și el să glumească. Nu știu cum a fost la alții, dar mie îmi apăru o imagine extrem de dezolantă. Moses îi privea cu atenție pe fiecare la rând, fără însă a uita să soarbă din cană. Îmi era absolut imposibil să înțeleg cine era el și ce făcea aici. Și de ce este îmbrăcat tocmai cu această haină de clovn? (Poate deja a început să glumească?) Și ce are în cană? Și de ce pare a fi tot timpul plină, deși chiar în văzul meu individul a sorbit din ea pe puțin de cincizeci de ori, și încă niște înghițituri zdravene?

Doamna Moses împinse farfuria, își atinse ușor buzele minunate cu un șervețel, își ridică privirile spre tavan și ne comunică:

— Ah, cât de mult îmi plac aceste superbe asfințituri! Această beție de culori!

Am simțit imediat o chemare puternică spre singurătate. M-am ridicat și am spus cu fermitate:

— Vă mulțumesc, domnilor. Ne vedem la cină.

CAPITOLUL TREI

— Habar n-am cine e, răspunse patronul, cercetându-și paharul în lumină. S-a înscris la mine în registru ca fiind un comerciant ce efectuează călătorii în scopuri personale. Dar el nu este comerciant. El poate fi un alchimist nebun, un magician, un inventator… Numai comerciant nu este.

Stăteam lângă cămin. Cărbunele dogorea puternic, era cald, fotoliile erau vechi, din cele adevărate, solide. Vinul de Porto era fierbinte, cu lămâie, aromat. Semiîntunericul roșcat provoca intimitate, era ceva foarte de acasă. Afară începuse viscolul, coșul căminului șuiera. În clădire era liniște și doar uneori se auzeau din depărtare, ca dintr-un cimitir, explozii hohotitoare cu suspine și pocnetele stridente, ca focurile de

armă, ale carambolurilor reușite. La bucătărie Kaisa zdrăngănea cratițele.

— De regulă, comercianții sunt zgârciți, continuă gânditor patronul. Dar domnul Moses nu e zgârcit, nu. „Pot afla și eu, l-am întrebat, cărei recomandări îi datorez onoarea vizitei dumneavoastră?" În loc de răspuns, a scos din portofel o bancnotă de o sută de coroane, a aprins-o cu bricheta, și-a aprins țigara de la flacăra bancnotei și mi-a răspuns, aruncându-mi în față fumul: „Eu sunt Moses, domnule. Albert Moses! Moses nu are nevoie de recomandări. Moses este acasă peste tot și oriunde." Ce spuneți de asta?

Am reflectat.

— Am avut o cunoștință, un falsificator de valută cu un comportament aproape similar atunci când i-am cerut actele de identitate, am spus.

— Nu ține, rosti satisfăcut patronul. Valuta lui e veritabilă.

— Atunci e un milionar nebun.

— Că este un milionar asta-i clar, aprobă patronul. Dar cine este el? Călătorește în scopuri personale… Pe valea mea nu se călătorește. La mine în vale se schiază sau se fac ascensiuni pe stânci. Aici e o fundătură. De aici nu mai pornește nici un drum spre alte locuri.

M-am cufundat de-a binelea în fotoliu și mi-am încrucișat picioarele. Era neobișnuit de plăcut să stau în această poziție și, abordând o înfățișare dintre cele mai serioase, am pornit să meditez la identitatea domnului Moses.

— Mă rog, am început. Fie și o fundătură. Dar ce face în această fundătură celebrul domn du Barnstokr?

— O, cu domnul du Barnstokr este cu totul altceva. El vine la mine în fiecare an, de treisprezece ani la rând. Prima dată a venit în vremurile când hotelul încă se mai numea simplu „Coliba". Este pur și simplu înnebunit după lichiorul meu. Iar domnul Moses, îndrăznesc să remarc, tot timpul este cu chef, deși de când este aici nu a luat nici o sticlă de la mine.

Am scos un „Hm" semnificativ și am tras o dușcă bună.

— Inventator, spuse decis patronul. Inventator sau vrăjitor.

— Credeți în vrăjitori, domnule Snevar?

— Alec, dacă vă face plăcere. Pur și simplu, Alec.

Am ridicat paharul și am mai tras o înghițitură serioasă în cinstea lui Alec.

— Atunci mie să-mi spui doar Peter, am zis.

Patronul dădu solemn din cap și trase și el o înghițitură serioasă în cinstea lui Peter.

— Dacă eu cred în vrăjitori? Reluă el. Cred în tot ce pot să îmi imaginez, Peter. În vrăjitori, în bunul Dumnezeu, în diavol, în fantome… În farfurii zburătoare… Odată ce creierul omenesc își poate imagina toate acestea, înseamnă că ele există pe undeva, altfel de ce să aibă creierul o asemenea capacitate?

— Sunteți un filosof, Alec.

— Da, Peter, sunt un filosof. Sunt poet, filosof și mecanic. Ați văzut perpetuum mobile-ul meu?

— Nu. Funcționează?

— Câteodată. Sunt nevoit să-l opresc deseori, altfel se uzează prea repede piesele… Kaisa! Urlă pe neașteptate, iar eu am tresărit. Încă o porție fierbinte de vin de Porto pentru domnul inspector!

Intră și Saint-Bernardul, ne mirosi, privi cu îndoială focul, se îndreptă către perete și își dădu drumul la podea cu o bubuitură.

— Leli! rosti stăpânul. Câteodată îl invidiez pe acest câine. El vede și aude multe, foarte multe, când umblă noaptea pe coridoare. Multe ar mai fi putut să ne povestească dacă ar fi putut. Și dacă ar fi vrut, desigur.

Apăru Kaisa, foarte rumenă în obraji și puțin răvășită. Îmi dădu un pahar cu vin de Porto, făcu o reverență, chicoti și plecă.

— O gogoșică, am mormăit mașinal. Eram totuși deja la al treilea pahar. Stăpânul râse cu blândețe.

— Irezistibilă, recunoscu el. Chiar și domnul du Barnstokr nu a rezistat și a ciupit-o de fund ieri. Iar ce se petrece cu fizicianul nostru…

— Cred că fizicianul nostru o are în vedere înainte de toate pe doamna Moses, l-am contrazis.

— Doamna Moses… Căzu pe gânduri patronul. Știi, Peter, am motive destul de întemeiate să presupun că ea nu este deloc o doamnă, și nu Moses cu siguranță.

N-am obiectat. Ce să mai zic…

— Dumneavoastră, probabil, ați remarcat deja, continuă patronul, că ea este mult mai prostănacă decât Kaisa. Și apoi… Patronul își coborî vocea. Eu cred că Moses o bate.

Am tresărit.

— Cum adică o bate?

— Cred că o bate cu biciul. Moses are un bici. Un harapnic.

— Când l-am văzut, imediat mi-am pus întrebarea: la ce-i trebuie un harapnic domnului Moses? Dumneavoastră puteți să-mi răspundeți la această întrebare?

— Păi, să știi, Alec… Am spus.

— Eu nu insist, zise patronul. Eu nu insist cu nimic. Și, de fapt, dumneavoastră ați început să vorbiți despre domnul Moses, eu niciodată nu mi-aș fi permis să ating primul acest subiect. Eu vorbeam despre faimo-sul nostru fizician.

— Bine, am acceptat eu. Să discutăm despre faimosul nostru fizician.

— Îmi este oaspete pentru a treia sau a patra oară și de fiecare dată sosește tot mai faimos.

— Stați puțin, am spus. Propriu zis la cine vă referiți?

— La domnul Simone, bineînțeles. Oare niciodată să nu fi auzit de acest nume?

— Niciodată, am răspuns. De ce, a fost prins vreodată cu falsificarea chitanțelor de bagaj?

Patronul îmi aruncă o privire plină de reproș.

— Trebuie să îi cunoașteți pe eroii științei naționale, spuse cu severitate.

— Vorbiți serios?

— Absolut.

— Acest glumeț abătut este un erou al științei naționale?

Stăpânul dădu din cap.

— Da, spuse. Vă înțeleg… Desigur… Înainte de toate – manierele, iar apoi restul… De altfel, aveți dreptate. Domnul Simone este pentru mine un izvor nesecat de meditație la

neconcordanța frapantă dintre comportarea unui om atunci când se află la odihnă și însemnătatea lui pentru omenire atunci când acest om lucrează.

— Hm… Asta era mai ceva decât un harapnic.

— Văd că nu mă credeți, spuse patronul. Trebuie totuși să subliniez…

Tăcu și imediat am simțit că în cameră mai apăruse cineva. Am fost nevoit să întorc capul și să mă uit cu coada ochiului. Era unica odraslă a defunctului frate al domnului du Barnstokr. Copilul apăruse fără pic de zgomot, iar acum stătea pe vine alături de Leli și îl mângâia pe cap. Petele purpurii ale cărbunelui încins se reflectau în ochelarii lui fumurii, imenși. Copilul părea cumva singur, uitat de toți și pipernicit. Mirosea ușor a transpirație, a parfum de bună calitate și a benzină.

— Ce viscol… Rosti copilul cu o voce subțire, plângăreață.

— Brün, am spus. Copilul meu. Dați-vă la o parte pentru o clipă îngrozitorii dumneavoastră ochelari.

— De ce? întrebă falnic copilul.

Într-adevăr, pentru ce? M-am gândit și-am spus:

— Aș fi vrut să-ți văd fața.

— Chiar că nu-i necesar, spuse copilul, suspină și ceru:

— Dați-mi, vă rog, o țigară.

Da, sigur că da, era o fată. O fată foarte drăguță. Și foarte singură. Este îngrozitor să fii singur la vârsta asta. I-am întins pachetul cu țigări, am aprins bricheta și am căutat din priviri ce să mai spun și n-am găsit. În mod sigur era vorba de o fată. Fuma și ca o fată: trăgea fumul scurt, nervos.

— Ce frică îmi e, spuse ea. Cineva tot încearcă la ușa mea clanța.

— Ei ei, am spus. Poate era unchiul dumneavoastră.

— Nu, spuse ea. Unchiul doarme. A scăpat cartea pe jos și doarme cu gura căscată. Mi s-a părut, nu știu de ce, că ar fi murit…

— Un păhărel de brandy, Brün? rosti cu voce înfundată patronul. Un păhărel de brandy este bine venit într-o asemenea noapte, nu-i așa, Brün?

— Nu vreau, răspunse Brün și dădu din umeri. Mai stați mult

pe aici?

Nu am mai putut să ascult această voce jalnică.

— La naiba, Alec, am izbucnit. Ești stăpân sau nu? oare nu îi poți ordona Kaisei să petreacă o noapte cu fata, sărăcuța de ea?

— Ce idee meseriașă, se învioră copilul. Kaisa este exact ce-mi trebuie. Kaisa, sau ceva de genul ăsta.

Am golit total dezorientat paharul, iar copilul expedie pe neașteptate în cămin o flegmă lungă și precisă, trimițând în urma ei și chiștocul.

— Mașină, spuse răgușit copilul. Auziți?

Patronul se ridică, își puse vesta de blană și se îndreptă către ieșire. L-am urmat și eu.

Afară se dezlănțuise un adevărat viscol. În fața verandei staționa o mașină mare, neagră, iar lângă ea, în lumina farurilor, niște oameni se certau și gesticulau.

— Douăzeci de coroane! Urla cineva în falset. Douăzeci de coroane, nici un bănuț mai puțin. Naiba să vă ia, n-ați văzut ce drum era?

— Cu douăzeci de coroane te cumpăr și pe tine, cu tot cu rabla asta! se răspundea tot cu țipete.

Patronul părăsi în fugă veranda.

— Domnilor! Bubui vocea lui puternică. Toate astea nu sunt decât fleacuri…!

— Douăzeci de coroane! Mai am de făcut ș' cale întoarsă…!

— Cincisprezece și nici un bănuț mai mult! Șantajistule! Ia dă-mi numărul, ia stai să-notez…!

— Chitros, asta ești, bă! Pentru cinci coroane ai fi în stare să te spânzuri…!

M-a luat frigul și atunci m-am întors la gura căminului. Nu mai erau nici copilul, nici câinele. Asta nu m-a întristat. Mi-am luat paharul și m-am dus spre bufet. Am zăbovit puțin în hol – ușa se deschise și în prag apăru o namilă de om, acoperit tot de zăpadă, cu geamantanul în mână. Spuse „br-r-r”, se scutură puternic și astfel ieși la iveală un viking blond. Fața lui rumenă era udă, iar genele îi erau pudrate cu fulgi de zăpadă. Observându-mă, îmi zâmbi scurt, dezvelindu-și dinții

egali, curați, și spuse cu o voce baritonală plăcută:

— Olaf Andvarafors. Se poate și simplu, Olaf!

M-am prezentat la rândul meu. Ușa se deschise iarăși și apăru patronul cu două sacoșe, iar în urma lui apăru un omuleț încotoșmănit, plin și el de zăpadă și foarte supărat:

— Blestemații, ne buzunăresc, nu alta! Bolborosea ușor isteric. Ne-am înțeles pentru cincisprezece. E limpede, câte șapte juma de căciulă. De ce douăzeci? Ce naiba, ce obiceiuri sunt pe aici? Eu, naiba să-l ia, îl torn la poliție…!

— Domnilor, domnilor! Interveni patronul. Toate astea nu sunt decât fleacuri… Vă rog, pe la stânga… Domnilor…!

Continuând să țipe despre niște mutre bătute până la sânge și despre poliție, omulețul se lăsă condus în birou, iar vikingul Olaf rosti cu o voce bas: „Chitros…”, după care începu să se uite împrejur, de parcă s-ar fi așteptat să găsească aici mulțime de oameni veniți în întâmpinare.

— Cine e? L-am întrebat.

— Nu știu. Am luat un singur taxi. Altul nu era.

Tăcu, privind peste umărul meu. Am întors capul. Nimic deosebit. Doar perdeaua se clătina puțin, cea care acoperea intrarea dinspre coridorul ce ducea în salonul cu cămin și spre apartamentele lui Moses. Probabil din cauza curentului.

CAPITOLUL PATRU.

Spre dimineață viscolul s-a potolit. M-am trezit cu noaptea-n cap, când hotelul încă mai dormea, am fugit pe verandă doar în chiloți și, gemând și strângând din dinți, m-am frecat bine cu zăpadă pufoasă și proaspătă pentru a neutraliza amintirea celor trei pahare de vin de Porto. Soarele abia ieșise deasupra crestei estice și umbra lungă, albastră a hotelului se prelingea în vale. Am observat că a treia fereastră din dreapta de la etajul întâi era larg deschisă. Poate cineva a dorit chiar și noaptea să respire aerul binefăcător de munte.

M-am întors la mine în cameră, m-am îmbrăcat, am încuiat ușa cu cheia și m-am dus la bufet. Kaisa, roșie, încinsă, cotrobăia deja pe la bucătărie, în jurul plitei încinse. Mi-a dat o cană cu cacao fierbinte și niște sendvișuri și am halit totul, stând lângă bufet și trăgând cu urechea la cântecelul pe care îl

mormăia patronul în atelierul lui. Numai să nu dea cineva peste mine, mi-am spus. Este o dimineață mult prea frumoasă pentru doi. Gândindu-mă la această dimineață, la acest cer senin, la soarele auriu, la valea pufoasă și pustie, mă simțeam la fel de zgârie brânză ca și încotoșmănitul cu șubă, omulețul înfofolit până la sprâncene, cel care provocase scandalul celor cinci coroane (Hinkus, avocat în probleme de minori, aflat în concediu medical). Și nu am mai întâlnit pe nimeni, afară de Saint-Bernardul Leli, care mă privi cu o indiferență binevoitoare cum îmi prind legăturile la schiuri, iar dimineața, cerul senin, soarele auriu, valea pufoasă și pustie – toate astea îmi aparțineau numai mie.

Când am revenit la hotel, după terminarea traseului de zece mile până la râu și înapoi, și m-am hotărât să iau o gustare, viața de acolo deja clocotea. Toată lumea dăduse năvală să se încălzească la soare. Spre bucuria spectatorilor, copilul și al lui Bucefal spintecau și răscoleau măruntaiele nămeților proaspeți – din amândoi ieșeau aburi. Fără șubă, avocatul pe probleme de minori reieșea a fi un tip vânjos, cu fața ascuțită, un tip la vreo treizeci de ani ce chiuia și desena cu schiurile opturi complicate în jurul hotelului, totuși fără a se îndepărta prea mult de clădire. Până și domnul du Barnstokr se cocoțase pe schiuri și era deja înzăpezit, din cap până în picioare, părând un om de zăpadă incredibil de înalt și slab. În privința vikingului Olaf, acesta prezenta efectiv dansuri pe schiuri și m-am simțit întrucâtva ofensat când am înțeles că este un adevărat maestru. De pe acoperișul plat al hotelului priveau la toate acestea strălucitoarea doamnă Moses, îmbrăcată într-o pelerină fină de blană, domnul Moses, cu nelipsita-i cană în mână, înțolit în obișnuitul veston, și patronul, care îi tot explica ceva domnului Moses. L-am căutat din priviri pe domnul Simone. Faimosul fizician ar fi trebuit să fie și el pe undeva prin apropiere – nechezatul și lătratul lui se puteau auzi până la trei mile de hotel. Era și el aici – agățat de vârful unui stâlp telefonic complet neted, de unde mă salută milităreşte.

În general, eram salutat cu multă căldură. Domnul du

Barnstokr mă avertiză că a apărut pentru mine un rival demn de luat în seamă, iar de pe acoperiș doamna Moses afirmă cu vocea sa de clopoțel din argint că domnul Olaf este frumos precum un zeu viril. M-am simțit săgetat și n-am stat prea mult pe gânduri să fac o prostie. Când copilul, care astăzi era ne-îndoielnic băiat, un înger sălbatic lipsit de maniere și morală, îmi propuse o cursă pe schiuri în urma motocicletei, nu am ezitat și am aruncat o mănușă destinului și vikingului, înșfăcând primul capătul parâmei.

Cu zece ani în urmă practicasem acest gen de sport, deși atunci producția mondială încă nu realiza Bucefali, iar eu eram mai puternic. Ca să n-o mai lungim, după trei minute am apărut iarăși în fața verandei, iar înfățișarea mea probabil că nu era prea plăcută din moment ce doamna Moses mă întrebă dacă nu cumva am nevoie de masaje, în timp ce domnul Moses propuse „rașchetarea" acestui jalnic sportiv. Stăpânul răsări într-o clipă jos, mă prinse grijuliu de subsuori și începu să mă convingă să beau neîntârziat licoarea miraculoasă a casei – „aromată, tare, alinătoare de dureri și tonic pentru echilibrul sufletesc". Domnul Simone schelălăia și hohotea batjocoritor din vârful stâlpului telefonic, domnul du Barnstokr se tot scuza cu palma răsfirată pusă pe inimă, iar avocatul Hinkus, gesticulând înflăcărat și rotindu-și capul în toate părțile, îi întreba pe toți dacă sunt multe fracturi și „pe unde l-ați tot cărat".

Până m-au scuturat, m-au pipăit, m-au masat, mi-au șters fața, mi-au scos zăpada de după guler și mi-au căutat casca, capătul parâmei fu înșfăcat de Olaf Andvarafors și atunci m-au abandonat pentru a admira noul spectacol – într-adevăr, destul de impresionant. Abandonat și uitat de toți, continuam să-mi aranjez hainele, în timp ce mulțimea trădătoare saluta entuziasmată noul idol. Dar Fortuna, după cum bine știți, nu tine cont cu cine are de-a face – cu zeul blond al zăpezilor sau cu un bătrân funcționar de poliție. La apogeul triumfului, când vikingul se înălța deja lângă verandă, sprijinindu-se artistic în bețe și trimițând către doamna Moses zâmbete sclipitoare, Fortuna răsuci puțin roata sa înaripată. Saint-

Bernardul Leli se apropie de învingător, îl mirosi atent și, brusc preocupat, ridică laba cu o mișcare scurtă și precisă, chiar deasupra clăparilor. La mai mult nici nu puteam să visez. Doamna Moses țipă, se auzi o explozie de indignare pe mai multe voci și-am plecat în clădire. Nu sunt din fire un om ranchiunos, atâta doar că iubesc pe deplin dreptatea.

La bufet am aflat cu destul de multă greutate de la Kaisa că în hotel dușul funcționează doar la etajul întâi și atunci m-am grăbit după rufe curate și prosop. Chiar dacă m-am grăbit, tot am întârziat. Dușul s-a dovedit a fi deja ocupat. Dincolo de ușă se auzeau zgomotul jetului de apă și un cântec nedeslușit. În fața ușii stătea Simone, de asemenea cu un prosop aruncat pe umăr. M-am așezat în urma lui și imediat după mine făcu coadă și domnul du Barnstokr. Ne-am aprins țigările. Înecându-se de râs și aruncând priviri în jur, Simone începu să povestească un banc despre un burlac care s-a mutat la o văduvă cu trei fete. Chiar atunci însă, din fericire, în hol apăru doamna Moses care ne întrebă dacă nu cumva trecuse pe aici domnul Moses, soțul și stăpânul ei.

Domnul du Barnstokr răspunse galant că, din păcate, nu. Lingându-și buzele, Simone își plimbă privirea galeșă asupra doamnei Moses, iar eu, ascultând glasul ce răzbătea de sub jetul de apă al dușului, am presupus că domnul Moses se află acolo. Doamna Moses primi această presupunere cu o neîncredere vizibilă, zâmbi, clătinând din cap, și ne spuse că în vila lor din Rue de Chanel au două băi – una din aur, alta din platină – iar fiindcă noi nu am găsit ce să-i răspundem ne anunță că merge să-l caute în altă parte. Simone se repezi să o însoțească, iar eu am rămas împreună cu domnul du Barnstokr. Coborându-și vocea, du Barnstokr mă întrebă dacă am văzut scena jenantă petrecută între Saint-Bernardul Leli și domnul Andvarafors. Mi-am permis o mică plăcere, spunând că nu, nu am văzut. Atunci du Barnstokr descrise această scenă cu lux de amănunte, iar când eu am încetat să mai gesticulez, să mai țâțâi dezolat, a adăugat cu tristețe că bunul nostru patron și-a scăpat complet din mâini câinele, pentru că nu de mult, alaltăieri, Saint-Bernardul procedase la fel și cu

doamna Moses, în garaj. Din nou am gesticulat și am țâțâit dezaprobator, de data aceasta foarte sincer, dar ni se alătură Hinkus, care se enervă numaidecât, în sensul că eram jupuiți de bani pentru două persoane, iar dușul funcționa de fapt doar pentru o persoană. Domnul du Barnstokr îl liniști: scoase din prosopul său două acadele în formă de cocoș. Hinkus amuți pe loc, ba chiar se schimbă la față, săracul. Luă acadelele, le băgă în gură și îl privi îngrozit și neîncrezător pe marele prestidigitator. Foarte satisfăcut de efectul produs, domnul du Barnstokr începu să se distreze, făcând în gând înmulțiri și împărțiri de numere cu mai multe cifre.

La duș continua să curgă apa cu zgomot, doar cântecul încetase, în locul lui putându-se auzi doar un mormăit neinteligibil. De la etajul superior coborâră cu pași grei, ținându-se de mână, domnul Moses și idolul zilei, Olaf, cel rușinat de câine. În timpul coborârii se despărțiră. Sorbind din mers, domnul Moses își purtă cana dincolo de draperii, iar vikingul se așeză la rândul nostru fără să scoată un cuvânt. M-am uitat la ceas. Așteptam de mai bine de zece minute.

Se trânti ușa de la intrare. Fără a se opri deloc, copilul trecu în fugă pe lângă noi, în salturi neauzite, lăsând în urma lui izuri de benzină, transpirație și parfum. Am intuit imediat că din bucătărie se aud vocile patronului și Kaisei și numaidecât mă încercă o oarecare suspiciune ciudată. Am privit nehotărât ușa băii.

— Așteptați de mult? întrebă Olaf.

— Da, de destul de mult, răspunse du Barnstokr.

Hinkus mormăi pe neașteptate ceva nedeslușit și, lovindu-l cu umărul pe Olaf, plecă din hol.

— Ia stați, am spus. A venit cineva astăzi dimineață?

— Doar acești domni, răspunse du Barnstokr. Domnul Andvarafors și domnul… Ă. Ă… acest domn micuț care tocmai ce a plecat…

— Noi am venit ieri seară, spuse Olaf.

Știam și singur când au venit. Într-o fracțiune de secundă în imaginația mea apăru silueta scheletului ce mormăie cântecele sub șuvoaiele fierbinți și se spală la subsuoară. M-

am enervat și am împins ușa. Desi-gur, ușa se deschise. Și tot desigur, la duș nu era nimeni. Apa fierbinte curgea cu zgomot prin robinetul deschis la maxim, aburul să-l tai cu cuțitul, iar de un cârlig atârna bine cunoscuta scurtă a Alpinistului Decedat. Pe o bancă din stejar, chiar sub scurtă, mormăia și șuiera un tranzistor vechi.

— Que diable! exclamă du Barnstokr. Patroane! Veniți încoace!

Începură zgomotele. Bubuind cu bocancii lui masivi, patronul veni în fugă. Apăru ca din pământ și Simone. Copilul se aplecase peste balustradă, cu chiștocul lipit de buza de jos. Din hol privea temător Hinkus.

— Este incredibil! exclama impacientat du Barnstokr. Stăm aici și așteptăm de aproape un sfert de oră, nu-i așa, inspectore?

— La mine iar s-a tăvălit cineva prin pat, anunță de sus copilul. Și prosopul este ud.

În ochii lui Simone licărea o veselie drăcească.

— Domnilor, domnilor… Repeta patronul, făcând gesturi liniștitoare. Aruncă o privire în baie și mai întâi de toate opri apa. Apoi luă de pe cârlig scurta, luă și tranzistorul și se întoarse spre noi. Avea o expresie triumfătoare. Domnilor! rosti cu o voce gâtuită. Nu pot decât să constat faptele. Acesta este tranzistorul LUI, domnilor. Iar aceasta este scurta LUI.

— Apropo, al cui… Începu liniștit Olaf.

— AL LUI. Al celui cu crucea.

— Am vrut să întreb, cine este primul la rând? întrebă la fel de liniștit Olaf.

Fără să spun nimic, l-am dat la o parte pe stăpân, am intrat în baie și am închis ușa după mine. Și deja aruncându-mi de pe mine îmbrăcămintea, am înțeles că de fapt nu eu fusesem primul la rând, ci Simone. Totuși nu am simțit nici un fel de remușcare. El a pus totul la cale, m-am gândit cu răutate. Lasă-l să aștepte acum. Eroul științei naționale… Câtă apă s-a scurs în zadar… Nu, acești glumeți trebuie prinși. Și pedepsiți. Las' că vă arăt eu să mai faceți glume cu mine…!

Când am ieșit de la duș, lumea din hol continua să

comenteze întâmplarea. De altfel, nu se spunea nimic nou și nu m-am oprit. În dreptul scării am trecut pe lângă copil, ce atârna în continuare de balustradă. „O casă de nebuni!” îmi spuse provocator. Nu am răspuns și am trecut direct în camera mea.

Sub influența dușului și a unei oboseli plăcute, iritarea mea se potoli pe deplin. Am tras fotoliul lângă geam, am ales cartea cea mai groasă și mai serioasă și m-am așezat, punându-mi picioarele pe marginea mesei. Chiar de la prima pagină am ațipit și m-am trezit, probabil, după vreo oră și jumătate – soarele se mutase destul de mult, iar umbra hotelului ajunsese până sub fereastra mea. Judecând după umbră, pe acoperiș se afla un om, iar eu, buimac de somn, m-am gândit că, probabil, pe acolo sare marele fizician Simone de pe un coș pe altul și gâfâie. Am adormit din nou, apoi cartea căzu la podea, am tresărit și m-am trezit de-a binelea. Acum se vedeau clar pe acoperiș umbrele a doi oameni – unul probabil stătea jos, iar celălalt în picioare. Pesemne se bronzează, îmi trecu prin cap. M-am dus să mă spăl. În timp ce mă spălam, m-am gândit că n-ar fi rău să beau pentru înviorare o ceșcuță de cafea, de asemenea n-ar strica să ciugulesc ceva. Mi-am aprins o țigară și am ieșit pe coridor. Era în jur de ora trei.

Pe palier m-am întâlnit cu Hinkus. Cobora scara de la pod și arăta destul de ciudat. Era gol până la brâu și lucea de transpirație, fața îi era albă, aproape verzuie, ochii nu clipeau și strângea la piept cu ambele mâini un ghemotoc de îmbrăcăminte șifonată.

Văzându-mă, tresări vizibil și se opri.

— Vă bronzați? Am întrebat din politețe. Să nu vă ardeți. Nu arătați prea bine.

Arătându-mi în acest fel grija pentru aproapele meu, am coborât scara fără să mai aștept răspunsul. Hinkus coborî și el treptele în urma mea.

— Aș vrea să trag o dușcă, spuse răgușit.

— E cald? Am întrebat, fără să întorc capul.

— Mda… Destul de cald.

— Fiți atent. În munți soarele de martie este rău.
— Nu-i nimic… Trag o dușcă și se rezolvă.
Noi am coborât în hol.
— Ar fi bine totuși să vă îmbrăcați, l-am sfătuit. Dacă e pe acolo doamna Moses…
— Da. Bineînțeles. Am uitat complet.
Se opri și începu să-și pună în grabă cămașa și scurta, iar eu am trecut pe la bufet, unde am primit de la Kaisa o farfurie cu un biftec rece, niște pâine și cafea. Deja îmbrăcat și mai puțin verde la față, Hinkus mi se alătură și ceru ceva tare de băut.
— Și Simone este acolo? Am întrebat. Mă gândeam să-mi omor timpul cu un biliard.
— Unde? întrebă tăios Hinkus, ducând prudent la gură paharul plin.
— Pe acoperiș.
Mâna lui Hinkus tremură și brandy-ul se scurse peste degetele lui. Bău rapid, trase puternic aer pe nări și, ștergându-și gura cu palma, spuse:
— Nu. Acolo nu este nimeni.
L-am privit mirat. Avea buzele strânse și își turna al doilea păhărel.
— Ciudat, am spus. Nu știu de ce, mi s-a părut că și Simone e acolo, pe acoperiș.
— Faceți-vă cruce, ca să nu vă pară rău, răspunse grosolan împuternicitul în afaceri, bău și își turnă iarăși.
— Ce-i cu dumneavoastră?
Un timp privi în tăcere păhărelul plin.
— Eh, făcu într-un sfârșit, neplăceri. Omul poate să aibă și neplăceri, nu?
Era ceva jalnic în el și asta mă înduioșă.
— Da, desigur, am spus. Mă scuzați, dar n-am vrut să…
Goli și al treilea păhărel și spuse pe neașteptate:
— Ascultați, nu vreți să vă bronzați pe acoperiș?
— Nu, mulțumesc. Mi-e frică să nu mă prăjesc. Am pielea sensibilă.
— Niciodată nu vă bronzați?
— Nu.

Căzu pe gânduri, luă sticla și îi înșurubă dopul.

— Aerul de acolo este foarte bun, spuse. Și panorama este frumoasă. Toată valea ca-n palmă… Munții…

— Haide să facem un biliard, am propus. Doriți să jucați?

Pentru prima dată mă privi drept în față cu ochii lui mici și bolnavi.

— Nu, spuse. Mai bine iau o gură de aer.

Apoi deșurubă din nou dopul și își turnă un al patrulea păhărel. Mi-am terminat friptura, am băut cafeaua și am dat să plec. Hinkus se uita tâmpește la păhărelul său cu brandy.

— Fiți atent să nu cădeți de pe acoperiș, am spus.

Zâmbi strâmb și nu îmi răspunse. Am urcat din nou la etajul întâi. Nu se auzeau pocniturile bilelor, așa că am bătut la ușa lui Simone. Nu răspunse nimeni. Dincolo de ușa camerei vecine se auzeau voci nedeslușite și atunci am bătut acolo. Simone nu era acolo. Stând la masă, du Barnstokr și Olaf jucau cărți. În mijlocul mesei se înălța un morman de bancnote mototolite. Văzându-mă, du Barnstokr făcu un gest larg și exclamă:

— Intrați, intrați, inspectore! dragă Olaf, dumneavoastră, firește, îl veți invita pe domnul inspector.

— Da, răspunse Olaf, fără a-și lua privirea din cărți. Cu bucurie. Apoi anunță pica.

M-am scuzat și am închis ușa. Unde a dispărut acest om vesel? Nu se vede pe nicăieri și, ce e mai uimitor, nici nu se aude. Dar, în fond, ce nevoie am de el? Mă duc să joc singur biliard. De fapt nu este nici o diferență. Ba chiar mai bine. M-am îndreptat spre sala de biliard și pe drum am avut un mic șoc. Ținându-și cu două degete poalele rochiei lungi, luxoase, madam Moses cobora scara podului. Mă zări și îmi zâmbi fermecător.

— Și dumneavoastră v-ați bronzat? Am trântit-o eu, fâstâcindu-mă.

— M-am bronzat? Nu! Ce gând ciudat. Traversă palierul și se apropie de mine. Ce presupuneri ciudate aveți, inspectore!

— Nu-mi mai spuneți inspectore, vă rog. M-am săturat să tot aud asta la serviciu… Acum și dumneavoastră…

— Eu a-do-or poliția, rosti madam Moses, dându-și peste cap ochii frumoși. Acești eroi, acești viteji… Dumneavoastră sunteți curajos, nu-i așa?

Și cum-necum, de la sine, i-am întins mâna și am condus-o în sala de biliard. Mâna ei era albă, puternică și incredibil de rece.

— Doamnă, am spus. Dumneavoastră ați înghețat complet…

— Deloc, inspectore, răspunse și imediat își dădu seama. Iertați-mă, cum să vă spun?

— Poate Peter? Am propus.

— Asta ar fi minunat. Am avut un prieten Peter, baronul von Gottesknecht. Nu-l cunoașteți?… Atunci ar trebui să-mi spuneți și dumneavoastră Olga… Dar dacă aude Moses?

— N-o să moară, am mormăit. Priveam cu coada ochiului umerii ei minunați, gâtul regal, profilul mândru și mă treceau când toate căldurile, când toate frigurile… Mă rog, o fi proastă, îmi trecea prin capul înfierbântat, și ce-i cu asta? Las' așa. Ce mare scofală? Cine nu-i prost?!

Am străbătut sufrageria și am intrat în sala de biliard. În sala de biliard se găsea Simone. Însă, nu se știe de ce, zăcea culcat într-o nișă largă, nu prea adâncă. Fața lui era congestionată, părul îi era răvășit.

— Simon! exclamă madam Moses și își duse palmele la obraji. Ce-i cu dumneavoastră?

Drept răspuns, Simone croncăni ceva și, sprijinindu-se cu mâinile și picioarele de marginea nișei, se cățără spre tavan.

— Dumnezeule, o să vă loviți! țipă doamna Moses.

— Într-adevăr, Simone, am spus înciudat. Lăsați aceste glume prostești, o să vă rupeți gâtul!

Dar glumețul nu avea de gând să se lovească sau să-și rupă gâtul. Ajunse până la tavan, stătu o vreme atârnat acolo, înroșindu-se din ce în ce mai puternic, apoi, ușor și fără zgomot, sări jos și ne salută. Doamna Moses aplaudă.

— Pur și simplu sunteți o minune, spuse ea. Ca o muscă!

— Ei, cum e, inspectore? întrebă Simone, gâfâind ușor. Ne luptăm pentru gloria frumoasei doamne? Prinse tacul și mimă un atac ca la scrimă. Vă cer, inspectore Glebski, să vă apărați!

Cu aceste cuvinte, se întoarse spre masa de biliard și, fără să țintească, băgă cu un pocnet optul în colțul opus, în celălalt capăt al mesei, de am văzut negru în fața ochilor. Dar nu mai aveam cale de retragere. Posomorât, am luat tacul.

— Luptați, domnilor, luptați, spuse doamna Moses. Frumoasa doamnă va lăsa un gaj învingătorului. Cu aceste cuvinte, ea aruncă în mijlocul mesei o batistuță dantelată. Iar eu voi fi nevoită să vă părăsesc. Ne trimise o sărutare în vânt și plecă.

— A dracului de atrăgătoare femeie, spuse Simone. Poți să înnebunești. Prinse batistuța în vârful tacului, își băgă nasul în dantelă și își dădu ochii peste cap. Ce încântare!… Văd că nici dumneavoastră nu aveți succes, inspectore.

— Iar dumneavoastră continuați să vă încurcați în picioarele mele, am spus abătut, adunând bilele în triunghi. Cine v-a rugat să stați aici, în sala de biliard?

— Și de ce ați adus-o tocmai aici, în sala de biliard, cap sec ce sunteți? protestă îndreptățit Simone.

— Doar nu era s-o duc la bufet… M-am răstit.

— Dacă nu știți, nu vă mai apucați, mă sfătui Simone. Mai bine așezați corect bilele, veți avea de-a face cu un campion… Așa deci. Ce jucăm? O londoneză?

— Nu. Hai ceva mai simplu.

— Fie și mai simplu, acceptă Simone.

Așeză cu grijă batistuța pe pervaz, rămase o secundă cu capul plecat, uitându-se pe geam undeva într-o parte, apoi se întoarse la masă.

— Vă mai amintiți ce le-a făcut Hannibal romanilor lângă Cannes? întrebă el.

— Haideți, haideți, începeți.

— Acum vă reamintesc, îmi promise Simone. Rostogoli cu eleganță „chifteaua”, o aranjă cu tacul, ținti și băgă o bilă. Apoi mai băgă încă o bilă, dărâmând totodată piramida. Apoi, fără a-mi da răgaz să scot bilele din săculețul de biliard, strecură la rând încă două bile și, în sfârșit, dădu chix.

— Norocul dumneavoastră, spuse, dând cu cretă pe vârful tacului. Reabilitați-vă.

Am înconjurat masa, alegând o bilă mai ușoară.

— Ia te uită, spuse Simone. Acesta stătea iarăși lângă fereastră și privea undeva într-o parte. Un prostănac stă pe acoperiș… Pardon! Doi prostănaci. Unul stă în picioare, l-am confundat cu coșul. E clar, laurii mei nu dau liniște cuiva.

— Este Hinkus, am mormăit, făcându-mă cât mai comod pentru lovitură.

— Hinkus – ăsta-i unul micuț și veșnic nemulțumit, spuse Simone. Un omuleț de nimic. Olaf – ăsta da. Ăsta e un adevărat urmaș al străvechilor konungri – ascultați ce vă spun, inspectore Glebski.

În sfârșit, am lovit. Și nu am nimerit. Nu am nimerit o bilă foarte simplă. Păcat. Am cercetat vârful tacului, am pipăit platbanda.

— Nu mai cercetați, nu mai cercetați, spuse Simone, venind spre masă. Nu aveți nici o scuză.

— Cum vreți să loviți? Am întrebat.

— Din trei borduri, în colț, răspunse cu o înfățișare nevinovată.

Am gemut și m-am îndreptat spre fereastră pentru a nu vedea lovitura. Simone lovi. Apoi mai lovi o dată. Biciuitor, răsunător, zdrăngănitor. Apoi lovi din nou și spuse:

— Pardon. E rândul dumneavoastră, inspectore.

Umbra omului ce stătea jos dădu capul pe spate și ridică o mână ce ținea o sticlă. Am înțeles că este Hinkus. Acum trage o dușcă zdravănă și pasează sticla către cel ce stă în picioare. Dar cine o fi ăla de stă în picioare…?

— Dumneavoastră mai jucați sau nu? întrebă Simone. Ce este acolo?

— Hinkus se face criță, am răspuns. Of, de n-o cădea astăzi de pe acoperiș.

Hinkus se lipi strașnic de sticlă, apoi își reluă vechea postură. Nu îl servi pe cel aflat în picioare. Cine o fi? A, probabil că este copilul… M-am întors la masă, am ales bila cea mai ușoară și iarăși nu am nimerit.

— Ați citit memoriile lui Coriolis despre jocul de biliard? întrebă Simone.

— Nu, am răspuns supărat. Și nici nu am de gând.

— Iar eu le am citit, spuse Simone. Încheie partida în două lovituri și, în fine, izbucni în hohotul lui sinistru. Am așezat tacul de a latul mesei.

— Ați rămas fără partener, Simone, am spus răzbunător. Acum puteți în deplină siguranță să vă suflați nasul în premiul dumneavoastră.

Simone luă batista și o strecură triumfător în buzunarul de la piept.

— Minunat, spuse. Cu ce ne vom ocupa acum?

Am stat puțin pe gânduri.

— Mă duc să mă bărbieresc. În curând va fi prânzul.

— Dar eu? întrebă Simone.

— Dumneavoastră jucați și singur biliard, l-am sfătuit. Sau duceți-vă în camera lui Olaf. Aveți bani? Dacă aveți, atunci veți fi primit acolo cu brațele deschise.

— A, spuse Simone. Deja.

— Ce deja?

— Deja am pierdut la Olaf două sute de coroane. Joacă precum o mașină, fără nici o greșeală. Deja nici nu mai e interesant. Eu am fost acela care l-a asmuțit pe Barnstokr asupra lui. Scamatorul e scamator, lasă să-l mai ciugule…

Am ieșit în coridor și imediat am dat nas în nas cu copilul iubitului și defunctului frate al lui du Barnstokr. Copilul ne bară drumul și, sclipind obraznic din ochelarii lui negri și bulbucați, ne ceru o țigară.

— Cum e Hinkus pe acolo? Am întrebat, scoțându-mi pachetul de țigări. S-a pilit?

— Hinkus? Ah, acela… Copilul își aprinse țigara și scoase fum printre buzele țuguiate. S-a machit, nu s-a machit, da' știu că a ras temeinic și și-a mai luat o sticlă cu el.

— Oho, am făcut eu. Deja a doua…

— Da' mai e și altceva de făcut pe aici? întrebă copilul.

— Ați ras și dumneavoastră împreună cu el? întrebă cu interes Simone.

Copilul pufni disprețuitor.

— E, pe dracu'! Nici nu m-a observat. Doar era și Kaisa acolo…

Și atunci m-am gândit că în sfârșit sosise topul să clarificăm dacă e băiat sau fată și atunci mi-am aruncat năvodul.

— Deci ați fost la bufet? Am insinuat eu.

— Da. Și ce? Nu-mi dă voie poliția?

— Poliția vrea să știe ce-ai făcut acolo.

— De asemenea și lumea științifică, adăugă Simone. Se pare că același gând îi trecuse și lui prin cap.

— Nu-mi dă voie poliția să beau cafea? întrebă copilul.

— Ba da, am răspuns. Și ce-ați mai făcut acolo?

Uite, acum… Acum ea… Sau el va spune: „Nu-mi dă voie poliția să fiu „sătulă„ sau „sătul„?”

— Nimic, răspunse indiferent copilul. Cafea și prăjituri cu cremă. Cu asta m-am tratat la bufet.

— Nu e bine să mănânci dulce înainte de masă, spuse dojenitor Simone. Era vizibil dezamăgit. Și eu la fel.

— Da' nici să mă trotilez în mijlocul zilei – asta nu-i de mine, încheie copilul triumfător. Lasă-l pe Hinkus al vostru să se facă pulbere.

— Bine, am mormăit. Mă duc să mă bărbieresc.

— Poate mai aveți ceva întrebări? întrebă în urma mea copilul.

— A, nu, du-te-n plata Domnului, am spus.

Se trânti o ușă – copilul intrase în camera lui.

— Mă duc și eu să mănânc ceva la repezeală, spuse Simone, oprindu-se lângă palierul scării. Să mergem, inspectore, până la masă mai este o oră și ceva…

— Știu eu cum mâncați ceva la repezeală acolo, am spus. Duceți-vă singur, eu sunt familist, pe mine nu mă interesează Kaisa.

Simone râse și spuse:

— Dacă sunteți om de familie, puteți să-mi spuneți dacă ăsta e băiat sau fată? Nu pot deloc să-mi dau seama.

— Ocupați-vă de Kaisa, am spus. Lăsați această enigmă în seama poliției… Mai bine să-mi spuneți: dumneavoastră ați pus la cale gluma cu dușul?

— Nici n-am gândit-o, protestă Simone. Dacă vreți să știți, după mine, cred c-a făcut-o patronul…

Am dat din umeri și ne-am despărțit. Simone bocăni pe trepte, iar eu m-am îndreptat spre camera mea. În acel moment, când tocmai treceam pe lângă camera muzeu, de acolo se auzi un trosnet, ceva căzu cu o bubuitură și se sparse, apoi se desluși un mormăit nemulțumit. Fără să mai pierd o secundă, am tras ușa și am zburat în cameră, gata-gata să-l dau jos pe însuși domnul Moses. Ridicând cu o mână marginea covorului, iar cu cealaltă mână ținând nelipsita lui cană, domnul Moses privea dezgustat măsuța răsturnată și cioburile vazei sparte.

— Speluncă blestemată, hârâi văzându-mă. Văgăună mizerabilă.

— Ce faceți aici? Am întrebat turbat de mânie.

Domnul Moses se înfurie numaidecât.

— Ce fac aici? Urlă din toate puterile și trase covorul spre el. Era cât pe aci să-și piardă echilibrul și răsturnă un fotoliu. Îl caut pe nemernicul care bântuie prin hotel, care fură lucrurile oamenilor cinstiți, care bocăne noaptea pe coridoare și se uită la ferestrele nevestei mele! Ce dracu', eu trebuie să mă ocup de asta, când în această casă există un polițist?

Lăsă covorul să cadă și se întoarse spre mine. M-am dat un pas înapoi.

— Poate trebuie să anunț o recompensă? Continuă, enervându-se din ce în ce mai tare. Blestemata de poliție nu mișcă un deget până când nu promite cineva o recompensă! Poftim, o să promit. De cât aveți nevoie, inspectore? De cinci sute? O mie? Poftim, dau o mie și jumătate de coroane celui care îmi va găsi ceasul din aur care mi-a dispărut! Două mii de coroane!

— V-a dispărut ceasul? Am întrebat încruntându-mă.

— Da!

— Când ați observat dispariția?

— Acum.

Se terminase cu gluma. Un ceas din aur – aici nu mai e vorba de niște papuci din pâslă sau de un duș neocupat.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Dis de dimineață.

— Unde-l păstrați de obicei?

— Eu nu păstrez ceasul! Eu îl folosesc! Era pe masa mea!

Am reflectat puțin.

— Vă sfătuiesc, am spus într-un sfârșit, să faceți o cerere oficială. Și atunci voi chema poliția.

Moses mă privi cu atenție și amândoi am tăcut un timp. Apoi sorbi din cană și spuse:

— La ce naiba vă trebuie cererea și poliția? Nu doresc ca numele meu să fie terfelit de niște împuțiți de gazetari. Nu vă puteți ocupa și singur de asta? Doar vă dau o recompensă. Vreți un avans?

— Nu e bine să mă bag în treaba asta, m-am împotrivit, dând din umeri. Eu nu sunt un detectiv particular, sunt un funcționar de stat. Există o etică profesională, și în afară de asta…

— Bine, spuse deodată. Mă mai gândesc. Tăcu. Poate se vor găsi și din senin. Aș vrea să sper că încă este o glumă proastă. Dar dacă până mâine ceasul meu nu va fi găsit, dimineață voi face o cerere.

Și cu asta am terminat discuția. Moses plecă la el, eu la mine.

Nu știu ce-a găsit nou Moses la el în cameră. La mine însă erau destule lucruri noi. În primul rând, pe ușă atârna strâmb o inscripție: „Când aud cuvântul „cultură„, eu chem poliția mea”. Firește, am rupt foaia, dar acesta era doar începutul. Masa din camera mea era plină de gumă arabică, deja întărită, lichidul fusese vărsat dintr-o sticlă, iar sticla zăcea răsturnată tot aici – în centrul acestei bălți uscate stătea lipită o foaie de hârtie. O notiță. O notiță absolut tâmpită. Stătea scris cu litere strâmbe de tipar: „Se aduce la cunoștința domnului inspector Glebski că în hotel, în prezent, se află un gangster periculos sub numele de Hinkus, un maniac și un sadic, cunoscut în cercurile interlope sub porecla de Bufnița. Este înarmat și amenință cu moartea pe unul dintre clienții hotelului. Domnul inspector Glebski este rugat insistent să ia măsuri”.

Am fost într-atât de mânios și de uluit, încât am fost nevoit să citesc notița de două ori pentru a-i înțelege conținutul. Mi-am aprins o țigară și am privit împrejur, în cameră. Evident,

nu am observat nici un fel de urme. Am desfăcut inscripția mototolită și-am comparat-o cu notița. Literele de pe afiș erau la fel de strâmbe și tot de tipar, dar fuseseră scrise cu creionul. De altfel, în privința afișului totul era clar – fusese, desigur, isprava copilului. Pur și simplu o glumă. Una dintre acele lozinci prostești pe care le scriu francezii la Sorbona lor. Treaba e mult mai complicată cu notița, mistificatorul putea să bage notița pe sub ușă, putea să o vâre în gaura cheii, putea pur și simplu să o pună pe masă și să așeze scrumiera pe ea. Trebuia să fii complet idiot sau un sălbatic ca pentru o glumă prostească să murdărești o masă atât de grozavă. Am recitit încă o dată notița, am tras adânc în piept din țigară și m-am apropiat de fereastră. Uite-ți și concediul, am gândit. Uite-ți libertatea mult așteptată…

Soarele deja coborâse foarte jos, umbra hotelului se întinsese pe mai bine de o sută de metri. Ca și mai înainte, pe acoperiș se profila periculosul gangster, maniacul și sadicul domn Hinkus. Era singur.

CAPITOLUL CINCI.

M-am oprit în fața camerei lui Hinkus și m-am uitat precaut în jur. Ca întotdeauna coridorul era pustiu. Din sala de biliard se auzeau pocniturile bilelor – acolo se afla Simone. Du Barnstokr continua să-l curețe de bani pe Olaf în camera acestuia. Copilul se ocupa de motocicletă. Soții Moses erau la ei. Hinkus stătea pe acoperiș. În urmă cu cinci minute coborâse până la bufet, mai luase o sticlă, intrase la el în cameră, pusese o șubă pe el, iar acum intenționa, probabil, să respire aer curat cel puțin până la masa de prânz. Iar eu stăteam în fața camerei lui, încercând cheile de pe legătura furată din biroul patronului și pregătindu-mă să fac astfel o contravenție funcționărească. Firește, nu aveam nici un drept să pătrund într-o cameră străină și să fac percheziție fără mandat. Dar simțeam că este absolut necesar să procedez în acest fel, altfel nu voi putea să dorm liniștit și, în general, să trăiesc.

A cincea sau a șasea cheie clănțăni ușor și am intrat în cameră. Procedasem la fel cum fac de obicei eroii marilor

filme de spionaj – alte metode nu știam. Soarele stătea deja să dispară după coasta muntelui, dar în cameră era destul de multă lumină. Camera arăta de parcă ar fi fost nelocuită, patul nu era deranjat, scrumiera era curată și goală, iar amândouă gențile zăceau drept în mijlocul camerei. Nici n-ai fi bănuit că omul are de gând să locuiască aici pentru două săptămâni.

Conținutul primei genți, mai grele, îmi atrase atenția cel mai mult. Era un bagaj fals tipic: niște zdrențe, cearșafuri și fețe de perne rupte, un teanc de cărți adunate la întâmplare. Era limpede că Hinkus aruncase în geantă tot ce-i căzuse în mână. Adevăratul bagaj se afla în cea de-a doua geantă. Aici se aflau trei schimburi de lenjerie, pijamaua, trusa de bărbierit, trusa de stilouri, un teanc de bani – un teanc baban, mai mare decât al meu – și două duzini de batiste. Acolo se mai găsea și un mic bidonaș argintiu, gol, un toc cu ochelari negri și o sticlă cu o etichetă străină – sticla era plină. Pe fundul gențiii, sub lenjerie, am găsit un ceas masiv din aur, cu un cadran complicat, și un browning mic, de damă.

M-am așezat pe podea și am ascultat cu atenție. Era liniște, totuși mai aveam foarte puțin timp de gândire. M-am uitat la ceas. Pe capacul acestuia era gravată o monogramă complicată. Aurul era veritabil, curat, cu reflexe roșcate, iar cadranul era împodobit cu semne zodiacale. Fără îndoială, acesta era ceasul dispărut al domnului Moses. Am cercetat apoi pistolul. Un bibelou cu mâner de sidef, țeava nichelată, calibrul 0,25, o armă pentru lupta corp la corp și, la drept vorbind, nici nu o puteai considera o armă… Fleacuri, toate astea sunt fleacuri. Gangsterii nu se complică cu prostii de genul ăsta. Cinstit vorbind, gangsterii nu fură ceasuri, fie ele grele și masive. Mă refer la adevărații gangsteri – cu nume și renume. Cu atât mai mult într-un hotel, ba încă din prima zi, riscând să fie prinși imediat…

Deci așa… Hai să ne hotărâm repejor. Nu exista nici o dovadă că Hinkus ar fi un gangster periculos, maniac și sadic, în schimb sunt câte dovezi vrei că cineva dorește foarte mult să-l facă să treacă drept gangster. E adevărat, bagajul fals… În sfârșit, cu asta mă lămuresc eu mai târziu. Ce să fac cu pistolul

și ceasul? dacă le confisc, iar Hinkus este într-adevăr un hoț (deși nu gangster), atunci el va ieși basma curată… Dacă i le-a strecurat cineva pe furiș… Drace, nu pot să pricep deloc… Nu am experiență. Ce să spun, mă dau Hercule Poirot… Dacă le confisc, atunci, mai întâi de toate, unde le pun? Să le car la mine? Poate o să fiu eu învinuit de hoție… În cameră nu pot să le ascund…

Am ciulit din nou urechea. În sufragerie se auzea clinchetul vaselor – Kaisa punea deja masa. Cineva trecu greoi pe lângă ușă. Vocea lui Simone întrebă răsunător: „Dar unde este inspectorul? Unde este el, viteazul nostru?" Kaisa țipă pătrunzător, iar un hohot care îți îngheța sângele în vine cutremură etajul.

Așa că nu m-am mai gândit la nimic, am descărcat în grabă încărcătorul, am strecurat gloanțele în buzunar, iar pistolul și ceasul le-am așezat înapoi pe fundul genții. Abia am reușit să răsucesc cheia în ușă, că la capătul coridorului și apăru du Barnstokr. Întorcându-și spre nune profilul aristocratic, el se adresa cuiva, probabil lui Olaf:

— Dragul meu, ce poate fi asta? de când Barnstokrii au refuzat revanșa? Dacă doriți, chiar și astăzi! Să spunem, pe la zece seara, la dumneavoastră…

Mi-am luat o înfățișare degajată (adică am scos o scobitoare și am început să mă scobesc în dinți), iar când du Barnstokr se întoarse și mă văzu, îmi făcu prietenos cu mâna.

— Dragă inspectore! spuse. Victoria, gloria, bogăția! aceasta a fost dintotdeauna soarta du Barnstokrilor.

M-am îndreptat spre el și ne-am întâlnit lângă ușa camerei lui.

— L-ați curățat pe Olaf? Am întrebat.

— Imaginați-vă, da! spuse el, zâmbind fericit. Dragul nostru Olaf este prea metodic, joacă precum o mașină, fără nici o fantezie. E chiar plictisitor… Dar ia stați, ce aveți aici? Scoase cu dibăcie o carte de joc din buzunarul meu de la piept.

— A, da, ăsta e acel as de cupă cu care l-am terminat definitiv pe săracul Olaf…

Săracul Olaf ieși din camera lui, imens, îmbujorat, sprinten,

trecu pe lângă noi și, zâmbind blajin, mormăi: „Un gât înainte de masă…” Zâmbind, du Barnstokr îl conduse cu privirea și deodată, parcă amintindu-și ceva, mă prinse de mânecă.

— Apropo, dragă inspectore. Știți ce glumă a mai născocit iubitul nostru defunct? Haideți pentru o clipă la mine…

Mă trase la el în cameră, mă împinse în fotoliu și îmi oferi un trabuc.

— Unde o fi? bolborosi, căutându-se prin buzunare. Aha! Iat-o, fiți bun și uitați ce-am primit astăzi. Îmi întinse o bucată de hârtie mototolită.

Iar o notiță. În ea stătea scris cu litere de tipar strâmbe și cu greșeli ortografice: „Noi v-am găsit. Vă țiu la cătare. Nu încercați să fugiți și nu faceți prosti. Voi trage fără avertizare. „F„„„.

Strângând trabucul în dinți, am recitit acest mesaj de două, de trei ori.

— Frumos, nu-i așa? întrebă du Barnstokr, aranjându-se în fața oglinzii. E chiar și o semnătură. Ar trebui să-l întreb pe patron cum îl chema pe Dispărut.

— Cum a ajuns hârtia la dumneavoastră?

— A fost strecurată în camera lui Olaf în timp ce noi jucam cărți. Olaf plecase la bufet după ceva tărie, iar eu stăteam și fumam un trabuc. S-a auzit o bătaie în ușă, eu am spus: „Da da, intrați”, dar nu a intrat nimeni. M-am mirat și am observat deodată această notiță lângă ușă.

— Dumneavoastră, desigur, ați aruncat o privire pe coridor și desigur nu ați văzut pe nimeni.

— De fapt, mi-a trebuit destul de mult timp până să mă ridic din fotoliu, spuse du Barnstokr. Mergem? La drept vorbind, tare mi-e foame.

Am pus notița în buzunar și am plecat spre sufragerie, luând pe drum și copilul, fără a reuși să-l convingem să se spele pe mâini.

— Ce îngrijorat păreți, inspectore, remarcă du Barnstokr, când ne-am apropiat de sufragerie.

Am privit în ochii lui senini de bătrân și brusc îmi trecu prin minte că el a aranjat toată această istorie cu notița. Pentru o

clipă mă cuprinse o turbare rece, îmi venea să dau din picioare și să țip: „Ia mai lăsați-mă în pace! Lăsați-mă să mă plimb în liniște pe schiuri!” Dar, bineînțeles, m-am abținut.

Am intrat în sufragerie. Pare-se, deja erau adunați toți. Doamna Moses îl servea pe domnul Moses, Simone și Olaf se găseau lângă măsuța cu gustări, patronul turna lichiorul. Du Barnstokr și copilul se îndreptară spre locurile lor, iar eu m-am alăturat bărbaților. Simone îi povestea cu intonații sinistre lui Olaf despre influența lichiorului de floare de colț asupra măruntaielor omului. Erau menționate: leucemia, hepatita, cancerul duodenal. Olaf zâmbi blajin, continuând să mănânce icrele. Kaisa intră în cameră și începu să trăncănească, adresându-se patronului:

— Nu vrea să vină, spune că, dacă nu s-a adunat toată lumea, nici el nu vine. Când vin toți, atunci vine și dumnealui. Chiar așa mi-a spus… Și două sticle goale…

— Atunci du-te și spune-i că s-au adunat toți, îi ordonă patronul.

— Nu mă crede că așa și eu i-am spus că s-au adunat toți, da' dumnealui…

— Despre cine e vorba? întrebă tăios domnul Moses.

— Este vorba despre domnul Hinkus, răspunse patronul. Continuă să stea pe acoperiș, iar eu…

— Ce acoperiș?! exclamă cu un bas răgușit copilul. Uite-l pe Hinkus! Și arătă spre Olaf cu furculița în care stătea străpuns un castravecior.

— Copilul meu, te înșeli, spuse moale du Barnstokr, iar Olaf rânji înțelegător și rosti ca dintr-un corn:

— Olaf Andvarafors, la ordinele dumneavoastră, baby. Se poate și simplu – Olaf.

— Atunci de ce nu el?… Furculița cu castravecior se îndreptă spre mine.

— Domnilor, domnilor! Interveni patronul. Nu trebuie să vă contraziceți. Astea-s fleacuri. Domnul Hinkus, profitând de libertatea pe care administrația hotelului nostru o garantează fiecăruia, se află pe acoperiș, iar Kaisa îl va aduce acum.

— Da' dumnealui nu vine… Scânci Kaisa.

— Ce naiba, Snevar, izbucni Moses. Nu vrea să vină, lasă-l să stea în ger.

— Stimate domn Moses, spuse demn patronul, ar fi foarte mult de dorit ca tocmai acum să fim cu toții laolaltă. Am să comunic stimaților mei oaspeți o noutate foarte plăcută… Kaisa, repede!

— Da' dumnealui nu vine…

Am pus farfurioara cu gustări pe măsuță.

— Stați, am spus. Îl aduc eu acum.

Ieșind din sufragerie, am auzit cum Simone spune: „Corect! Să lăsăm poliția să-și vadă de-ale ei", după care se porni hohotul funest, care mă însoți până la scara podului.

Am urcat scara, am împins ușa solidă din lemn și m-am pomenit într-un mic pavilion rotund, închis cu geamuri și având de a lungul pereților scări înguste pentru odihnă. Aici era frig, mirosea ciudat a zăpadă și praf și se găseau șezlonguri îngrămădite unele peste celelalte. Ușa din placaj ce dădea spre acoperiș era întredeschisă.

Acoperișul plat era acoperit cu un strat gros de zăpadă, în jurul bolții pavilionului zăpada era bătătorită, iar mai departe, către antena ușor aplecată ducea o cărare la capătul căreia stătea nemișcat într-un șezlong Hinkus, bine înfofolit. Cu mâna stângă ținea pe genunchi o sticlă, iar dreapta o avea băgată la piept, probabil o încălzea. Fața aproape că nu i se vedea, fiind ascunsă de gulerul șubei și de cozorocul căciulii de blană, și doar ochii atenți sclipeau de acolo, de parcă o tarantulă ar fi privit din vizuina ei.

— Să mergem, Hinkus, am spus. S-au adunat toți.

— Toți? întrebă răgușit.

Am expirat un rotocol de abur, m-am apropiat și mi-am vârât mâinile în buzunare.

— Toți, până la ultimul, vă așteaptă pe dumneavoastră.

— Vasăzică, toți… Repetă Hinkus.

Am aprobat din cap și am privit în jur. Soarele se ascunsese dincolo de creastă, zăpada din vale părea vineție, iar pe cerul ce se întuneca treptat se ridica luna palidă.

Am observat cu coada ochiului că Hinkus mă urmărește cu

atenție.

— De ce să mă aștepte? întrebă. Începeți… De ce să se mai deranjeze degeaba oamenii?

— Patronul vrea să ne facă o surpriză și dorește să fim cu toții prezenți.

— Surpriză… Spuse Hinkus și tuși. Am tuberculoză, spuse pe neașteptate. Doctorii spun că trebuie să fiu tot timpul la aer curat… Și doar găină cu carnea neagră, adăugă după o scurtă ezitare.

Mi se făcu milă de el.

— La naiba, am spus cu sinceritate, vă compătimesc. Totuși trebuie să luați prânzul…

— Trebuie, firește, se învoi el, apoi se ridică. Voi mânca și mă voi întoarce aici să dorm. Așează sticla în zăpadă. Ce părere aveți, mint sau nu doctorii? În privința aerului curat…

— Cred că nu mint. Mi-am amintit cât de palid verde era atunci când a coborât scările și l-am întrebat: Auziți, de ce beți în halul ăsta vodcă? Mai mult ca sigur nu vă face bine.

— E-eh! exclamă cu o disperare liniștită. Se poate oare fără vodcă? Tăcu. Am coborât scara. N-am voie fără vodcă, spuse decis. De frică. Fără vodcă aș putea înnebuni.

— Ei, hai, Hinkus. Acum tuberculoza se tratează. Doar nu mai suntem în secolul nouăsprezece.

— Mda, poate, se înduplecă nepăsător. Am cotit pe coridor. Din sufragerie răzbăteau zgomote de vase și voci. Dumneavoastră mergeți, să-mi las doar șuba, spuse, oprindu-se lângă ușă.

Am dat din cap și am intrat în sufragerie.

— Unde-i arestatul? întrebă cu voce tare Simone.

— V-am mai spus, dumnealui nu vine… Chiți Kaisa.

— Totul e-n regulă, am spus. Vine acum.

M-am așezat la locul meu, apoi, amintindu-mi de regulile casei m-am ridicat repede și m-am dus după supă. Du Barnstokr povestea ceva despre magia cifrelor. Doamna Moses ofta. Simone râdea sacadat. „Lăsați-o baltă, Bardl… Dubr… Vuia Moses. Asta nu-i decât o balivernă medievală”. Mi-am pus o porție bună de supă și chiar atunci apăru Hinkus. Buzele

îi tremurau și iar devenise verzui la față. Fu întâmpinat de o explozie de saluturi, iar el, aruncând o privire fugară către masă, se îndreptă nehotărât spre locul lui, între mine și Olaf.

— Nu nu! exclamă patronul, fugind către el cu un păhărel de lichior. Botezul luptei!

Hinkus se opri, privi păhărelul și spuse ceva nedeslușit din cauza larmei generale.

— Nu nu! Protestă patronul. Ăsta e cel mai bun medicament. Pentru orice durere! Cum s-ar spune, un panaceu. Vă rog!

Hinkus nu se mai opuse. Turnă în gură licoarea, puse păhărelul pe tavă și se așeză la masă.

— Ah, ce bărbat! vibră admirativ doamna Moses. Domnilor, iată adevăratul bărbat!

M-am întors și eu la locul meu și am început se mănânc. Hinkus nu se mai deranjă pentru felul întâi și își puse doar puțină friptură. Acum nu mai arăta atât de rău și părea că încearcă să se concentreze asupra unui gând. Am început să ascult flecărelile lui Barnstokr, când, deodată, patronul bătu cu cuțitul în marginea farfuriei.

— Domnilor! rosti solemn. O clipă de atenție, vă rog! Acum, când ne-am adunat cu toții aici, îmi iau permisiunea să vă comunic o veste plăcută. Venind în întâmpinarea numeroaselor dorințe ale oaspeților, administrația hotelului a luat hotărârea de a face astăzi balul Sărbătoarea Primăverii. Un prânz fără de sfârșit! Dansuri, domnilor, vin, cărți de joc, discuții vesele!

Simone își lovi cu un trosnet palmele osoase. Doamna Moses aplaudă și ea. Toți se înviorară și chiar îndărătnicul domn Moses sâsâi, după ce trase o înghițitură zdravănă din cana lui: „Eh, cărți, asta mai treacă meargă…” Copilul bătu cu furculița în masă și scoase limba la mine. O limbuță roză, extrem de plăcută. Și în toiul acestui vacarm și al înviorării genera-le, Hinkus se aplecă brusc spre mine și îmi șopti la ureche:

— Auziți, inspectore, se spune că sunteți polițist… Ce să fac? Am căutat acum în geanta după medicament. Mi s-a prescris să beau înainte de masă o mixtură… Iar la mine acolo… eh, o îmbrăcăminte călduroasă, vesta de blană, șosetele… Nimic din

toate astea nu mi-au mai rămas. Niște cârpe, nu ale mele, lenjerie ruptă… Și niște cărți…

Am lăsat cu grijă lingura pe masă și l-am privit. Ochii lui erau rotunzi, pleoapa dreaptă îi tremura și în ochii măriți se citea frica. Marele gangster. Maniac și sadic.

— Ei bine, am scrâșnit. Ce vreți de la mine?

Imediat păru a se ofili și își trase capul între umeri.

— Eu… Nimic… Numai că nu înțeleg, e vreo glumă sau cum… Dacă-i furt, atunci dumneavoastră sunteți polițist… Sau poate, firește, o fi vreo glumă. Dumneavoastră, ce părere aveți?

— Da, Hinkus, am spus, desprinzându-mi privirea de la el și apucându-mă să mănânc din nou supa. Aici toți glumesc. Considerați că totul este o glumă, Hinkus.

CAPITOLUL ȘASE.

Spre marea mea uimire, propunerea de petrecere a avut succes. Am mâncat repede și nu prea mult, nimeni nu a părăsit sufrageria, în afară de Hinkus, care, mormăind niște scuze, se târî înapoi la locul său pe acoperiș pentru a-și spăla plămânii cu oxigen de munte. L-am petrecut cu privirea, simțind ceva asemănător unor mustrări de conștiință. Mă fulgeră gândul că acum ar fi bine să intru iarăși în camera lui și să scot din geantă acel ceas blestemat. Gluma-i glumă, dar din cauza acestui ceas poate avea neplăceri serioase. O fi sătul de neplăceri, am gândit, și eu m-am săturat de neplăcerile provocate de aceste glume și de propria mea prostie. Am să mă îmbăt, m-am decis, și imediat m-am simțit mai bine. Am cercetat masa din priviri și am schimbat păhărelul cu un pahar. Ce am eu cu toate astea? Eu sunt în concediu. Și, de fapt, eu nu sunt polițist.

Și ce dacă m-am înregistrat așa acolo… În realitate, profesor de educație fizică în retragere… Nu, în realitate, dacă vreți să știți, sunt agent comercial. Comercializez lavoare folosite și scaune de closet uzate… Pentru o clipă m-am gândit că, pentru un avocat în afaceri, chiar și numai în afacerile cu minori, Hinkus are un lexic foarte sărac. Am gonit acest gând și m-am pus pe un râset forțat împreună cu Simone la un banc

deșucheat pe care acesta îl spusese și pe care de fapt nici nu-l auzisem prea bine. Am dat pe gât mai bine de jumătate de pahar de brandy și mi-am mai turnat. În capul meu începu vâjâiala.

Între timp veselia se porni. Kaisa încă nu reușise să strângă vasele murdare, iar domnii Moses și du Barnstokr, făcându-și unul altuia gesturi de invitație, se îndreptară spre măsuța de joc cu postav verde, măsuță care apăruse ca din senin în colțul sufrageriei. Patronul dădu drumul la o muzică asurzitoare, Olaf și Simone se repeziră în același timp asupra doamnei Moses și, pentru că ea nu avu puterea să-și aleagă cavalerul, începură să danseze în trei. Copilul iarăși scoase limba la mine. Corect! M-am sculat de la masă și pășind cât se poate de apăsat i-am adus acestei hoațe… Acestui hoț sticla și paharul. Acum ori niciodată, am gândit. O astfel de cercetare este în orice caz mai interesantă decât furtul unui ceas sau al unor boarfe. De altfel, eu nu sunt decât un comerciant. Lavoarele, ca prin minune, s-au păstrat bine…

— Un dans, mademoiselle? Am spus prăbușindu-mă pe un scaun lângă copil.

— Nu dansez, cucoană, răspunse leneș copilul. Lăsați textele și pasați-mi o țigară.

I-am pasat o țigară, am mai dat un brandy pe gât și am început să-i explic acestei ființe că comportarea ei – com-por-ta-rea!

— E imorală, așa nu se mai poate. Că eu cândva tot îi trag o bătaie cu cureaua, doar să-mi dea timp. Sau, am adăugat eu, gândindu-mă puțin, îl voi trage la răspundere pentru purtarea unor haine necuviincioase în locurile de folosință publică. Atârnarea afișelor, am spus: Nu-i bine. Nu pe ușă. Șochează și bulversează. Bulversează! Eu sunt un comerciant cinstit și nu permit asta. Un gând strălucitor îmi umplu mintea. Am să vă reclam la poliție, am spus pornindu-mă pe un râs fericit. Din partea mea v-aș putea propune… no, nu un scaun de closet, bineînțeles, ar fi de prost gust, mai ales că la masă… Da'. Un minunat lavoar. Minunat păstrat, fără nici o discuție. Al firmei „Pavel Bourre”. Nu doriți? Dacă vreți odihnă, odihniți-vă…!

Copilul îmi răspundea ceva și încă destul de spiritual, când cu un bas răgușit de băiat, când cu un contraalto fin de fată. Capul mi se învârtea și curând mi se păru că vorbesc concomitent cu doi interlocutori. Undeva aici se afla un adolescent depravat, ce o luase pe-o cale greșită, care tot timpul supsese din brandy-ul meu și pentru care adolescent eu aveam o răspundere în calitatea mea de lucrător de poliție, de agent comercial experimentat și ca fiind cu grad mai mare. Și tot undeva pe aici se afla o fată fermecătoare, apetisantă, care, slavă Domnului, nu semăna deloc cu ciocănitoarea mea bătrână și față de care fată, am impresia, am început să am sentimente mai tandre decât cele părintești. Gonindu-l tot timpul pe adolescentul ce se vâra în discuție, i-am expus fetei opiniile mele în privința căsătoriei ca unire benevolă a două inimi care și-au luat niște obligații morale. Și nici un fel de bicicletă motocicletă, am adăugat cu severitate. Să ne lămurim acum și cu asta. Bătrânica mea nu suportă așa ceva. Ne-am lămurit și am băut – întâi cu adolescentul, apoi cu fata, mireasa mea. Și de ce dracu' o fată majoră, tinerică, n-ar bea un pic de coniac bun? Repetând de câteva ori provocator acest gând, care mie însumi mi se părea oarecum discutabil, m-am lăsat pe spătarul scaunului și am privit sala.

Totul mergea de minune. Legile și normele morale nu fuseseră încălcate. Nimeni nu atârna afișe, nu scria notițe și nu fura ceasuri. Muzica urla. Du Barnstokr, Moses și patronul jucau cărți fără limită de miză. Doamna Moses dănțuia semeață ceva foarte modern împreună cu Simone. Kaisa strângea vasele. Farfurii, furculițe și Olafi roiau în jurul ei. Toate vasele de pe masă se găseau în mișcare – abia am reușit să prind o sticlă fugară și mi-am stropit pantalonii.

— Brün, am spus pătrunzător, nu le băgați în seamă. Toate astea nu sunt decât niște glume idioate. Tot felul de ceasuri de aur, cearșafuri… Și pe loc mă fulgeră un alt gând. Măi băiete, am spus, vrei să te învăț să tragi cu pistolul?

— Eu nu sunt băiat, spuse cu tristețe fata. Doar abia m-am logodit cu dumneavoastră.

— Cu atât mai mult, am exclamat entuziasmat. Am un

browning de damă…

O vreme am discutat împreună despre pistoale, inele de logodnă și, nu știu de ce, despre telekinezie. Apoi mă cuprinse îndoiala.

— Nu! Am spus decis. Așa nu pot fi de acord. Mai întâi scoateți-vă ochelarii. Nu vreau să vând pielea ursului din pădure.

A fost o greșeală din partea mea. Fata se supără și dispăru, rămânând în schimb adolescentul, care pe dată deveni obraznic. Însă chiar atunci veni spre mine doamna Moses și mă invită la dans, iar eu am acceptat cu plăcere. După un minut am fost ferm convins că nu sunt decât un tâmpit, soarta mea nu putea fi decât alături de cea a doamnei Moses și numai alături de ea. Alături de Olga mea. Avea niște mânuțe dumnezeiesc de moi, absolut deloc aspre și lipsite complet de crăpături, iar ea îmi permitea cu plăcere să i le sărut, avea ochii minunați, ochi ce se distingeau cu claritate, neacoperiți de nici un fel de optică, mirosea încântător și nu avea nici o rudă din partea fratelui, vreun adolescent mitocan care nu-i lasă pe ceilalți să vorbească. E adevărat, în jurul nostru apărea tot timpul, nu știu de ce, Simone, ștrengarul abătut și marele fizician, dar asta se putea tolera, pentru că el nu era defel rudă. Eu cu el eram oameni maturi, cu experiență, ne dedam plăcerilor senzuale după sfatul medicului și, călcându-ne unul pe celălalt pe picioare, recunoșteam cinstit și vitejește: „Scuză-mă, bătrâne, eu sunt de vină…”

Apoi m-am trezit brusc și am observat că mă aflu cu doamna Moses după draperia de la fereastră. O îmbrățișam pe doamna Moses, ținând-o de talie, iar doamna Moses, așezându-și capul pe umărul meu, îmi spuse:

— Uite ce priveliște fermecătoare…!

Această neașteptată adresare la per tu mă zăpăci complet și am început se privesc tâmpește priveliștea, gândindu-mă cum să îmi iau mâna mai delicat de pe talia ei până când nu ne vor prinde aici. Totuși, într-adevăr, priveliștea nu era lipsită de un anume farmec. Probabil că luna se ridicase deja deasupra locurilor, pentru că toată valea părea albastră în lumina ei, iar

munții apropiați păreau suspendați în văzduhul nemișcat. În acel moment am observat umbra tristă a nefericitului Hinkus, stând ghemuit pe acoperiș, și am mormăit:

— Bietul Hinkus…

Doamna Moses se dădu puțin înapoi și mă privi mirată de jos în sus.

— Bietul? întrebă ea. De ce bietul?

— E grav bolnav, am explicat. Are tuberculoză și îi este tare frică.

— Da da, reluă ea. Ați observat și dumneavoastră? Tot mereu îi este frică de ceva. Un domn suspect și extrem de neplăcut. Și nicidecum nu face parte din cercul nostru…

Am dat cu tristețe din cap și-am suspinat.

— Ei, vedeți, și dumneavoastră la fel, am spus. N-are nimic suspect în el. E pur și simplu un omuleț nefericit și singuratic. Foarte jalnic. Dacă ați vedea cum se înverzește la fiecare minut și cum transpiră tot… Și-n plus, tot timpul se fac glume pe seama lui…

Izbucni pe neașteptate în râsul ei minunat și cristalin.

— La fel și contele Greystoke se înverzea la fiecare minut. Ah, ce nostim!

N-am găsit ce să-i răspund și, în sfârșit, luându-mi cu ușurare mâna de pe talia ei, i-am oferit o țigară. Mă refuză și începu să povestească despre niște conți, baroni, viconți și cneji, iar eu o priveam și tot încercam să-mi amintesc ce vânt ne adusese aici, după această draperie. Apoi draperia fu dată la o parte cu zgomot și în fața noastră apăru copilul. Fără a mă privi, pocni stângaci din călcâie și rosti hârâitor:

— Permettez vous…

— Bitte, băiețelul meu, răspunse cu un zâmbet fermecător doamna Moses. Îmi dărui și mie un zâmbet orbitor și, îmbrățișată de copil, alunecă în pași de dans pe parchet.

Am răsuflat ușurat și mi-am șters fruntea cu batista. Masa era deja strânsă. Cei trei cartofori din colț își continuau jocul. Simone pocnea bilele în sala de biliard, Olaf și Kaisa se evaporaseră. Muzica se auzea mai încet, iar doamna Moses și Brün demonstrau o măiestrie desăvârșită. I-am ocolit cu grijă

și m-am îndreptat spre sala de biliard.

Simone mă salută, fluturând din tac, și fără a pierde o secundă din timpul lui prețios îmi dădu avans cinci bile. Mi-am scos sacoul, mi-am suflecat mânecile și jocul începu. Am pierdut foarte multe partide și pentru asta am fost pedepsit cu foarte multe bancuri. Sufletul mi se ușurase complet. Râdeam în hohote la niște bancuri pe care aproape că nu le înțelegeam, pentru că erau despre niște quarci, despre niște vaci rumegătoare pe stânga și despre niște profesori cu nume străine, beam sifon, rezistam la rugămințile și batjocura partenerului, oftam exagerat și îmi duceam mâna la inimă atunci când nu nimeream, triumfam atunci când nimeream, născoceam noi reguli de joc și le susțineam cu înflăcărare și am devenit într-atât de deșănțat încât mi-am scos cravata și mi-am desfăcut gulerul de la cămașă. Cred că eram în vervă. Simone era și el în mână. Nimerea bile incredibile și teoretic imposibile, alerga pe pereți, ba chiar, mi se pare, și pe tavan, iar în pauzele dintre bancuri cânta cât îl ținea gura cântece cu conținut matematic și trecea permanent la per tu, adăugând de fiecare dată: „Pardon, bătrâne! Blestemată educație democratică…!”

Prin ușa deschisă a sălii de biliard zăream când și când ba pe Olaf, dansând cu copilul, ba pe patron, ducând la măsuța de joc o tavă cu băuturi, ba pe Kaisa îmbujorată. Muzica urla iarăși, jucătorii strigau încinși, când anunțând pica, când bătând cupa, când anunțând caroul drept atu. Uneori răzbătea o voce răgușită: „Ascultați, Drabl… Bandrl… Du!…” și lovitura indignată a cănii izbite de masă, urmată de vocea patronului: „Domnilor, Domnilor! Banii sunt un praf…” și de râsetul cristalin al doamnei Moses care spunea: „Moses, ce faci, picile au trecut deja…” Apoi ceasul bătu jumătatea nu știu cărei ore, în sufragerie se mutară niște scaune și l-am zărit pe Moses cum îl bate pe umăr pe du Barnstokr, folosindu-și mâna liberă, auzind totodată vocea bubuitoare: „Dumneavoastră, domnilor, faceți cum doriți, dar noi, Moseșii, mergem la culcare. Jocul a fost bun, Barn… Du… Sunteți un adversar periculos. Noapte bună, domnilor! Să mergem,

dragă…” Apoi, din câte îmi amintesc, lui Simone i se termină, după cum singur s-a exprimat, rezerva de combustibil, iar eu m-am dus în sufragerie după o nouă sticlă de brandy, gândindu-mă că îmi venise și mie timpul să-mi încarc debaralele veseliei și nepăsării.

În sală încă mai cânta muzica, dar nu se mai afla nimeni, exceptându-l pe du Barnstokr, care, stând la măsuța de joc cu spatele la mine, făcea gânditor minuni cu două perechi de cărți de joc. Cu o mișcare lină a mâinilor lui albe și prelungi, înguste, scotea cărți din văzduh, le făcea să dispară din palmele deschise, arunca dintr-o mână-n alta cărțile precum un șuvoi sclipitor, le risipea în aer în evantai și le trimitea în neant. Nu m-a observat și nu am vrut să-i distrag atenția. Doar am luat o sticlă de la bufet și m-am întors în vârful picioarelor în sala de biliard.

Când în sticlă rămăsese puțin mai mult de jumătate, am aruncat cu o lovitură puternică două bile deodată peste bordură și am rupt postavul mesei. Simone mă admiră, dar eu am înțeles că îmi era destul.

— Gata, am spus și am așezat tacul deoparte. Mă duc să respir aer curat.

Am trecut pe lângă sufragerie, acum complet pustie, am coborât în hol și-am ieșit pe verandă. Nu știu de ce, m-am întristat că petrecerea se terminase, deși nu se întâmplase nimic deosebit, că pierdusem șansa cu doamna Moses, că, pare-se, spusesem numai prostii copilului fratelui defunct al lui du Barnstokr, că luna luminoasă era mică și ca de gheață și că în jur, pe distanțe de mile, se găsesc doar zăpadă și stânci. Am discutat puțin cu Saint-Bernardul ce își făcea rondul de noapte și el recunoscu că, într-adevăr, noaptea este prea liniștită și pustie și că fără-ndoială singurătatea este, cu toate marile ei avantaje, un lucru scârbos, dar că refuză categoric să facă valea să răsune de urletul său, sau măcar de lătratul său. Ca răspuns la rugămințile mele, nu dădu decât din cap, se îndepărtă și se tolăni lângă verandă.

M-am plimbat înainte și înapoi pe drumul curățat dinaintea fațadei hotelului și am privit-o cum era scăldată în lumina

albastră a lunii. Fereastra de la bucătărie era galbenă, fereastra de la dormitorul doamnei Moses era roz, ardea lumina și la du Barnstokr și la sufragerie, dincolo de draperii, iar restul ferestrelor zăceau cufundate în întuneric. Fereastra de la camera lui Olaf era deschisă larg, ca și dimineața. Pe acoperiș stătea singur cuc, înfășurat până peste cap cu șuba, martirul Hinkus, tot atât de singur precum eram eu cu Leli, dar mult mai nefericit, încovoiat sub greutatea fricii sale.

— Hinkus! L-am strigat încet, dar el nici nu se clinti. Poate dormea sau poate nu mă auzise prin acoperământul călduros de la urechi și prin gulerul ridicat.

Am înghețat și-am simțit cu plăcere că tocmai sosise timpul să beau un vin fierbinte de Porto.

— Să mergem, Leli, am spus și ne-am întors în hol. Acolo ne-am întâlnit cu patronul și l-am inițiat în proiectul meu. Și am avut o înțelegere deplină.

— Acum se poate foarte bine sta în camera unde este căminul, spuse patronul. Duceți-vă acolo, Peter, mă duc eu să dau toate ordinele.

Am dat curs invitației lui și, așezându-mă lângă foc, am început să-mi încălzesc mâinile înghețate. Auzeam cum patronul umbla pe hol, cum mormăie ceva către Kaisa și iar umblă, pe hol, acționând întrerupătoarele de lumină, apoi pașii lui încetară, iar sus în sufragerie amuți muzica. Pășind greoi pe trepte, coborî din nou în hol și îl dojeni încetișor pe Leli: „Nu nu, Leli, lasă-mă, spunea cu asprime. Iar ai făcut porcăria aia. De data asta chiar în casă. Domnul Olaf mi s-a plâns și asta nu-i de iertat. Unde s-a mai văzut ca un câine atât de cumsecade…”

Deci vikingul fusese făcut de rușine pentru a doua oară, am gândit cu o oarecare răutate. Mi-am amintit cum Olaf dansase vitejește în sufragerie cu copilul și răutatea mea spori. De aceea, când Leli se apropie de mine cu capul plecat a vinovăție și își băgă nasul rece în căușul palmei mele, l-am mângâiat pe gât și am șoptit: „Bravo, măi cățel, așa-i trebuie!”

În acel moment podeaua vibră puțin sub picioarele mele, geamurile zăngăniră jalnic, iar eu am auzit un bubuit puternic

din depărtare. Leli își înălță capul și ciuli urechile. Am privit instantaneu la ceas – era ora zece și două minute. Am așteptat încordat. Bubuitura nu se mai repetă. Undeva sus se trânti puternic o ușă, zdrăngăniră cratițele la bucătărie. Kaisa spuse cu voce tare: „Of, Doamne!" M-am ridicat, dar chiar în acel moment se auziră pași și în cameră intră patronul cu două pahare pline cu băutură fierbinte!

— Ați auzit? întrebă el.

— Da. Ce-a fost asta?

— O avalanșă în munți. Și nu prea departe… Ia, mai așteptați puțin, Peter.

El așeză paharele pe policioara căminului și ieși. Mi-am luat paharul și m-am așezat din nou în fotoliul meu. Eram foarte liniștit. Avalanșele nu mă speriau, iar porto-ul fiert cu lămâie și scorțișoară era mai presus de orice laudă. Bine! Gândii eu, făcându-mă mai comod.

— Bine! Am spus cu voce tare. Nu-i așa, Leli?

Leli nu mă contrazise, deși el nu avea vin fierbinte de Porto.

Patronul se întoarse. Își luă paharul, se așeză alături și un timp privi în tăcere cărbunii încinși.

— Treaba e nasoală de tot, Peter, rosti gâtuit și solemn după o lungă pauză. Suntem izolați de lumea exterioară.

— Adică cum?

— Până la ce dată aveți concediu, Peter? Continuă el cu aceeași voce gâtuită.

— Să zicem până pe douăzeci. Dar care-i treaba?

— Până pe douăzeci, repetă încet. Aproape douăzeci de zile… Mda, poate că mai aveți o șansă să vă întoarceți în timp util la serviciu.

Am pus paharul pe genunchi și l-am privit pe acest farsor sarcastic.

— Spune-mi drept, Alec. În sfârșit s-a întors EL?

Patronul rânji satisfăcut.

— Nu. Din fericire nu s-a ajuns până aici. Trebuie să vă spun – rămâne vorba între noi – că mai rar un tip arțăgos ca EL, iar dacă El s-ar fi întors… Totuși, despre morți ori nimic, ori numai de bine. Să vorbim despre cei vii. Sunt bucuros că mai

aveți douăzeci de zile, pentru că mai devreme nu cred să ne elibereze.

Am înțeles.

— S-a astupat drumul?

— Da. Acum am încercat să iau legătura cu exteriorul. Telefonul nu funcționează. Asta nu poate să însemne decât un singur lucru, doar ceea ce-a însemnat deja de câteva ori în ultimii zece ani: avalanșa a astupat Gâtulețul de Sticlă, dumneavoastră ați trecut pe acolo – este singura trecere către valea mea.

Sorbi din pahar.

— Am înțeles imediat ce și cum, continuă patronul. Bubuitura s-a auzit din nord. Acum nu ne rămâne decât să așteptăm. Până când își vor aduce aminte de noi, până vor organiza o brigadă de lucru…

— Apa ne ajunge, am spus gânditor. Dar n-o să cădem pradă canibalismului?

— Nu, spuse patronul cu un regret fățiș. Numai dacă nu vreți să vă diversificați meniul. Atâta doar că vă previn de la început: nu v-o dau pe Kaisa. Puteți să-l roadeți pe domnul du Barnstokr. Astăzi a câștigat de la mine șaptezeci de coroane, pungașul bătrân.

— Dar cu combustibilul cum stăm? Am întrebat.

— Noi întotdeauna avem ca rezervă câteva perpetuum mobile.

— Hm… Am făcut eu. Sunt din lemn?

Patronul mă privi indignat. Apoi întrebă:

— De ce nu mă întrebați, Peter, cum stăm cu băutura?

— Și cum stăm?

— Cu băutura, spuse mândru patronul, stăm excelent. Numai lichiorul casei avem o sută douăzeci de sticle.

Un timp am privit în tăcere cărbunii, sorbind liniștiți din pahare. Mă simțeam bine, ca niciodată. Mă gândeam la perspectivele apărute și, cu cât mă gândeam mai mult la ele, cu atât mai mult îmi plăceau. Apoi patronul spuse brusc:

— La drept vorbind, Peter, un singur lucru mă îngrijorează. Am impresia că am pierdut niște clienți buni.

— Cum așa? Am întrebat. Ba tocmai invers, opt muște grăsane s-au încurcat în păienjenișul dumneavoastră și acum nu mai au nici o șansă de-a scăpa mai devreme de douăzeci de zile. Și ce reclamă! Ulterior toți vor povesti cum au fost îngropați de vii și cum puțin a lipsit să nu se mănânce unul pe altul…

— Asta așa e, recunoscu cu un aer satisfăcut patronul. Deja m-am gândit la asta. Ar fi putut însă să fie mai multe muște acum, prietenii lui Hinkus ar fi trebuit să sosească aici…

— Prietenii lui Hinkus? M-am mirat. V-a spus el dumneavoastră că își așteaptă prietenii?

— Nu, nu chiar… A sunat la Mür, la postul de telegraf și a dictat o telegramă.

— Și ce?

Patronul își ridică degetul și declamă solemn:

— Mür, hotelul „La Crucea Alpinistului”. Aștept, grăbiți-vă!” Cam așa ceva.

— Niciodată nu m-aș fi gândit, am murmurat eu, că Hinkus are prieteni dispuși să împartă cu el singurătatea lui. Deși… De ce nu ar fi și așa? Pourquoi pas, cum s-ar zice…

CAPITOLUL ȘAPTE.

Până aproape de miezul nopții am dat gata cu patronul o carafă de porto fierbinte, am discutat cum să anunțăm mai impresionant restul de oaspeți că suntem îngropați de vii și-am rezolvat câteva probleme de anvergură mondială, cum ar fi: dacă omenirea este predestinată pieirii (da, era predestinată, dar atunci noi nu vom mai fi); dacă există în natură ceva inaccesibil eforturilor de cunoaștere ale omului (da, există, dar noi nu vom afla niciodată despre asta); dacă Saint-Bernardul Leli este o ființă rațională (da, este, dar convinge-i dacă poți pe proștii de savanți); dacă este amenințat Universul de așa zisa moarte caldă (nu, nu este amenințat, pentru că în magazia patronului sunt tot felul de perpetuum mobile de prima și-a doua speță); ce gen are Brün (aici n-am putut să aduc nici un argument, iar patronul a emis și susținut o idee stranie, cum că Brün ar fi un zombi, adică un mort înviat prin magie, și deci nu este de nici un sex)…

Kaisa termină de aranjat prin sufragerie, spălase toate vasele și venise să ceară permisiunea de a merge la culcare. Noi am lăsat-o. Privind în urma ei, patronul mi se plânse de singurătate și de faptul că îl părăsise nevasta. Adică, nu chiar îl părăsise… Nu e chiar atât de simplu totul, dar, lucru cert, acum nu mai are nevastă. Drept răspuns am spus că nu-l sfătuiesc să se căsătorească tocmai cu Kaisa. În primul rând, asta va dăuna afacerii cu hotelul, iar în al doilea rând Kaisa iubește prea mult bărbații ca să devină și o bună soție. Patronul aprobă corectitudinea observațiilor, el însuși se gândise mult la asta și ajunsese la aceleași concluzii. Dar, spuse el, cu cine atunci să te mai însori, dacă noi suntem acum cu toții îngropați pentru vecie în această vale. N-am avut puterea să-i mai dau vreun sfat. Am mărturisit doar că sunt căsătorit pentru a doua oară și că, probabil, epuizasem astfel limita patronului. Acesta fusese un gând groaznic și, deși patronul îmi clarifică totul imediat, eu totuși m-am simțit egoist și am simțit că lezez interesele aproapelui. Ca să compensez cumva dezgustătoarele mele defecte, am luat hotărârea de a-l iniția pe patron în toate dedesubturile tehnice ale falsificării biletelor loto. Patronul mă ascultă cu atenție, dar nu mi se păru îndeajuns și i-am cerut să își noteze totul. „O să uitați! Repetam cu disperare. O să vă treziți din beție și-o să uitați totul…” Patronul se sperie grozav că într-adevăr va uita totul și ceru niște exerciții practice. Dar chiar în acel moment Saint-Bernardul Leli zvâcni în sus și lătră înfundat. Patronul îl privi fix.

— N-am înțeles! rosti aspru.

Leli lătră de două ori la rând și se duse în hol.

— Aha, spuse patronul și se ridică. Cineva ne face o vizită.

Noi l-am urmat pe Leli. Eram plini de ospitalitate. Leli stătea în fața ușii de la intrarea principală. De după ușă se auzeau niște sunete stranii, scâncete și scrâșnete. L-am înșfăcat pe patron de mână.

— Ursul! Am șoptit. Un grizzly! Aveți armă? Haideți, repede!

— Mi-e teamă că nu e un urs, spuse patronul cu o voce gâtuită. Mi-e teamă că acesta este, în sfârșit, EL. Trebuie să

deschid.

— Nu trebuie! Am protestat.

— Ba trebuie. A plătit pentru două săptămâni și a stat numai una. Nu avem dreptul, îmi ia licența.

Dincolo de ușă cineva tot mai scrâșnea și scâncea. Leli avea un comportament ciudat: stătea întors într-o parte spre ușă și-o privea întrebător, trăgând tot timpul cu zgomot aerul prin nări. Întocmai așa trebuie să se comporte câinii ce se întâlnesc pentru prima dată cu o fantomă. Până când eu m-am chinuit să găsesc o fundamentare legală pentru a nu deschide ușa, patronul luă de unul singur o hotărâre. Întinse mâna hotărât și trase zăvorul.

Ușa se deschise, iar la picioarele noastre alunecă încet un trup plin de zăpadă. Am sărit toți trei spre el, l-am tras în hol și l-am întors pe spate. Omul înzăpezit gemu și se întinse. Avea ochii închiși, iar nasul lung i se albise.

Fără a pierde o secundă, patronul începu o activitate nebună. O trezi pe Kaisa, îi ordonă să pună apă la încălzit, turnă în gura necunoscutului un pahar de porto fierbinte, îi frecă fața cu ajutorul unei mănuși din lână, apoi spuse că trebuie să-l cărăm la duș. „Luați-l de subsuori, Peter, comandă patronul, iar eu îl iau de picioare.” Am executat comanda și am simțit un oarecare șoc când am văzut că necunoscutul era ciung, îi lipsea de la umăr în jos mâna dreaptă. L-am cărat pe bietul om până la duș, l-am culcat pe bancă, veni imediat în fugă și Kaisa, doar în cămașă de noapte, iar patronul îmi spuse că se descurcă și singur mai departe.

M-am întors în camera cu cămin și mi-am terminat porto-ul. Capul îmi era complet limpede, eram capabil să analizez și să compar totul cu o repeziciune neobișnuită. Necunoscutul nu era îmbrăcat conform sezonului. Purta un sacou scurt și ciuntit, pantaloni și pantofi de seară. În aceste locuri un om nu putea să fie îmbrăcat astfel decât dacă mergea cu automobilul. Înseamnă că s-a întâmplat ceva cu automobilul lui și a fost nevoit să meargă pe jos până la hotel. Probabil venea de departe, fiind atât de lipsit de putere și înghețat. Deodată am înțeles. Totul e foarte clar: venea aici cu mașina,

dar a fost surprins de avalanșă în Gâtulețul de Sticlă. Acesta era prietenul lui Hinkus, iată cine era individul. Trebuie să-l trezesc pe Hinkus… Poate au mai rămas în mașină oameni care s-au accidentat și nu se pot mișca. Poate au fost și victime… Trebuie să știe și Hinkus…

Am ieșit repede din cameră și am fugit la etajul întâi. Alergând pe lângă sala dușului, am auzit cum acolo curge puternic apa și cum patronul, cu șoapte furioase, o ceartă pe Kaisa pentru prostia ei. Lumina de pe coridor era stinsă, am căutat destul de mult timp întrerupătorul, apoi am bătut la ușa lui Hinkus. Hinkus nu răspundea. Tot mai este pe acoperiș! M-am îngrozit. Oare e cu putință să mai doarmă acolo? Dacă a înghețat? Am pornit în goană spre ușa podului. Așa era, încă mai stătea pe acoperiș. Se găsea în aceeași poziție, posomorât, cu capul ascuns în gulerul imens și cu mâinile vârâte în mâneci.

— Hinkus! Am strigat.

Nu s-a mișcat. Atunci am fugit spre el și l-am scuturat de umăr. Am rămas perplex. Hinkus se înmuie brusc, cumva straniu, lăsându-se ușor în jos sub mâna mea.

— Hinkus! Am țipat dezorientat, prinzându-l involuntar.

Șuba se desfăcu, din ea căzură câțiva bulgări de zăpadă, căzu și căciula de blană și doar atunci am înțeles că Hinkus nu era acolo, era doar o momâie de zăpadă îmbrăcată în șuba lui. Și în acest moment m-am trezit definitiv din beție. M-am uitat repede împrejur. Luna micuță și strălucitoare atârna direct deasupra capului și totul era vizibil. Pe acoperiș se observau multe urme, toate erau la fel, dar nu realizam ale cui erau. Alături de șezlong zăpada era săpată, bătătorită și răscolită – ori se dăduse aici o luptă, ori pur și simplu adunaseră zăpadă pentru momâie. Valea acoperită de zăpadă era pustie și curată cât vedeai cu ochii, iar banda de culoare închisă a drumului se îndrepta spre nord și se pierdea în ceața gri albastră ce ascundea intrarea în Gâtulețul de Sticlă.

Stop, gândii eu, străduindu-mă să mă stăpânesc. Să încerc să mă gândesc pentru ce-a avut nevoie Hinkus de această farsă. Evident, ca să credem că stă pe acoperiș. Iar el, în tot acest

timp s-a aflat în cu totul alt loc și își punea la cale afacerile lui… Pseudotuberculosul, pseudosărmanul. Ce fel de afaceri și unde anume? Am privit iarăși cu atenție acoperișul, am încercat să mă descurc în urmele existente, n-am înțeles nimic, am căutat în zăpadă și am găsit două sticle – una era goală, în cealaltă se mai găsea brandy.

Iar acest brandy nebăut m-a dat gata. Am înțeles că evenimentele au luat într-adevăr o turnură serioasă din momentul în care Hinkus a socotit că merita să arunci pe apa sâmbetei brandy-ul, care costă nu mai puțin de trei coroane. Am coborât încet la etajul întâi, am bătut din nou la ușa lui Hinkus și iarăși nu mi-a răspuns nimeni. Pentru orice eventualitate am apăsat pe mâner. Ușa se deschise. Pregătit pentru orice acțiune imprevizibilă, gata să previn un posibil atac venit din întuneric, am intrat cu mâinile întinse înainte și am pipăit repede după întrerupător. Am aprins lumi-na. În cameră totul părea neschimbat, genții se aflau în același loc, doar că amândouă erau desfăcute. Bineînțeles, Hinkus nu se afla în cameră, dar nici nu mă așteptam să-l găsesc aici. M-am aplecat deasupra genților și le-am cercetat încă o dată minuțios. Erau aceleași lucruri, cu o mică excepție: dispăruseră ceasul de mână și browningul. Dacă Hinkus ar fi fugit, ar fi luat banii. Pachetul era în regulă, greu. Deci nu a fugit, Hinkus încă este aici. Și chiar dacă momentan lipsește, nu se poate să nu se întoarcă.

Un singur lucru îmi era clar: se pregătea o fărădelege. Care? Crimă? Furt? Am gonit repede gândul despre crimă. Efectiv nu îmi puteam imagina cine ar fi putut fi omorât și de ce. Apoi mi-am amintit de notița care îi fusese strecurată lui du Barnstokr. Mi se făcu rău. Totuși, în notiță scria că va fi omorât doar dacă va încerca să fugă…

Am stins lumina și am ieșit pe coridor, închizând ușa după mine. M-am apropiat de camera lui du Barnstokr și am apăsat clanța. Ușa era încuiată. Atunci am bătut. Nu-mi răspunse nimeni. Am bătut a doua oară și mi-am lipit urechea de gaura cheii. Vocea nedeslușită și somnoroasă a lui du Barnstokr răspunse: „Un moment, imediat…” Bătrânul era în viață și nu

intenționa să fugă undeva. N-am vrut să mă explic cu el și-am fugit pe palierul scării, lipindu-mă de perete sub scara podului. După un minut se auzi clănțănitul unei chei și scârțâitul unei uși. Se auzi vocea mirată a lui du Barnstokr: „Ciudat, totuși…” Ușa scârțâi din nou și iarăși se auzi zgomotul cheii. Aici totul era în regulă – în orice caz, deocamdată.

Nu, m-am decis eu. Crima – asta desigur este o prostie, iar notița i-a fost aruncată ori în glumă, ori de ochii lumii. Dar cum e cu furtul? Pe cine are sens să furi aici? După câte înțeleg, în hotel sunt doi oameni bogați: Moses și patronul. Așa. Minunat. Ambii se află la parter. Camerele lui Moses sunt în aripa de sud, seiful patronului la nord. Sunt despărțiți de hol. Dacă m-aș așeza în hol… Totuși, în biroul patronului se poate ajunge și de sus, coborând din sufragerie în bucătărie și apoi trecând prin bufet. Dacă blochez din afară ușa bufetului… Hotărât lucru, voi petrece noaptea în hol, iar mâine voi vedea ce și cum. Brusc mi-am amintit de necunoscutul ciung. Hm… Judecând după toate aparențele, el este prietenul lui Hinkus și deci complice. Poate că într-adevăr a avut un accident, dar poate să fie și o înscenare, ca și omul de zăpadă de pe acoperiș… Nu, nu ne păcăliți cu așa ceva, domnilor!

Am coborât în hol. La duș nu mai era nimeni, iar în mijlocul holului stătea buimăcită Kaisa, în cămașa ei de noapte cu poalele ude și ținând în brațe hainele ude și mototolite ale necunoscutului. În coridorul din aripa de sud era lumină, iar din camera liberă, vizavi de camera cu cămin, se auzea basul înfundat al patronului. Probabil că îl instala acolo pe necunoscut și poate că de asta și avea nevoie. Bună socoteală, doar nu era să cari un om aproape mort până la etajul întâi…

Revenindu-și în sfârșit, Kaisa se îndreptă spre locul unde se afla patronul, dar am oprit-o. Am luat hainele și am cercetat buzunarele. Spre marea mea uimire, în buzunare nu se găsea nimic. Absolut nimic. Nici bani, nici documente, nici țigări, nici batistă, nimic.

— Ce are pe el acum? Am întrebat.

— Cum adică? întrebă Kaisa și am lăsat-o în pace.

I-am dat hainele și m-am dus să văd eu însumi. Necunoscutul zăcea în pat, acoperit cu plapuma până la bărbie. Patronul îi dădea să bea ceva fierbinte cu lingurița și spunea: „Trebuie, domnule, trebuie… Trebuie să transpiri… Trebuie să transpiri bine de tot…” Trebuie să recunosc, înfățișarea necunoscutului era groaznică. Fața era albastră, vârful nasului ascuțit era alb ca zăpada, un ochi era strâns de durere, iar celălalt ochi era complet închis. Necunoscutul gemea slab, la fiecare inspirație. Dacă era complice, acum nu era bun de nimic. Trebuia totuși să-i pun câteva întrebări, pentru orice eventualitate.

— Sunteți singur? Am întrebat.

Mă privea tăcut și cu ochiul mijit de durere și gemea încetișor.

— A mai rămas cineva în mașină? Am întrebat sacadat. Sau erați singur?

Necunoscutul întredeschise gura, respiră puțin și închise din nou gura.

— Este slăbit, spuse patronul. Tot corpul lui este ca o cârpă.

— La naiba, am bombănit. Cineva tot o să trebuiască să meargă spre Gâtulețul de Sticlă.

— Da, recunoscu patronul. Dacă a mai rămas cineva acolo… Cred că au nimerit sub avalanșă.

— Trebuie să mergeți dumneavoastră, am spus decis și chiar în acel moment necunoscutul începu să vorbească.

— Olaf, spuse acesta inexpresiv. Olaf Andvarafors… Chemați-l.

Am suportat încă un șoc.

— Aha, spuse patronul și puse cana cu băutură pe masă. Îl chem imediat.

— Olaf… Repetă necunoscutul.

Patronul ieși, iar eu m-am așezat în locul lui. Mă simțeam ca un idiot. În același timp însă îmi mai veni inima la loc: scenariul sumbru imaginat de mine, cu toată finețea lui, se destrămase de la sine.

— Ați fost singur? Am întrebat încă o dată. A mai avut cineva de suferit?

— Singur… Gemu necunoscutul. Avarie. Chemați-l pe Olaf… Unde este Olaf Andvarafors?

— Aici, aici, am răspuns. Vine imediat.

Închise ochii și se liniști. M-am lăsat pe spătarul scaunului. În fine. Dar unde este totuși Hinkus? Și ce-i cu seiful patronului? În capul meu era totul varză.

Patronul se întoarse, sprâncenele lui erau ridicate a mirare, iar buzele îi erau strânse. Se aplecă spre urechea mea și îmi șopti:

— Ciudat lucru, Peter. Olaf nu răspunde. Ușa este încuiată, iar dincolo de ea vine frig. Iar cheile mele de rezervă s-au rătăcit pe undeva.

Fără a scoate un cuvânt, am scos din buzunar legătura de chei pe care i-o furasem din birou și i-am întins-o.

— Aha, făcu patronul. Luă cheile. Ei, tot aia e. Știți, Peter, haideți să mergem împreună. Ceva nu mi place…

— Olaf, gemu necunoscutul. Unde e Olaf?

— Acum, acum, am spus. Am simțit că obrazul începe să-mi tremure. Am ieșit pe coridor împreună cu patronul. Uite ce este, Alec, am spus. Chemați-o aici pe Kaisa. Lăsați-o să stea lângă băiatul ăsta și să nu se miște din loc până nu ne întoarcem.

— Aha, făcu patronul, jucând din sprâncene. Iată deci cum stau lucrurile… De aia, că mă uitam și eu.

A fugit în trap la jumătatea lui, iar eu m-am îndreptat încet spre scară. Deja urcasem câteva trepte, când patronul rosti aspru în spatele meu:

— Vino aici, Leli. Stai aici… Stai jos. Nu intră nimeni. Nu iese nimeni.

Mă ajunse din urmă pe la jumătatea coridorului de la etajul întâi și ne-am apropiat împreună de camera lui Olaf. Am bătut și imediat am văzut chiar sub nasul meu, pe ușă, o notiță. Notița era prinsă cu o piuneză la nivelul ochilor. „În conformitate cu înțelegerea noastră am fost și nu v-am găsit. Dacă doriți în continuare revanșa, vă stau la dispoziție până la ora unsprezece. Du B.”

— Ați văzut asta? L-am întrebat pe patron.

— Da. Numai că nu am apucat să vă mai spun.

Am ciocănit din nou și fără să mai aștept vreun răspuns am luat legătura de chei de la patron.

— Care? Am întrebat. Patronul îmi arătă. Am băgat cheia în broască. La naiba – ușa fusese închisă pe dinăuntru, iar în broască mai era deja o cheie. Până când m-am moșmondit, încercând să o împing, se deschise ușa camerei învecinate, iar în coridor ieși, legându-și cordonul de la halat, du Barnstokr, somnoros, dar binevoitor.

— Ce se întâmplă, domnilor? întrebă. De ce nu sunt lăsați locatarii să doarmă?

— Mii de scuze, domnule du Barnstokr, spuse patronul, dar aici se petrec niște evenimente ce impun niște acțiuni hotărâte.

— A, chiar așa? făcu interesat du Barnstokr. Sper că nu vă deranjez?

Am eliberat calea pentru cheia mea și m-am îndreptat de spate. De sub ușă se simțea un curent friguros, de iarnă, și eram ferm convins că această cameră va fi goală, ca și camera lui Hinkus. Am răsucit cheia și-am deschis ușa.

Mă izbi un val de aer înghețat, dar aproape că nu l-am simțit. Camera nu era pustie. Pe podea zăcea un om. Lumina din coridor era prea slabă pentru a-l recunoaște. Am văzut doar niște tălpi imense pe pragul holului de la intrare. Am intrat în hol și am aprins lumina.

Acesta era Olaf Andvarafors, adevăratul uriaș al konungrilor, zeul viril. Era mort, indiscutabil și fără speranță.

CAPITOLUL OPT.

Am închis bine fereastra, cu toate închizătoarele, am luat geamantanul și, pășind încet peste corp, am ieșit în coridor. Patronul deja mă aștepta cu lipiciul și fâșiile de hârtie. Du Barnstokr nu plecase, stătea aici, sprijinindu-se cu umărul de perete, și arăta cu vreo douăzeci de ani mai bătrân. Nasul lui aristocratic se pleoștise și tremura jalnic.

— De groază! bâigui disperat du Barnstokr, privindu-mă. Ce coșmar…!

Am încuiat ușa, am lipit-o cu cinci fâșii de hârtie și am

semnat de două ori pe fiecare fâșie.

— De groază!… Mormăia du Barnstokr în urma mea. Acum nici o revanșă… Nimic…

— Duceți-vă în camera dumneavoastră, i-am spus. Încuiați-vă și așteptați până vă chem… A, da, un moment. Notița este a dumneavoastră?

— A mea, spuse du Barnstokr. Eu…

— Bine, mai târziu, am spus. Duceți-vă. M-am întors spre patron. Iau eu amândouă cheile de la ușă. Nu mai sunt alte chei? Bine. Am o rugăminte, Alec. Deocamdată nu povestiți nimic acestui… Ciung. Dacă va fi foarte îngrijorat, minți și dumneavoastră ceva. Uitați-vă în garaj, vedeți dacă sunt toate mașinile… Acum, uite ce e. Dacă îl vedeți pe Hinkus rețineți-l, chiar și cu forța. Deocamdată asta-i tot. Voi fi la mine în cameră. Și nimănui nici un cuvânt, ați înțeles?

Patronul dădu din cap fără să scoată un cuvânt și plecă la parter.

Ajuns la mine în cameră, am pus geamantanul lui Olaf pe masa murdărită și l-am deschis. Nici aici nu aveam un bagaj de oameni normali. Era chiar mai rău decât bagajul fals al lui Hinkus. Barem acolo erau cârpe și cărți. Dar aici, în acest geamantan plat și elegant, tot spațiul era ocupat de un oarecare aparat – o cutie neagră, metalică, având suprafața zgrunțuroasă… Niște butoane multicolore, niște gemulețe de sticlă, niște mânere nichelate… Nu lenjerie, nu pijama, nu săpunieră… Am închis geamantanul, m-am prăvălit în fotoliu și mi-am aprins o țigară.

Bine. Ce avem, inspectore Glebski? În loc să stau culcat în cearșafuri curate și să dorm adânc, în loc să mă scol cât mai târziu, să mă frec cu zăpadă și să schiez prin vale cât e ea de mare, în loc să mănânc și apoi vesel să fac o partidă de biliard, în loc să flirtez cu doamna Moses, iar seara să mă așez comod cu un pahar de porto fierbinte lângă cămin, în loc să savurez fiecare zi a primului concediu adevărat din ultimii patru ani… Ce avem noi în loc de toate astea? Avem un cadavru proaspăt. O crimă sălbatică. O încurcătură criminală de toată jalea.

Bine. La ora zero, douăzeci și patru de minute, pe trei martie, anul curent, eu, inspectorul de poliție Glebski, având drept martori onorabilii cetățeni Alec Snevar și du Barnstokr, am descoperit cadavrul numitului Olaf Andvarafors. Cadavrul se afla în camera sus menționatului Olaf Andvarafors, camera fiind încuiată pe dinăuntru, dar având geamul larg deschis. Corpul zăcea cu fața la pământ, întins pe podea. Trupul decedatului era răsucit în mod sălbatic și nenatural la o sută optzeci de grade, astfel că, deși zăcea pe burtă, fața îi era întoarsă spre tavan. Mâinile mortului erau întinse și aproape că atingeau un mic geamantan, singurul bagaj deținut de cel ucis. În mâna dreaptă, cel ucis strângea un colier din mărgele de lemn, care aparținea, după cum neîndoielnic se știe, cetățenei Kaisa. Cel ucis avea trăsăturile feței desfigurate, ochii erau larg deschiși, gura rânjită. În apropierea gurii se simțea slab, dar clar, mirosul unei substanțe chimice caustice – ori fenol, ori formalină. În cameră lipsesc urme clare și relevante ale vreunei lupte. Cuvertura de pe pat era mototolită, ușile dulapului din perete erau întredeschise, iar fotoliul greu fusese puternic împins de lângă masă, de la locul în care ar fi trebuit să se găsească în astfel de camere. Nu am reușit să observ urme pe pervaz și pe cornișa acoperită cu zăpadă. Urme pe cheie (am scos din buzunar cheia și am cercetat o încă o dată cu atenție)… la o cercetare vizuală de asemenea nu au fost găsite urme pe cheie. Din lipsă de specialiști, de instrumente și de laborator, nu a fost (și nici nu va fi) posibilă execuția unei cercetări medicale, dactiloscopice sau a oricărei alte cercetări speciale. Judecând după toate, moartea a survenit după ce lui Olaf Andvarafors i s-a răsucit cu cruzime gâtul, cu o forță monstruoasă.

Este de neînțeles mirosul straniu din gură și tot de neînchipuit este și forța uriașă pe care ar trebui să o aibă ucigașul pentru a reuși să sucească gâtul acestui uriaș, fără luptă îndelungată zgomotoasă care să lase multiple urme. Totuși, după cum se știe, câteodată două minusuri dau plus. Se poate presupune că Olaf a fost mai întâi otrăvit și adus într-o stare de ne-putință, pentru ca apoi să fie lichidat prin

această metodă scelerată, care, fie vorba, tot necesită o mare forță fizică. Da, o astfel de presupunere ar explica oarece aspecte, dar imediat dă naștere la alte întrebări. De ce a fost nevoie ca cel slăbit și neputincios să fie lichidat într-o asemenea manieră sălbatică și dificilă? De ce nu l-au ucis pur și simplu cu un cuțit sau, în cel mai rău caz, de ce nu l-au sugrumat cu o funie? Furie, nebunie, ură, răzbunare?… Sadism? Hinkus? poate și Hinkus, deși Hinkus pare cam slăbuț la prima vedere… Sau poate că este acela care mi-a scris notița despre Hinkus?

Nu, așa nu merge. De ce n-o fi un bilet de loto falsificat sau vreun registru contabil cu ștersături?… Acolo m-aș fi descurcat repede… Iată ce trebuie să fac: să mă urc în mașină, să gonesc până unde este blocat drumul, să trec cu schiurile peste obstacol, să ajung la Mür și să mă întorc la hotel cu băieții de la secția criminalistică. Chiar mă ridicasem, dar iarăși m-am așezat. Desigur, ar fi fost o rezolvare bună, deși foarte proastă din anumite puncte de vedere. Să las totul aici în voia soartei, să ofer timp și diferite posibilități ucigașului… Să-l las pe domnul du Barnstokr, care fusese amenințat… Și apoi, cum să trec peste obstacol? vă imaginați ce înseamnă asta: o avalanșă în Gâtulețul de Sticlă…

Se auziră bătăi în ușă. Intră patronul, aducând pe o tavă o ceașcă de cafea fierbinte și sendvișuri.

— Toate mașinile sunt la locul lor, spuse acesta, punând în fața mea tava. La fel și schiurile. Pe Hinkus nu l-am găsit nicăieri. Pe acoperiș stau aruncate șuba și căciula, dar asta probabil dumneavoastră deja ați văzut.

— Da, am văzut, am spus, sorbind din cafea. Ce este cu ciungul?

— Doarme, spuse patronul. Își strânse buzele și pipăi cu un deget stratul de clei de pe masă. Mda… Deci așa, el doarme. Un tip ciudat. Deja a prins puțină culoare și arată destul de bine. Acolo îl țin pe Leli. Așa, pentru orice eventualitate.

— Mulțumesc, Alec, am spus. Deocamdată mergeți și vedeți să fie liniște. Lăsați-i pe toți să doarmă.

Patronul clătină din cap.

— Deja e prea târziu. Moses s-a sculat, la el arde lumina… Bine, eu plec. Pe Kaisa o închid eu, ea e prea proastă. Deși încă nu știe nimic.

— Las' nici să nu știe, am spus.

Patronul ieși. Am băut cafeaua, savurând-o, și-am dat deoparte farfuria cu sandvișuri. Mi-am aprins o altă țigară. Când l-am văzut ultima oară pe Olaf? Jucam biliard, iar el dansa cu copilul. Asta fusese înainte de-a pleca din sufragerie cartoforii, iar aceștia părăsiseră încăperea când pendula bătuse jumătatea unei ore. Imediat după asta Moses a anunțat că merge la culcare. Nu va fi greu să stabilesc ora exactă. Însă cu cât mai devreme de acest moment l-am văzut ultima dată pe Olaf? Probabil că nu cu mult timp. Bine, stabilim noi asta. Acum însă: mărgelele Kaisiei, notița lui du Barnstokr, dacă vecinii lui Olaf au auzit ceva – du Barnstokr și Simone…

Tocmai când simțeam și eu că abia-abia se conturează un plan de cercetare, am auzit brusc lovituri înfundate și destul de puternice în peretele ce mă învecina cu camera muzeu. Chiar am icnit de furie. Am aruncat sacoul de pe mine, mi-am suflecat mânecile și am ieșit în coridor, încet, în vârful picioarelor. Una în mutră și peste obraji, mă trecu un gând. Îi arăt eu glume, oricine ar fi el…

Am deschis ușa larg și am intrat ca o săgeată în camera muzeu. Era întuneric și am aprins urgent lumina. Camera era pustie, loviturile încetară brusc, totuși simțeam că aici se mai află cineva. M-am uitat la toaletă, în dulap, după perdele. În spatele meu cineva mârâi înfundat. Am sărit spre masă și am împins fotoliul greu.

— Ieși! M-am răstit furios.

Drept răspuns se auzi încă o dată mugetul înfundat. M-am lăsat pe vine și m-am uitat sub masă. Acolo, băgat între noptiere, într-o poziție înfiorător de incomodă, stătea cu un căluș în gură și legat zdravăn cu o funie periculosul gangster, maniacul și sadicul Hinkus, care din semiîntuneric își holba la mine ochii îndurerați și înlăcrimați… L-am tras în mijlocul camerei și i-am scos călușul din gură.

— Ce înseamnă asta? Am întrebat.

Drept răspuns începu să tușească. Tuși mult, sfâșietor, sâsâind și scuipând în toate părțile, oftând și hârâind. Am aruncat o privire pe la baie, am luat lama de bărbierit a Alpinistului Dispărut și-am tăiat funiile lui Hinkus. Într-atât de tare amorțise sărmanul de el, încât nici nu mai putea să-și ridice mâna pentru a-și șterge fața. I-am dat apă. A băut-o cu lăcomie și, în sfârșit, a prins glas: a înjurat urât și complicat. L-am ajutat să se ridice și l-am așezat în fotoliu. Mormăind înjurături și schimonosindu-și fața plângăreață, începu să-și pipăie gâtul, încheieturile mâinilor și diferite părți ale corpului.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? Am întrebat. Privindu-l, chiar am simțit o oarecare ușurare: se vede treaba că mă îngrijorase extrem de tare gândul că undeva prin culisele crimei se ascunde invizibilul Hinkus.

— Ce s-a întâmplat… Bolborosi el. Vedeți și singur ce s-a întâmplat! M-au legat ca pe un berbec și m-au vârât sub masă…

— Cine?

— De unde să știu? spuse abătut și brusc îl scutură un fior. Dumnezeule! murmură Hinkus. Ce-aș mai bea… Nu aveți ceva de băut, inspectore?

— Nu. Dar va fi. Doar după ce îmi veți răspunde la întrebări.

Își ridică greoi mâna stângă și întoarse puțin manșeta.

— Ptiu, drace, s-a spart ceasul, blestematul… Bolborosi el. Cât este acum ceasul, inspectore?

— Ora unu noaptea, am răspuns.

— Ora unu noaptea… Repetă el. Ora unu noaptea… Ochii lui rămaseră ficși. Nu, spuse și se ridică. Trebuie să beau. Mă duc la bufet să beau ceva.

L-am așezat la loc cu o lovitură ușoară în piept.

— O să aveți tot timpul, am spus.

— Iar eu vă spun că vreau să beau, ridică el vocea și iarăși dădu să se ridice.

— Iar eu vă spun că o să aveți tot timpul! Am spus, stopând și această tentativă.

— Cine sunteți dumneavoastră să-mi dați ordine? întrebă,

deja țipând.

— Nu țipați. Sunt inspector de poliție. Iar dumneavoastră, Hinkus, sunteți suspect.

— De ce sunt suspectat? întrebă, coborând imediat tonul.

— Știți și singur, am răspuns. Încercam să câștig timp, să mă gândesc cum să acționez în continuare.

— Eu nu știu nimic, spuse Hinkus morocănos. Ce mă tot bateți la cap? Nu știu nimic și nici nu vreau să știu, iar dumneavoastră, inspectore, o să răspundeți pentru această ispravă.

Simțeam și singur că va trebui să răspund pentru isprăvile mele.

— Ascultă, Hinkus, în hotel s-a comis o crimă. Așa că mai bine răspundeți-mi la întrebări, pentru că dacă veți umbla cu tot felul de tertipuri vă voi schilodi așa cum a făcut Dumnezeu cu broasca țestoasă. N-am nimic de pierdut: la șapte belele, o singură răspundere.

Un timp m-a privit tăcut, cu gura deschisă.

— Crimă… Repetă el oarecum dezamăgit. Na-ți-o bună! Și ce am eu cu asta? Eu însumi era gata-gata să fiu trimis pe lumea cealaltă… Dar cine a fost omorât?

— Dar dumneavoastră ce părere aveți?

— De unde să știu? Când am plecat din sufragerie, am avut impresia că toți erau vii. Pe urmă…

Hinkus tăcu.

— Ei? Ce-a fost pe urmă?

— N-a fost nimic. Am stat pe acoperiș și-am ațipit. Deodată simt că sunt sugrumat, că sunt târât și altceva nu mai țin minte. Mi-am venit în fire sub această masă scârboasă, mai că nu am înnebunit: credeam că am fost îngropat de viu. Am început să bat. Am bătut, am bătut – nu vine nimeni. Pe urmă ați venit dumneavoastră. Asta-i tot.

— Puteți să-mi spuneți cam pe la ce oră v-au prins?

Căzu pe gânduri, un timp nu spuse nimic. Își șterse gura cu palma, își privi degetele, iarăși îl scutură un fior puternic și își șterse palma de pantaloni.

— Ei, cum e?

Ridică spre mine privirile stinse.

— Ce?

— V-am întrebat cam pe la ce oră v-au…

— A… Cam în jurul orei nouă. Ultima oară când m-am uitat la ceas era opt și patruzeci.

— Dați-mi ceasul dumneavoastră, am spus.

Își scoase supus ceasul și mi-l întinse. Am observat că încheietura mâinii lui era acoperită cu pete albăstrii purpurii.

— E spart, îmi spuse.

Ceasul nu era spart, era strivit. Limba orelor era ruptă, iar minutarul indica patruzeci și trei de minute.

— Cine era? Am întrebat încă o dată.

— De unde să știu? V-am spus doar, am ațipit.

— Și nu v-ați trezit atunci când v-au înșfăcat?

— M-au prins din spate, spuse morocănos. N-am ochi la spate.

— Bine, bine, ridicați bărbia!

Mă privi posomorât pe sub sprâncene și am înțeles că sunt pe drumul cel bun. L-am luat cu două degete de maxilar și i-am ridicat brusc capul. Doar Dumnezeu putea să știe ce însemnau aceste vânătăi și zgârieturi de pe gâtul musculos și vânjos al lui Hinkus, dar am spus cu fermitate:

— Încetați cu minciunile, Hinkus. Ați fost sugrumat din față și l-ați văzut. Cine era?

Trăgându-și capul într-o parte, se eliberă.

— Ia mai du-te dracului, izbucni el. Lua-te-ar… Nu-i treaba ta, câine. Oricine ar fi fost pe aici lovit, eu n-am nimic de-a face, iar restul nu mă privește… Și trebuie să beau, țipă pe neașteptate. Mă doare totul, pricepi asta, măi nătărău de polițai?

Probabil că avea dreptate. Putea fi implicat în orice, dar n-avea nimic de-a face cu crima. În orice caz, nu direct. Dar nu aveam dreptul să mă retrag.

— Cum doriți, am spus glacial. Atunci vă închid în cameră și nu veți primi nici brandy, nici țigări până când nu veți spune tot ce știți.

— Ce vreți de la mine? gemu Hinkus. Vedeam că îl podidește

plânsul. Ce vă tot legați de mine?

— Cine v-a înșfăcat?

— La dr-racu! Șuieră disperat. Nu doresc să vorbesc despre asta, nu înțelegeți? Am văzut, da, am văzut cine era! se scutură din nou, ba chiar se schimonosi. Nici dușmanului meu nu-i doresc să vadă așa ceva!… Nici dumneavoastră nu vă doresc, naiba să vă ia! Ați fi făcut pe dumneavoastră de frică!

Parcă turbase.

— Bine, am spus și m-am ridicat. Să mergem.

— Unde?

— După băutură, am spus.

Am ieșit amândoi în coridor. Se clătină și se agăță de mâneca mea. Interesant, oare cum va reacționa atunci când va da cu ochii de benzile de hârtie lipite pe ușa lui Olaf, dar Hinkus nu observă nimic, era clar că nu-i ardea de asta. L-am dus în sala de biliard, am găsit pe pervaz o sticlă pe jumătate cu brandy rămasă de aseară și i-am dat să bea. Înșfăcă lacom sticla și rămase mult timp cu ea la gură.

— Doamne, hârâi, ștergându-se la gură. Ce plăcere…!

Mă uitam la el. Desigur, puteai presupune că este complice cu ucigașul, că totul fusese plănuit așa de ochii lumii, ba, mai mult decât atât, sosind împreună cu Olaf chiar puteai bănui că Hinkus ar fi ucigașul, fiind apoi legat de un complice pentru crearea alibiului, dar simțeam că e prea întortocheat ca să fie adevărat. Deci, acum mi-e clar ce era ciudat la el: nici vorbă de tuberculos, la fel cum nu era nici avocat în chestiuni legate de minori. Rămânea deschisă o problemă: de ce stătea pe acoperiș?… Deodată m-am luminat! Orice ar fi făcut pe acoperiș, a deranjat pe cineva, poate chiar a împiedicat lichidarea lui Olaf și atunci Hinkus a fost dat deoparte. A fost îndepărtat, iar cel care a făcut-o i-a inspirat lui Hinkus o groază insuportabilă. Însemna că respectivul nu era un locuitor al hotelului, fiindcă lui Hinkus nu-i era teamă, probabil, de nimeni din hotel. Ce prostie!… Și chiar atunci mi-am amintit de toate întâmplările: cele cu dușul, cu pipa, cu enigmaticele notițe; mi-am amintit cât de verde și înspăimântat fusese Hinkus ziua, atunci când coborâse de pe

acoperiș.

— Ascultă, Hinkus, am spus cu delicatețe. Ăla de v-a înșfăcat… Doar l-ați mai văzut și înainte, ziua?

Mă privi sălbatic și iar se lipi de sticlă.

— Așa, am spus. Să mergem. Am să vă încui în cameră. Puteți să luați și sticla.

— Dar dumneavoastră? întrebă răgușit.

— Ce-i cu mine?

— Dumneavoastră plecați?

— Firește, am răspuns.

— Ascultați, spuse. Ascultați, inspectore… Ochii îi jucau de parcă ar fi căutat ce să spună. Dumneavoastră… Eu… Dumneavoastră… Dumneavoastră să mai treceți pe la mine, bine? Poate îmi mai aduc aminte ceva… Sau poate mai bine să stau împreună cu dumneavoastră? Mă privea rugător. Nu fug nicăieri și… Nimic… Vă jur…

— Vă e frică să rămâneți singur în cameră? Am întrebat.

— Da.

— Dar am să vă încui, am spus. Iau și cheia cu mine…

Dădu disperat din mână.

— Degeaba, mormăi el.

— Hei, hei, Hinkus! Am spus sever. Fii bărbat! Ce te-ai moleșit ca o babă?

Nu-mi răspunse și doar îmbrățișă cu duioșie la piept sticla. L-am dus în cameră și, promițându-i încă o dată că îl voi vizita, l-am încuiat. Ba chiar am scos cheia din broască și am băgat-o în buzunar. Simțeam că Hinkus e o pistă neexplorată și că va trebui să mă ocup de el. N-am plecat imediat. Am mai stat lângă ușă, cu urechea lipită de gaura cheii. Se auzea gâlgâitul unui lichid, apoi scârțâi patul și urmară niște sunete dese, sacadate. N-am priceput chiar de la început, dar apoi am înțeles: Hinkus plângea.

L-am lăsat singur cu conștiința lui și m-am dus la du Barnstokr. Bătrânul îmi deschise imediat. Era foarte agitat. Nici măcar nu mă invită să iau loc. Camera era îmbâcsită de fum de trabuc.

— Dragul meu inspector! Începu imediat, învârtind

incredibil trabucul între două degete ale mâinii ridicate. Stimatul meu prieten! Mă simt al naibii de stânjenit, dar treaba a ajuns mult prea departe. Trebuie să vă mărturisesc mica mea vină…

— Că dumneavoastră l-ați omorât pe Olaf Andvarafors, am bolborosit, lăsându-mă greu în fotoliu.

El se cutremură și gesticulă.

— O, Doamne! Nu! În viața mea n-am atins măcar cu un deget pe cineva! Quel idée! Nu! Doresc doar să mărturisesc din toată inima că eu sunt acela care în mod regulat am amăgit publicul în hotelul nostru… Își uni mâinile la piept, scuturând pe halat scrum de trabuc. Credeți-mă, înțelegeți mă corect: au fost pur și simplu niște glume! Chiar dacă nu cine știe ce de fine și spirituale, dar cu totul nevinovate… Asta e ceva profesional, eu ador misterul, denaturarea, perplexitatea generală… Nici un gând rău, vă încredințez! Nici un interes…

— La ce glume vă referiți? Am întrebat sec. Eram iritat și dezamăgit. Nu mă așteptam ca tocmai du Barnstokr să se ocupe cu de astea. Aveam o părere mai bună despre bătrân.

— E-e e… Toate aceste mici glume referitoare la umbra Alpinistului Dispărut. Pantofii pe care singur i-am furat de la mine și i-am băgat la el sub pat… Gluma cu dușul… Și pe dumneavoastră v-am păcălit puțin – vă mai amintiți de scrumul din pipă?… Și altele la fel, nici nu le mai țin minte pe toate…

— Tot dumneavoastră ați murdărit în halul ăla masa de la mine? Am întrebat.

— Masa? Mă privi dezorientat, apoi se uită la propria lui masă.

— Da, masa. Ați vărsat gumă arabică, ați deteriorat iremediabil un lucru bun.

— N-nu, făcu speriat. Cu gumă arabică… Masa… Nu nu, așa ceva nu eu, vă jur! își împreună încă o dată mâinile la piept. Înțelegeți, inspectore, tot ce-am făcut a fost absolut nevinovat, nu am pricinuit nimănui vreo pagubă… Ba chiar mi s-a părut că tuturor le place, iar dragul nostru patron așa se gudura pe lângă mine…

— Patronul era înțeles cu dumneavoastră?

— Nu, să fim serioși! își flutură el mâinile către mine. Am în vedere faptul că el… Că lui îi plăcea, el însuși e puțin trișor, n-ați observat? Și cum vorbește, știți, cu vocea schimbată, și cu faimosul lui „permiteți-mi să mă cufund în trecut…”

— E clar, am spus. Dar urmele de pe coridoare?

Fața lui du Barnstokr deveni pe neașteptate concentrată și serioasă.

— Nu nu, spuse el. N-am fost eu. Dar știu la ce vă referiți. Le-am văzut și eu odată. Asta a fost până la venirea dumneavoastră. Urmele ude ale unor picioare desculțe, ele veneau de pe palier și duceau, pare o prostie, în camera muzeu… Firește, tot o glumă, dar nu a mea…

— În fine. Să lăsăm asta. Încă o întrebare. Notița care v-a fost strecurată, asta e tot o glumă de-a dumneavoastră, cum să înțeleg?

— Nici asta nu-i a mea, spuse demn du Barnstokr. Transmițându-vă notița, v-am povestit adevărul curat.

— O clipă! Deci treaba s-a petrecut așa. Olaf a ieșit, dumneavoastră ați rămas. Cineva a bătut la ușă, dumneavoastră ați răspuns, apoi v-ați uitat și ați văzut jos, lângă ușă, notița. Așa?

— Așa.

— O clipă, am repetat. Simțeam apropierea unei idei noi. Dacă îmi permiteți, domnule du Barnstokr, de ce totuși ați crezut că acest bilet amenințător v-a fost adresat tocmai dumneavoastră?

— Sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră, spuse du Barnstokr. Pe urmă am înțeles, abia după ce am citit-o, că dacă hârtia mi-ar fi fost mie adresată, atunci probabil ar fi fost băgată pe sub ușa mea. Dar în acel moment am acționat cumva inconștient… Acela care a bătut mi-a auzit vocea, adică știa că sunt aici… Mă înțelegeți? în orice caz, când săracul nostru Olaf s-a întors, i-am arătat imediat biletul ca să râdem împreună…

— Aha… Și ce-a făcut Olaf? A râs?

— N-nu, n-a râs… Știți, la el simțul umorului… A citit

biletul, a ridicat din umeri și imediat ne-am continuat jocul. A rămas absolut liniștit, flegmatic și nu a mai adus vorba niciodată despre bilet… Iar eu, cum știți, am crezut că este farsa cuiva și, sincer vorbind, continui să cred și acum… Știți, în cercul restrâns al unor oameni care se odihnesc, se plictisesc, întotdeauna se găsește cineva…

— Știu.

— Presupuneți că acest bilet într-adevăr…

— Tot ce se poate, am spus. Am tăcut amândoi câteva clipe. Iar acum spuneți-mi ce-ați făcut din momentul în care Moseșii au plecat la culcare.

— De acord, spuse du Barnstokr. Am așteptat această întrebare și-am revăzut în memorie toată succesiunea acțiunilor mele. Deci a fost cam așa. Când au plecat toți și asta s-a întâmplat în jur de nouă și jumătate, un timp am…

— O clipă, l-am întrerupt eu. Spuneți că a fost la nouă și jumate?

— Da, aproximativ.

— Bine. Atunci iată ce aș vrea să știu mai întâi. Nu puteți să vă amintiți cine se afla în sufragerie între orele opt și jumătate și nouă și jumătate?

Du Barnstokr își duse la frunte degetele lui albe și lungi.

— M-m-m… Făcu el. Asta e mai complicat. Doar eram ocupat cu jocul… Normal, Moses, patronul… Uneori lua carte și doamna Moses. Deci a fost la noi la măsuță. Brün și Olaf dansau, apoi… Nu, pardon, mai devreme… Dansau doamna Moses și Brün… Dar înțelege, dragul meu inspector, sunt incapabil să-mi dau seama când a fost – opt jumătate, nouă… Off! Ceasul a bătut de ora nouă și îmi aduc aminte că am privit în sală și m-am mirat cât de puțină lume rămăsese. Cânta muzica, sala goală, doar Brün și Olaf dansau… Știți, cred că asta-i singura amintire clară rămasă în memoria mea, încheie du Barnstokr cu regret.

— Așa. Dar patronul și domnul Moses s-au ridicat măcar o dată de la masă?

— Nu, răspunse ferm. Amândoi s-au dovedit a fi niște parteneri extrem de pătimași.

— Deci la ora nouă în sală se găseau doar trei jucători, împreună cu Brün și Olaf?

— Întocmai. Îmi aduc aminte perfect.

— Bine. Acum să revenim la dumneavoastră. După ce-au plecat toți, ați mai zăbovit un timp la măsuța de cărți, exersând tot felul de scamatorii…

— Exersând scamatorii? A, totul e posibil. Câteodată, absorbit de gânduri, dau frâu liber degetelor, se întâmplă în mod inconștient. Da. Pe urmă m-am decis să fumez un trabuc și am venit aici, în camera mea. Am fumat un trabuc, m-am așezat în acest fotoliu și, mărturisesc, am ațipit. M-am trezit parcă de la o lovitură și brusc mi-am amintit că la ora zece trebuia să onorez o revanșă bietului Olaf. M-am uitat la ceas. Nu îmi mai amintesc ora exactă, zece și ceva, și am înțeles cu ușurare că nu voi întârzia prea mult. M-am aranjat repede în fața oglinzii, am luat un teanc de bancnote, o mână de trabucuri și am ieșit pe coridor. Coridorul, inspectore, era pustiu, asta îmi amintesc sigur. Am bătut la ușa lui Olaf – nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut a doua oară, iarăși fără succes. Am înțeles că domnul Olaf uitase de revanșă și era ocupat cu treburi mai interesante. În astfel de chestiuni eu sunt însă foarte susceptibil. Am scris un bilet, cel pe care îl știți și dumneavoastră, și l-am prins în ușă. La drept vorbind, am așteptat până la unsprezece, citind această carte, iar la unsprezece m-am culcat. Și iată ce e interesant, inspectore. Cu puțin timp înainte de-a face dumneavoastră gălăgie împreună cu patronul și de-a bate în coridor, am fost trezit de-o bătaie în ușa mea. Am deschis, dar nu mai era nimeni. M-am culcat din nou, dar nu am reușit să mai adorm.

— Aha, e clar. Deci din momentul în care ați pus biletul și până la ora unsprezece, când v-ați culcat, nu s-a întâmplat nimic esențial… Nu a fost nici un fel de mișcare, de zgomot?

— Nu, răspunse du Barnstokr. Nimic.

— Și unde ați fost? Aici sau în dormitor?

— Aici, stăteam în acest fotoliu.

— Aha, am spus. O ultimă întrebare. Ieri, până în prânz, ați discutat cu Hinkus?

— Cu Hinkus?… A, ăla micuț și jalnic… Ia stai, dragul meu prieten!… Da, desigur! Doar stăteam cu toții lângă duș, nu vă mai amintiți? Domnul Hinkus era iritat de atâta așteptare, iar eu l-am liniștit cu o mică scamatorie… A, da, cu dropsurile! A fost foarte amuzant cum și-a pierdut firea. Ador astfel de farse.

— Dar după aceea ați mai vorbit cu el?

Du Barnstokr își țuguie buzele.

— Nțț, făcu el. Din câte îmi amintesc, nu.

— Și nu ați urcat pe acoperiș?

— Pe acoperiș? Nu. Nu nu. N-am fost pe acoperiș.

M-am ridicat.

— Vă mulțumesc, domnule du Barnstokr. Ați fost de un real folos cercetărilor. Sper că mă înțelegeți cât de deplasate ar fi acum noile farse. – (Își flutură mâinile către mine, fără să scoată un cuvânt.) Așa da. Vă sfătuiesc insistent să luați un somnifer și să vă culcați. După părerea mea, e cel mai bun lucru pe care l-ați putea face acum.

— Am să încerc, spuse repede du Barnstokr.

I-am urat noapte bună și am ieșit. Mă pregăteam să trezesc copilul, când am văzut cum la capătul coridorului se închide repede și fără zgomot ușa întredeschisă de la camera lui Simone. Am cotit imediat într-acolo.

Am intrat fără să mai bat la ușă și am înțeles de îndată că am procedat bine. Prin ușa deschisă a dormitorului am văzut cum marele fizician își dă pantalonii jos, sărind într-un picior. Părea cu atât mai prostesc, cu cât lumina era aprinsă în ambele camere.

— Nu vă mai chinuiți, Simone, am spus abătut. Tot nu o să aveți timp să vă dezlegați cravata.

Simone se lăsă vlăguit pe pat. Îi tremura maxilarul, ochii îi erau ieșiți din orbite. Am intrat în dormitor și m-am oprit în fața lui, cu mâinile băgate în buzunare. Un timp am tăcut amândoi. Nu am scos nici un cuvânt, pur și simplu îl priveam, dându-i timp să înțeleagă că este pierdut. Iar el se încovoia tot mai mult sub privirea mea, capul lui se lăsa tot mai mult între umeri, iar nasul lui coroiat, pleoștit, devenea tot mai trist. Într-un sfârșit nu a mai rezistat.

— Voi vorbi doar în prezența avocatului meu, spuse cu o voce spartă.

— Las-o baltă, bătrâne, am spus dezgustat. Și vă mai numiți fizician. De unde avocați aici?

Mă înșfăcă brusc de poalele sacoului și, privindu-mă în ochi de jos în sus, șuieră:

— Credeți ce vreți, Peter, dar vă jur: n-am omorât-o eu.

A venit rândul meu să mă așez. Am pipăit un scaun în spatele meu și m-am așezat.

— Spuneți și dumneavoastră, de ce să fac asta? continuă surescitat Simone. Doar trebuie să existe niște motive… Nimeni nu omoară doar așa… Evident, există și sadicii, dar ei sunt nebuni… Mai ales că o așa sălbăticie, un asemenea coșmar… Vă jur! Era complet rece când am îmbrățișat-o!

Am închis ochii pentru câteva secunde. Așa. Deci în casă mai era un cadavru. De data asta era o femeie.

— Dumneavoastră știți foarte bine, bolborosea impacientat Simone, nu există crime doar așa… Într-adevăr, Andre Gide scria… Dar asta era doar așa, un joc al intelectului… Trebuie un motiv. Dumneavoastră doar mă cunoașteți, Peter! Uitați-vă la mine: arăt eu a criminal?

— Stop! Închideți gura o clipă. Gândiți-vă bine și povestiți-mi totul pe rând.

N-a mai stat pe gânduri.

— Poftim, spuse gata pregătit. Dar trebuie să mă credeți, Peter. Tot ce vă voi povesti este adevărul adevărat și numai adevărul. A fost așa. Încă din timpul acestui bal blestemat… Dar ea și mai înainte îmi dăduse de înțeles, doar că nu eram hotărât… Dar de data asta m-ați îmbătat cu brandy și mă hotărâsem. De ce nu? Doar nu-i o crimă, nu? E-e, și iată că pe la vreo unsprezece, când toți se liniștiseră, am ieșit din cameră și am coborât pe furiș. Dumneavoastră cu patronul vorbeați despre niște fleacuri, acolo, la șemineu, ceva despre cunoașterea naturii, fleacuri obișnuite… Am trecut tiptil pe lângă camera unde erați – eram în șosete – și m-am strecurat spre camera ei. La bătrân nu era nici o lumină, nici la ea în cameră. Așa cum m-am așteptat, ușa ei nu era încuiată. Asta

m-a înviorat pe loc. Era întuneric să-ți bagi degetele în ochi, totuși am deslușit silueta ei. Stătea pe o canapea, chiar vizavi de ușă. Am chemat-o încetișor – nu mi-a răspuns. Atunci, înțelegeți și singur, m-am așezat lângă ea și, înțelegeți și singur, am îmbrățișat-o… Br-r-r!… Nici n-am mai apucat să o sărut! Era moartă de-a binelea. De gheață! Împietrită ca un stâlp! Și acest rânjet… Nu-mi amintesc cum am zburat de acolo. Cred că am dărâmat toată mobila din jur… Credeți un om cinstit, vă jur, Peter, când am atins-o era deja moartă, rece și țeapănă… Și apoi, eu nu sunt o fiară…

— Puneți pantalonii, am spus cu o disperare liniștită. Aranjează-te și urmează-mă.

— Unde? întrebă îngrozit.

— La închisoare! Am urlat. La bulău! În turnul de tortură, idiotule!

— Acu-acu, se precipită el. O clipă! doar că nu v-am înțeles, Peter.

Am coborât în hol în întâmpinarea privirii întrebătoare a patronului. Patronul stătea la o măsuță cu reviste, având în fața lui Wincesterul greoi, cu mai multe încărcături. I-am făcut semn să rămână pe loc și am cotit pe coridor, la jumătatea Moseșilor. Culcat pe pragul camerei necunoscutului, Leli mârâi ostil. Simone venea cu pași mărunți în urma mea, suspinând uneori convulsiv.

Am împins hotărât ușa camerei doamnei Moses și-am încremenit. În cameră lumina lampadarul, iar pe divanul aflat vizavi de ușă stătea culcată în poziția doamnei Recamier fermecătoarea doamnă Moses, îmbrăcată într-o pijama de mătase. Doamna Moses citea o carte. Văzându-mă, își ridică mirată sprâncenele, dar imediat îmi zâmbi cât se poate de drăguț. Simone scoase un sunet ciudat în spatele meu – ceva asemănător unui „a-ap!”

— Îmi cer iertare, am spus abia mișcându-mi limba și am închis ușa cât am putut de repede. Apoi m-am întors spre Simone și fără să mă grăbesc, savurând, l-am înșfăcat de cravată.

— Vă jur! spuse din vârful buzelor Simone. Era la limita

leșinului.

L-am lăsat.

— Ai greșit, Simone, am spus simplu. Să ne întoarcem în camera dumneavoastră.

Am făcut cale întoarsă în aceeași ordine. Totuși, pe drum m-am răzgândit și l-am dus în camera mea. Mi-am amintit brusc că nu încuiasem camera, iar acolo aveam proba materială. Apropo, n-ar strica dacă i-aș arăta marelui fizician această probă materială.

Intrând în cameră, Simone se aruncă în fotoliul meu, își îngropă fața în mâini pentru o secundă, apoi începu să-și care pumni în cap, precum un cimpanzeu înveselit.

— Sunt salvat! Bâiguia, afișând un zâmbet idiot. Ura! Trăiesc din nou! Nu mă voi ascunde, nu mă voi furișa! Ura…!

Își puse mâinile pe marginea mesei, mă privi fix cu ochi rotunzi și șopti:

— Dar era moartă, Peter! Vă jur. Era moartă și nu ajunge că…

— Prostii, am rostit glacial. Erai beat turtă.

— Nu nu, mă contrazise Simone, clătinând din cap. Am fost într-adevăr beat, dar aici e ceva necurat, ceva nu e în regulă… Mai degrabă a fost un coșmar, un delir. Poate, într-adevăr, m-am țăcănit puțin, ce zici, Peter?

— Poate, am încuviințat.

— Nu știu, pur și simplu nu știu… N-am închis un ochi în tot acest răstimp, ba mă dezbrăcăm, ba mă îmbrăcam… Chiar am vrut să fug… Mai ales când v-am auzit cum umblați și cum vorbeați cu voci sugrumate…

— Unde ați fost în acest răstimp?

— Eram… De fapt, în care răstimp?

— Când noi vorbeam cu voci sugrumate.

— La mine. Nu am ieșit din camera mea.

— Mai precis în ce cameră din apartament v-ați aflat?

— Când în una, când în cealaltă… La drept vorbind, în timp ce l-ați chestionat pe Olaf am încercat să trag cu urechea și am stat în dormitor… Pe neașteptate, ochii îi ieșiră încă o dată din orbite. Stați, spuse. Dar dacă ea e vie… Atunci de ce toată

această zarvă? Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit cineva?

— Răspundeți-mi la întrebări, am spus. Ce-ați făcut după ce-am plecat din sala de biliard?

Tăcu, privindu-mă cu ochi rotunzi și mișcându-și buzele.

— Am înțeles, spuse în fine. Totuși s-a 'ntâmplat ceva. În sfârșit… Ce-am făcut după ce-ați plecat dumneavoastră? Am jucat biliard de unul singur, apoi am plecat la mine în cameră. Era deja aproximativ zece, iar eu îmi fixasem acțiunea la unsprezece – trebuia să mă aranjez, să mă răcoresc, să mă bărbieresc, una alta… M-am ocupat de toate astea până pe la zece jumătate. Pe urmă am așteptat, privind ceasul, uitându-mă pe fereastră… Restul îl știți… Uite așa…

— V-ați întors în cameră în jur de zece. Nu se poate mai precis? Doar ați intenționat să mergeți la o întâlnire, cu siguranță că v-ați privit des ceasul.

Simone fluieră încetișor.

— Oho! se pare că e o anchetă ca la carte. Poate îmi spuneți totuși ce s-a întâmplat?

— A fost omorât Olaf.

— Cum adică, omorât? Doar abia ați fost la el în cameră… Eu însumi am auzit cum vorbeați cu el…

— N-am vorbit cu el, am spus. Olaf e mort. Încercați de aceea să vă amintiți cât mai exact tot ce vă întreb. Când v-ați întors în cameră?

Simone își șterse fruntea acoperită de sudoare. Fața lui exprima nefericire.

— Ce nebunie, bolborosi el. Ce delir nebunesc… Întâi aia, acum ăsta…

Am aplicat o metodă străveche, mult încercată. Privindu-l fix pe Simone, am spus:

— Terminați cu boscorodeala. Răspundeți-mi la întrebări.

Simone se simți instantaneu suspect și toate emoțiile lui dispărură ca prin farmec. Încetă să se mai gândească la doamna Moses. Încetă să se mai gândească la sărmanul Olaf. Acum nu se mai gândea decât la el.

— Ce vreți să spuneți? Mârâi el. Cum adică – „terminați cu boscorodeala…”?

— Asta înseamnă că încă aștept un răspuns, am spus. Când, dar exact, v-ați întors în camera dumneavoastră?

Simone dădu din umeri, exagerat de ofensat.

— Mă rog, spuse el. E caraghios, desigur, ba chiar sălbatic, însă… Fie. Mă rog. Am ieșit din sala de biliard la zece fără zece. Cu o exactitate de plus minus un minut. M-am uitat la ceas și-am înțeles că e timpul. Era zece fără zece.

— Ce-ați făcut când ați intrat în cameră?

— Mă rog. Am trecut în dormitor, m-am dezbrăcat… Deodată se opri. Știți, Peter… Că doar înțeleg la ce vă trebuie toate astea. În acea perioadă Olaf încă mai trăia. Totuși, de unde să știu, poate că acesta nu mai era Olaf.

— Povestiți în ordine, i-am ordonat.

— Nici n-am ce să povestesc în ordine… Dincolo de pereții dormitorului se muta mobila. Nu-mi amintesc să fi auzit voci. Nu au fost voci. Dar ceva se mișca acolo. Îmi amintesc că am scos limba către perete și m-am gândit: uite așa, bestie blondă, tu fă nani, iar eu mă duc la Olga mea… Sau cam așa ceva. Deci asta a fost cam pe la zece fără cinci. Plus minus trei minute.

— Așa. Mai departe.

— Mai departe… Mai departe m-am dus la toaletă. M-am bărbierit temeinic cu mașina electrică. M-am spălat temeinic până la brâu. M-am șters temeinic cu prosopul flaușat… În vocea poznașului abătut creștea repede iritarea. Totuși simți îndată că tonul lui e nepotrivit și se abținu. Pe scurt, m-am mai uitat la ceas doar când am ieșit de la baie. Era zece și jumătate. Plus minus două trei minute.

— Ați rămas în dormitor?

— Da, m-am îmbrăcat în dormitor. Nu am mai auzit însă nimic. Iar dacă am auzit, n-am dat atenție. După ce m-am îmbrăcat, am ieșit în camera de zi și-am început să aștept. Și confirm sub jurământ că nu l-am mai văzut pe Olaf de la petrecere.

— Dumneavoastră ați confirmat deja sub jurământ că doamna Moses este moartă, am remarcat.

— Bine, asta nu mai știu… Chiar nu înțeleg. Vă asigur,

Peter…

— Vă cred. Acum spuneți-mi când ați vorbit ultima dată cu Hinkus?

— Hm… În general, cred că nu am vorbit niciodată cu el. Niciodată. Nici nu-mi imaginez ce-aș fi putut să vorbesc cu el.

— Dar când l-ați văzut ultima oară?

Simone își miji ochii, încercând să-și amintească.

— Lângă dumneavoastră? spuse pe un ton întrebător. A, nu, ce-o fi cu mine! Doar a fost la masă împreună cu toți, atunci când dumneavoastră l-ați adus de pe acoperiș. Și apoi… Parcă s-a evaporat… Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Nimic deosebit, am spus nepăsător. Încă o întrebare. După părerea dumneavoastră, cine a făcut toate aceste glume – cu dușul, cu pantofii dispăruți…?

— Înțeleg, spuse Simone. Cred că du Barnstokr a început totul și-a fost susținut de oricine n-a fost leneș. Patronul, în primul rând.

— Dar de dumneavoastră?

— Și de mine. Eu mă uitam pe fereastra doamnei Moses. Ador astfel de chestii… Necheză cu râsul lui sinistru, dar realiză imediat situația și își compuse grăbit o mină serioasă.

— Altceva nimic? Am întrebat.

— De ce nimic? O sunam pe Kaisa din camerele goale și aranjam „cărțile de vizită ale înecatului”.

— Adică?

— Adică alergam pe coridoare desculț și ud pe picioare. Ba chiar am vrut să construiesc o fantomă micuță, dar am lăsat-o baltă.

— Mare noroc am avut, am spus sec. Dar ceasul lui Moses, e tot isprava dumneavoastră?

— Care ceasul lui Moses? Ăla de aur? În formă de bulb?

Îmi venea să-i trag una.

— Da. De ceapă. Dumneavoastră l-ați șterpelit?

— Drept cine mă luați? se burzului Simone. Ce sunt eu – un găinar?

— Nu nu, nu un găinar, am spus, stăpânindu-mă cu greu. L-ați furat așa, doar în glumă. Ați aranjat o „vizită a Hoțului din

Bagdad”.

— Ascultați-mă, Peter, spuse extrem de serios Simone. Văd că s-a întâmplat ceva cu ceasul ăsta. Deci uite – chiar nu m-am atins de el. Dar l-am văzut. Probabil că l-au văzut toți. În formă de bulb, mare de tot, Moses chiar l-a scăpat odată în cana lui, în văzul tuturor…

— Bine. Să lăsăm asta. Acum aș vrea să vă întreb altceva, ca pe un specialist. Am așezat în fața lui geamantanul lui Olaf și-am deschis capacul. După părerea dumneavoastră, ce poate fi asta?

Simone se uită repede la aparat, îl scoase cu precauție din geamantan și, fluierând printre dinți, începu să-l cerceteze din toate părțile. Apoi îl cântări în mâini și la fel de precaut îl așeză înapoi în geamantan.

— Nu-i domeniul meu. Judecând după construcția compactă și solidă, ori e ceva militar, ori ceva cosmic. Nu știu. Nici măcar nu-mi pot imagina. De unde ați luat asta? de la Olaf?

— Da.

— Ia te uită! se miră el. De la nerodul ăla… De altfel, pardon. Pentru ce naiba sunt aici vernierele astea? O fi poate pentru vreo conectare? Ce mașinărie stranie… Se uită la mine. Dacă vreți, Peter, pot să apăs aici pe niște butoane, să mai învârtesc niște rotițe sau șuruburi. Eu sunt un om al riscului. Aveți însă în vedere că e o ocupație foarte nesănătoasă.

— Nu-i nevoie, am spus. Dă-l încoace. Am închis valiza.

— Corect, mă aprobă Simone, lăsându-se pe spătarul fotoliului. Trebuie dat experților. Chiar știu și cui… Că veni vorba. De ce vă ocupați de toate astea? Sunteți un entuziast al meseriei dumneavoastră? De ce nu chemați niște specialiști?

I-am relatat pe scurt despre avalanșă.

— Nenorocirea nu umblă niciodată singură, spuse mâhnit. Pot să plec?

— Da. Și rămâneți în camera dumneavoastră. Mai bine culcați-vă.

Plecă. Am luat valiza și am căutat un loc unde s-o pot ascunde. N-am avut unde să o ascund. Ceva militar sau cosmic, gândii eu. Asta îmi mai lipsea. Crimă politică, spionaj,

sabotaj. Ptiu, ce prostie! Dacă ar fi fost omorât pentru obiectul ăsta, geamantanul ar fi fost luat… Unde totuși să-l pun? Mi-am amintit de seiful patronului și, luând geamantanul la subsuoară – pentru mai multă siguranță – am coborât la parter.

Patronul stătea la masă, pe ea aflându-se niște hârtii și un aritmometru. Winchesterul era și el pe aproape – sprijinit alături, de perete.

— Ce mai e nou? Am întrebat.

— Nimic bun, răspunse cu un aer vinovat. Am fost nevoit să-i explic lui Moses ce s-a întâmplat.

— De ce?

— Se avânta cu o forță nebună către dumneavoastră, la etaj, șuiera că nu permite nimănui să dea buzna în toiul nopții peste nevastă-sa. Pur și simplu n-am știut cum să-l opresc și i-am explicat ce și cum. Am crezut că așa va fi mai puțin zgomot.

— Nu-i bine, am spus. Dar numai eu sunt de vină. Și cum a rămas cu el?

— Păi, nicicum. A holbat la mine ochii lui imenși, a sorbit din cană, a mai tăcut vreo jumătate de minut și pe urmă a început să urle – pe cine am cazat în teritoriul lui și cum de-am îndrăznit… Abia-abia am reușit să scap de el.

— Ei, bine. Uite ce e, Alec. Dați-mi cheia de la seiful dumneavoastră, vreau să ascund acolo acest geamantan, iar cheia, să mă scuzi, va rămâne la mine. În al doilea rând, trebuie să o interoghez pe Kaisa. Aduceți-o în biroul dumneavoastră. Iar în al treilea rând, tare mult aș vrea o cafea.

— Să mergem, spuse patronul.

CAPITOLUL NOUĂ.

Am băut o cană de cafea și am chestionat-o pe Kaisa. Cafeaua fusese minunată. În schimb, n-am reușit să scot aproape nimic de la Kaisa. În primul rând, mai tot timpul a moțăit pe scaun, iar când o trezeam întreba imediat: „Ce, ce-i?” În al doilea rând, se pare că era incapabilă să spună ceva despre Olaf. De fiecare dată când pronunțam acest nume, se

înroșea, începea să chicotească, să facă mișcări complicate din umăr și să-și acopere fața cu palma. Am rămas cu impresia că Olaf reușise să se obrăznicească pe aici și că asta se întâmplase aproape imediat după masă, atunci când Kaisa ducea vasele jos, la spălat. „Iar mărgelele le-a luat de la mine, spuse Kaisa, chicotind. Suvenir, zicea. Adică ca amintire. Ce nebunatic…” Ce mai tura-vura, am trimis-o la culcare, am ieșit în hol și l-am luat la întrebări pe patron.

— Ce părere aveți despre toate astea, Alec? Am întrebat.

Împinse satisfăcut aritmometrul și își îndreptă cu un trosnet umerii puternici.

— Eu cred, Peter, că foarte curând va trebui să dau un alt nume hotelului.

— Ce spui? Și ce nume va fi?

— Nu știu încă, răspunse patronul. Însă nu asta mă îngrijorează. Peste câteva zile valea mea va colcăi de reporteri, iar eu va trebui să fiu pe deplin pregătit pentru această perioadă. Desigur, multe depind și de concluziile la care va ajunge ancheta oficială, dar este imposibil ca presa să nu țină seama și de opinia personală a patronului…

— Patronul are deja o opinie particulară? M-am mirat.

— Poate că nu e prea corect s-o numesc opinie… În orice caz, am o oarecare senzație, pe care cred că dumneavoastră deocamdată nu o aveți. Însă ea va veni, Peter. Cu siguranță va apărea și la dumneavoastră, când veți săpa mai adânc în această chestiune. Pur și simplu noi doi avem construcții diferite. Eu sunt totuși un mecanic – autodidact și de aceea senzațiile mele apar de regulă în locul concluziilor. Iar dumneavoastră sunteți inspector de poliție. La dumneavoastră senzațiile apar ca rezultat al unor concluzii, atunci când concluziile nu vă satisfac. Atunci când ele vă descurajează. Uite-așa, Peter… Și acum ascult întrebările dumneavoastră.

Pe neașteptate – eram prea obosit și deprimat – i-am povestit despre Hinkus. Asculta, dând din capul lui pleșuv.

— Mda, făcu el după ce-am terminat. Vedeți, și cu Hinkus la fel…

Aruncând această remarcă enigmatică, îmi povesti

amănunțit, fără nici o ezitare, tot ce făcuse după încheierea jocului de cărți. De altfel, știa prea puține. Ultima dată îl văzuse pe Olaf tot cam atunci când îl văzusem și eu. La nouă și jumătate coborâse împreună cu Moseșii, îi dăduse de mâncare lui Leli, îi dăduse drumul afară, o certase pe Kaisa că era prea bleagă și atunci am apărut eu cu ideea de a sta la un porto fierbinte, lângă cămin. Îi dăduse ordine Kaisei și plecase în sufragerie să oprească muzica și să stingă lumina.

— Firește, aș fi putut atunci să intru la Olaf și să-i sucesc gâtul, deși nu sunt prea convins că Olaf mi-ar fi permis acest lucru. Totuși n-am încercat s-o fac, doar am coborât la parter și am stins lumina în hol. Îmi amintesc că totul era în regulă. Toate ușile de la etajul superior erau închise, era liniște. M-am întors la bufet, am turnat vinul de porto în pahare și în acel moment s-a produs avalanșa. Dacă vă mai amintiți, v-am adus vinul și m-am gândit: să plec să dau un telefon la Mür. Încă de pe atunci aveam senzația că treaba-i pe dric. După ce-am telefonat m-am întors la dumneavoastră în camera cu căminul și de atunci nu ne-am mai despărțit.

Îl priveam prin pleoapele întredeschise. Mda, un bărbat foarte puternic. Poate chiar ar fi avut destulă putere încât să-i fi răsucit gâtul lui Olaf, mai ales dacă Olaf fusese în prealabil otrăvit, iar el, patronul hotelului, avea ca nimeni altul posibilitatea de-a otrăvi pe oricare dintre noi. Mai mult, putea să aibă încă o cheie de rezervă de la camera lui Olaf. O a treia cheie… Putea face toate astea. Pe de altă parte, nu era capabil de altele. Nu putea să iasă din cameră și să încuie ușa pe dinăuntru. Nu putea să sară pe geam fără a lăsa urme pe pervaz, fără a lăsa urme pe cornișă și fără a lăsa urme – foarte adânci și vizibile – jos, sub fereastră… Apropo, de asta n-ar fi fost nimeni în stare. Rămâne doar să presupun că există vreun chepeng tainic care să ducă de la camera lui Olaf la camera ocupată acum de ciung. În aceste condiții, crima devine însă complicată și subtilă, de mult planificată și cu un scop absolut de neînțeles… Ei drăcie, că doar l-am auzit cu urechile mele cum a oprit muzica, cum a coborât scara și cum l-a certat pe Leli. După un minut s-a produs avalanșa, apoi…

— Dacă-mi permiteți curiozitatea, spuse patronul, de ce-ați intrat împreună cu Simone la doamna Moses?

— A, prostii, am spus. Marele fizician băuse prea mult și i se năzărise Dumnezeu mai știe ce…

— Nu-mi puteți spune ce anume?

— Prostii! Am răbufnit, încercând să prind de codiță o idee interesantă ce-mi trecuse prin minte în urmă cu câteva zeci de secunde. M-ați zăpăcit, Alec. În fine, o să-mi amintesc mai târziu… Acum în privința lui Hinkus. Încercați să vă amintiți cine a ieșit din sufragerie între orele opt și jumătate și nouă.

— Firește că pot să încerc, spuse cu delicatețe patronul, dar chiar dumneavoastră mi-ați atras atenția asupra faptului că Hinkus fusese speriat nebunește de această, hai să-i zicem așa, ființă care l-a legat.

L-am privit fix.

— Și care-i opinia dumneavoastră?

— Dar a dumneavoastră? Mă întrebă. În locul dumneavoastră m-aș gândi foarte bine la acest aspect.

— Glumiți sau ce? Am spus iritat. Nu-mi arde mie acum de mistică, fantastică și alte filosofii. Pur și simplu înclin să cred că Hinkus e cam așa… Mi-am ciocănit fruntea. Nu-mi pot imagina că cineva se poate ascunde în hotel și noi să nu-l știm.

— Bine, bine, spuse împăciuitor patronul. Să nu ne certăm pentru asta. Deci, cine a ieșit din sufragerie între orele opt și jumătate și nouă? în primul rând, Kaisa. A venit și-a plecat mereu. În al doilea rând, Olaf. La fel a venit și-a plecat mereu. În al treilea rând, copilul lui du Barnstokr… De altfel, nu. Copilul a dispărut mai târziu, împreună cu Olaf…

— Când a fost asta? Am întrebat rapid.

— Firește, nu-mi amintesc ora exactă, dar pot spune cu certitudine că atunci jucam și am continuat s-o facem o vreme și după plecarea lor.

— Foarte interesant. Dar despre asta mai târziu. Așa. Cine a mai ieșit?

— Practic, rămâne doar doamna Moses… Hm… Își scărpină puternic cu unghiile obrazul lat. Nu, se decise patronul. Nu-mi

amintesc. Eu, ca patron, mi-am urmărit în general oaspeții și de aceea, după cum vedeți, câte ceva mai țin minte destul de bine! Dar știți, a fost un moment când am avut al naibii de mult noroc. Nu a durat prea mult, doar două trei tururi, dar ce s-a întâmplat în această perioadă norocoasă… Patronul dădu din mâini. Reținbine faptul că doamna Moses dansa cu copilul, reținbine faptul că ea s-a așezat la noi, ba chiar a jucat. Dar dacă a ieșit… Nu, din păcate, nu am văzut.

— Ei bine, mulțumesc și pentru asta, am spus distrat. Deja mă gândeam la altceva. Iar copilul, în concluzie, a plecat cu Olaf și nu s-au mai întors, așa-i?

— Așa.

— Și asta a fost până la nouă și jumătate, când v-ați ridicat de la masa de joc?

— Întocmai.

— Mulțumesc, am spus și m-am ridicat. Am plecat. A, da. Încă o întrebare. După ce-am servit masa l-ați mai văzut pe Hinkus?

— După masă? Nu.

— A, da, ați jucat… Dar înainte de masă?

— Înainte de-a servi masa l-am văzut de câteva ori. L-am văzut dimineață, la micul dejun, apoi în curte, când am zburdat și ne-am zbenguit cu toții… Apoi a dat o telegramă la Mür, din biroul meu… Pe urmă… Da! Apoi m-a întrebat care-i drumul către acoperiș, mi-a spus că vrea să se bronzeze… Cred că asta-i tot. Ba nu, l-am mai văzut o dată ziua, la bufet, se distra cu o sticlă de brandy. În restul zilei nu l-am mai zărit.

Și chiar atunci am avut senzația că am prins ideea pe care o pierdusem.

— Auziți, Alec, am uitat complet. Cum s-a înregistrat Olaf la dumneavoastră?

— Să aduc registrul? întrebă patronul. Sau să spun așa?

— Spuneți așa.

— Olaf Andvarafors, funcționar de stat, concediu zece zile, singur.

Nu, alta era ideea.

— Mulțumesc, Alec, am spus și m-am așezat din nou. Acum

vedeți-vă de treburi, iar eu voi mai rămâne aici să mă gândesc.

Mi-am prins capul în mâini și am început să mă gândesc. Deci, ce am? Puțin, al naibii de puțin. Am aflat că Olaf a plecat din sufragerie între orele nouă și nouă și jumătate și nu s-a mai întors în sală. Așa deci. A reieșit că împreună cu Olaf a plecat și copilul. Deocamdată, din câte se poate deduce, copilul a fost ultimul om care l-a văzut pe Olaf în viață. Fără să-l mai luăm în considerare pe criminal, desigur. Și dacă socotim că toți cei interogați au spus adevărul, înseamnă că Olaf a fost omorât cândva între orele nouă și ceva și douăsprezece și ceva. N-am ce spune, halal interval… De altfel, Simone susține că la zece fără cinci s-au auzit niște zgomote în camera lui Olaf, iar aproximativ la zece și zece minute nu a mai răspuns nimeni din cameră la bătaia lui du Barnstokr. Asta nu înseamnă însă nimic, Olaf ar fi putut în acest răstimp să iasă. Înciudat, m-am tras de păr. Olaf ar fi putut fi omorât și în afara camerei… Nu, e devreme, e prea devreme să trag concluzii. Mai îmi rămâne Brün în afacerea Olaf și doamna Moses în afacerea Hinkus… Deși, ce-ar putea să-mi spună ea? mă rog, a ieșit pe acoperiș, l-a văzut pe Hinkus… Un moment, de ce a ieșit pe acoperiș? Singură, fără soț, decolteu… Bine. Întrebare: cu cine să încep? pentru că a fost omorât Olaf, și nu Hinkus, pentru că în mod sigur doamna Moses a aflat de crimă de la soț, vom începe cu copilul. Oamenii somnoroși spun câteodată lucruri extrem de interesante. Totodată, poate voi reuși să aflu de ce sex este, m-am gândit în treacăt, ridicându-mă.

Am fost nevoit să bat mult și tare la ușa copilului. Într-un sfârșit, dincolo de ușă lipăiră niște picioare desculțe și o voce supărată și dogită întrebă: ce dracu'?

— Deschide, Brün, sunt eu, Glebski, am spus.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi vocea întrebă speriată:

— Ce, ați înnebunit? E trei noaptea…!

— Deschide când îți spun! Am țipat.

— Ce s-a întâmplat?

— Unchiului dumneavoastră îi e rău, am zis la nimereală.

— A, da?… Așteptați, să-mi trag pantalonii…

Lipăitul picioarelor desculțe se îndepărtă. Am așteptat. Apoi se învârti cheia în yală, ușa se deschise larg și copilul păși peste prag.

— Nu atât de repede, am spus, ținându-l de umăr. Hai, să intrăm în cameră…

Era evident, copilul încă nu se trezise de-a binelea și de aceea nu-și manifesta încă încăpățânarea lui deosebită. Acceptă să fie întors în cameră și să fie așezat pe patul răvășit. M-am așezat în fotoliu, vizavi. Copilul mă privi câteva secunde prin ochelarii lui mari, negri, și pe neașteptate buzele lui rozalii, plinuțe, începură să tremure.

— E chiar atât de rău? întrebă în șoaptă. Nu mai tăceți, spuneți ceva, pentru Dumnezeu!

Am fost silit să recunosc cu o oarecare mirare că această ființă sălbatică își iubește, probabil, unchiul și este îngrijorată pentru el. Am scos o țigară și am spus, aprinzând-o:

— Nu, unchiul dumneavoastră este viu și sănătos. Vom vorbi despre altceva.

— Dar dumneavoastră ați spus…

— N-am spus nimic, ați visat. Uite ce e: să-mi spui imediat, repejor. Când v-ați despărțit de Olaf? Ei, hai, repejor!

— Cu care Olaf? Ce vreți de la mine?

— Când și unde l-ați văzut ultima dată pe Olaf?

Copilul clătină din cap.

— Nu înțeleg nimic. Ce am eu cu Olaf? Ce e cu unchiul?

— Unchiul doarme. Unchiul e viu și sănătos. Când l-ați văzut ultima dată pe Olaf?

— Ce mă tot pisați cu același lucru? se revoltă copilul. Treptat treptat își revenea. Și, de fapt, de ce ați dat buzna la mine în mijlocul nopții?

— Vă întreb…

— Nu-mi pasă mie de dumneavoastră. Cărați-vă de aici, altfel îl chem pe unchiul! Faraonul dracului!

— Ați dansat cu Olaf, pe urmă ați plecat. Unde? De ce?

— Ce vă pasă? Sunteți gelos pe mireasă?

— Gata cu fleanca, împielițato! Am urlat. Olaf a fost omorât!

Știu că ai fost ultima care l-a văzut în viață! Când a fost? Unde? Hai, repede!

Probabil arătam înfricoșător. Copilul se dădu înapoi și, parcă apărându-se, întinse mâinile înainte.

— Nu! șopti el. Ce-i cu dumneavoastră? Ce-i cu dumneavoastră?

— Răspundeți-mi, am spus liniștit. Ați ieșit cu el din sufragerie și v-ați îndreptat… Unde?

— N-nicăieri… Pur și simplu am ieșit pe coridor…

— Și?

Copilul tăcea. Nu îi vedeam ochii și pentru mine era o senzație neobișnuită și neplăcută.

— Și pe urmă? Am repetat.

— Chemați-l pe unchiul, spuse decis copilul. Vreau ca unchiul să fie aici.

— Unchiul nu vă va ajuta, m-am opus. Vă va ajuta un singur lucru. Să spuneți adevărul.

Copilul tăcea. Stătea ghemuit pe pat, sub o pancardă mare, scrisă de mână: „Să fim cruzi!”. Și tăcea. De sub ochelarii negri începură să curgă lacrimi pe obraji.

— Nici lacrimile nu vă ajută, am spus rece. Spuneți adevărul. Dacă veți minți și vă veți eschiva – am băgat mâna în buzunar – vă pun cătușele și vă trimit la Mür. Acolo veți discuta cu oameni absolut străini, este vorba de o crimă, pricepeți asta?

— Pricep… Bâigui abia auzit copilul. Spun…

— O hotărâre corectă. Deci, ați ieșit pe coridor împreună cu Olaf. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Noi am ieșit pe coridor… Repetă mecanic copilul. Iar mai departe… Mai departe… Nu mai îmi amintesc bine, am o memorie de groază… A spus ceva, iar eu… A spus ceva și s-a cărat, iar eu… Ăăă…

— Nu e bine deloc, am spus, clătinând capul. Mai încercați.

Copilul se smiorcăi și își șterse nasul, băgând apoi mâna sub pernă. După batistă.

— Și? Am întrebat.

— Ăăă… E ceva rușinos, șopti copilul. Și naspa. Iar Olaf este mort.

— Poliția, ca și medicina, am spus povățuitor, simțind o mare stânjeneală, nu cunoaște asemenea noțiuni, cum ar fi „rușinea”.

— În fine, se hotărî copilul, ridicând mândru capul. Treaba-i cam așa. La început glume: mire sau mireasă, băiat sau fată… la fel cum v-ați comportat dumneavoastră cu mine… Probabil că și el mă confundase nu se știe cu ce… Iar apoi, când am ieșit, a început să mă pipăie. Mi s-a făcut silă și a trebuit să-i dau una peste muie… Peste față…

— Și? Am întrebat fără să-mi ridic privirile.

— S-a șucărit, m-a certat și s-a cărat. Firește, poate n-a fost ok, poate n-ar fi trebuit să-mi dau drumul la mâini, dar și el era bine…

— Unde a plecat?

— De unde să știu? Îmi mai ardea mie să văd unde, pentru ce… S-a cărat pe coridor… Copilul dădu din mână. Habar n-am unde.

— Dar dumneavoastră?

— Eu… Și eu ce? Mi-a pierit tot chefu', totul era nașpa, mare plictiseală… Nu-mi rămânea decât să mă duc la mine, să mă încui și să mă îmbăt până mă iau dracii…

— Și v-ați îmbătat? Am întrebat, adulmecând aerul și privind cu atenție camera. În cameră era o dezordine înfiorătoare, totul era răvășit, aruncat aiurea, iar masa era plină de fâșii lungi de hârtie – din câte mi-am dat seama, lozinci. Să le atârne pe ușile funcționarilor de poliție… Mirosea totuși a alcool și am observat o sticlă jos, lângă căpătâiul patului.

— Păi normal, doar v-am spus!

M-am aplecat și am luat sticla. Sticla era serios începută.

— N-are cine să-ți tragă o mamă de bătaie, băi tinere, am spus, punând sticla pe masă chiar pe lozinca: „Jos generalizarea! Trăiască clipa!” După aceea ați stat tot timpul aici?

— Da. Mai era ceva de făcut? Copilul continua să vorbească la modul impersonal, probabil conform unui vechi obicei.

— Și când v-ați culcat?

— Nu-mi amintesc.

— Bine, să admitem, am spus. Iar acum descrieți-mi cât mai detaliat toate acțiunile dumneavoastră din momentul când ați plecat de la masă și până când ați ieșit cu Olaf pe coridor.

— Detaliat?

— Da, cu toate detaliile.

— Bine, acceptă copilul, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți, albi cu reflexe albăstrii. Deci, termin eu desertul. Și numai ce vine și se așează lângă mine un inspector de poliție torpilat, care începe să-mi îndruge cât de marfă sunt și ceva legat de o logodnă imediată. Și mă împingea tot timpul în umăr cu caraba lui și spunea: „Iar tu, du-te, io nu gu tine, ci gu zorta…”

Am ascultat această tiradă fără să clipesc. Speram că fața mea rămăsese destul de împietrită.

— Aici, spre bafta mea, continuă răutăcios copilul, s-a apropiat Mosesoaica și l-a smuls cu sălbăticie pe inspector la un dans. Dansează ei, mă uit și totul pare ca-ntr-o bombă din portul Hasburgului. Apoi ei se topesc după o draperie și mă uit la această draperie. Și mi s-a făcut milă de inspector, pentru că el, în general, e valabil, da' nu știe să bea, iar bătrânul Moses privește și el aceeași draperie, dar cu sălbăticie. Atunci mă ridic și o invit pe Mosesoaică la dans, în timp ce inspectorul se sparge-n figuri – se vede treaba că s-a trezit din băută după draperie.

— În timpul ăsta cine a fost în sală? Am întrebat sec.

— Eram toți. Olaf nu era, Kaisa nu era, iar Simone îi dădea tare cu biliardul. De fapt, era șucărit că inspectorul îl trimisese la plimbare.

— Așa, continuați.

— Dansez eu cu Mosesoaica, ea se lipește animalic de mine, că pentru ea e totuna cine e, numa' Moses să nu fie, și dintr-odată îi plesnește ceva la țoale. Ah, zice ea, pardon, am un accident. Mie mi-e totuna, iar ea dispare pe coridor cu accidentul ei cu tot, iar spre mine deja galopează Olaf…

— Stați, când a fost asta?

— Ei, ce să spun! Ceas mai îmi trebuia.

— Deci doamna Moses a ieșit pe coridor?

— Mă rog, nu știu – pe coridor, la ea sau în camera neocupată – acolo, alături, sunt două camere libere… Să vă mai povestesc?

— Da.

— Deci, dansez eu cu Olaf și acesta-mi toarnă tot felul de abureli: ce trăsături, sanchi, ce statură, sanchi, ce mers… Iar apoi îmi spune: să mergem, zice, haideți să vă arăt ceva interesant. Și eu? Mă rog, hai să merg… Mai ales că în sală nu-i nimic interesant de văzut…

— Dar în acest interval ați văzut-o în sală pe doamna Moses?

— Nu, ea își repara stricăciunile la docul ei uscat… În fine, ieșim noi pe coridor… În continuare totul e deja povestit.

— Și n-ați mai văzut-o pe doamna Moses?

Și atunci a avut o ezitare. O ezitare infimă, dar am simțit-o.

— N-nu, spuse copilul. Unde? Nu-mi ardea mie de asta. Mie atât îmi mai rămăsese – de plictiseală să mă îmbăt cu vodcă.

Ochelarii negri mă încurcau foarte, foarte mult și m-am hotărât ca la al doilea interogatoriu să scot acești ochelari. Chiar de-ar fi și cu forța.

— Ce-ați făcut în timpul zilei pe acoperiș? Am întrebat tăios.

— Care acoperiș?

— Pe acoperișul hotelului. Am arătat cu degetul spre tavan. Să nu mințiți, că v-am văzut acolo.

— Ia mai duceți-vă, știți unde? se răți copilul. Ce-s eu, somnambul, să merg pe acoperișuri?

— Înseamnă că nu ați fost dumneavoastră, am spus împăciuitor. În sfârșit. Acum în privința lui Hinkus. Vă mai amintiți, așa micuț cum este, la început l-ați confundat cu Olaf…

— Păi, îmi amintesc, spuse copilul.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Ultima?… Ultima dată cred c-a fost pe coridor, când eu cu Olaf am ieșit din sufragerie.

Mai că n-am sărit.

— Când? Am întrebat.

Copilul se alarmă.

— Și ce-i cu asta? întrebă acesta. Nu s-a întâmplat nimic

deosebit… Tocmai ce-am zbughit-o noi din sală și, când mă uit, Hinkus dă colțul spre scară…

Mă gândeam febril. Nu au zbughit-o din sufragerie mai devreme de ora nouă, la ora nouă încă dansau, du Barnstokr își amintește de ei. Dar la ora opt și patruzeci și trei de minute lui Hinkus i-a fost zdrobit ceasul, deci la ora nouă era deja culcat și legat sub masă…

— Sunteți sigur că era Hinkus?

Copilul dădu din umeri.

— Mi s-a părut c-ar fi Hinkus… Ce-i drept, a cotit imediat spre stânga, pe palier… Totuși a fost Hinkus, cine altcineva? nu poți să-l confunzi nici cu Kaisa, nici cu Mosesoaica… Cu nimeni altcineva. Așa mic, gârbovit…

— Stop! Era cu șuba?

— Da… În șuba lui tâmpită, lungă până-n călcâie, și purta ceva alb în picioare… Ce-o mai fi și asta? Copilul trecu la șoapte. El l-a lichidat, nu-i așa? Hinkus?

— Nu nu, am spus.

Să fi mințit oare Hinkus? Să fie totuși o înscenare? Au zdrobit ceasul, au dat acele înapoi… Iar Hinkus stătea sub masă și chicotea, apoi și-a bătut joc de mine cu abilitate, iar acum chicotește la el în cameră… Iar complicele lui chicotește undeva în alt loc. Am sărit în picioare.

— Stați aici, am ordonat eu. Să nu îndrăzniți să ieșiți din cameră. Rețineți că încă nu am terminat cu dumneavoastră.

Am plecat spre ieșire, dar m-am întors și am luat sticla de pe masă.

— Asta se confiscă. N-am nevoie de martori beți.

— Aș putea să mă duc la unchiul? întrebă copilul cu o voce tremurândă.

Am ezitat, apoi am dat din mână a lehamite.

— Duceți-vă. Poate vă va convinge el că trebuie să spuneți adevărul.

Am ieșit repede în coridor, am dat colțul spre camera lui Hinkus, am descuiat ușa și am dat năvală înăuntru. Peste tot era lumina aprinsă: în hol, la toaletă, în dormitor. Hinkus era ud, rânjea și stătea pe vine, după pat. În mijlocul camerei zăcea aruncat un scaun rupt, iar unul dintre picioarele lui fusese înșfăcat de Hinkus.

— Dumneavoastră sunteți? spuse cu un glas dogit și se îndreptă de spate.

— Da! Am spus. Înfățișarea lui și expresia nebună a ochilor injectați îmi clătinară din nou convingerea că minte și se preface. Ar fi trebuit să fie cel mai mare actor pentru a-și juca astfel rolul. Totuși am spus furios:

— M-am plictisit să tot aud minciuni, Hinkus! M-ați mințit! Ați spus că v-au înșfăcat la opt și patruzeci. Dar după ora nouă ați fost văzut pe coridor! Îmi veți spune vreodată adevărul sau nu?

Pe fața lui licări confuzia.

— Pe mine? După nouă?

— Da! Ați mers pe coridor și ați dat colțul spre palier.

— Eu? Pe neașteptate chicoti nervos. Eu mergeam pe coridor? Iarăși chicoti, apoi încă o dată și încă o dată, și brusc începu să-l scuture un hohot isteric, răsunător. Eu? Pe mine? Tocmai aia e, inspectore! Tocmai aia e! spuse cu o voce gâtuită. M-au văzut pe coridor… Ei m-au văzut pe mine… Și eu m-am înșfăcat pe mine… Și eu m-am legat pe mine… Și eu m-am zidit pe mine în perete! Eu – pe mine… Înțelegi, inspectore! Eu – pe mine!

CAPITOLUL ZECE.

Am coborât în hol și i-am spus patronului:

— Hinkus a înnebunit de tot. Aveți vreun sedativ mai puternic?

— Am de toate, răspunse patronul, fără a se mira câtuși de puțin.

— Puteți să-i faceți o injecție?

— Pot orice.

— Atunci ocupați-vă de asta, am spus, întinzându-i cheia.

Îmi vâjâia capul. Era patru fără cinci minute. Eram obosit, plin de draci, dar mai ales nu simțeam pasiunea vânătorului. Înțelegeam prea bine că treaba asta e peste puterile mele. Nici o rază de lumină, ba chiar invers, cu cât înaintam mai mult, cu atât era mai rău. Poate în hotel se ascunde cineva care seamănă cu Hinkus? poate că Hinkus are într-adevăr o sosie – un gangster periculos, maniac și sadic? Asta ar mai explica unele lucruri… Crima, teama lui Hinkus, isteria lui… Atunci însă ar trebui să rezolv problema venirii lui aici, unde și cum reușește să se ascundă. Totuși aici nu e nici Luvrul, nici Palatul de Iarnă – aici avem „un hotel mic și comod, de douăsprezece apartamente; se garantează pe deplin confortul casnic și privat…” În fine, să mă ocup de Moseși.

Bătrânul Moses nu mă lăsă să intru la el în apartament. Ieși la lupta cea mare într-un halat mare, oriental, cu veșnica lui cană în mână, și mă împinse literalmente cu burta lui grasă drept în hol.

— Intenționați să discutați aici? Am întrebat obosit.

— Da, intenționez, răspunse arțăgos, suflându-mi tare în față un amestec complicat de mirosuri. Da, chiar aici. Un polițai n-are ce căuta în casa lui Moses.

— Atunci mai bine să mergem în birou, am propus.

— Mă rog… În birou. Sorbi din cană. În birou mai treacă meargă. Deși nu văd despre ce am putea să discutăm. Doar nu mă suspectați de crimă, pe mine, un Moses?

— Nu. Doamne ferește. Dar mărturiile dumneavoastră pot fi un neprețuit ajutor în cercetare…

— Cercetare! Pufni disprețuitor și sorbi iarăși din cană. Mă rog, să mergem…

În timp ce mergeam, bombănea întruna:

— N-a putut să găsească un ceas, un simplu ceas furat, și acum crimă, cercetare…

În birou l-am poftit să ia loc în fotoliu, iar eu m-am așezat la masă.

— Deci tot nu s-a găsit ceasul dumneavoastră? Am întrebat.

Mă privi fix, cu indignare.

— Dar ce, domnule polițai, ați sperat că se va găsi cumva singur?

— Am avut o astfel de speranță, am recunoscut. Dar dacă nu s-a găsit, n-avem ce-i face.

— Nu pot să suport poliția noastră, spuse Moses, privindu-mă fix. Nici acest hotel nu-mi place. Crime, avalanșe… Câini, hoți, zgomote în toiul nopții… Pe cine ați cazat în camera mea? Doar am fost foarte clar: tot acest coridor este al meu, cu excepția camerei cu cămin. N-am nevoie de nici un cămin. Cum ați îndrăznit să încălcați contractul? Ce lichea s-a mai instalat la mine, la numărul trei?

— A nimerit în avalanșă, am spus. E rănit și înghețat. Ar fi fost inuman să-l târâm până la etaj.

— Dar eu v-am plătit pentru numărul trei! Erați obligat să îmi cereți aprobarea!

Nu puteam să mă cert cu el, nu mai aveam puteri să-i explic că de beat ce era începuse să mă confunde cu patronul. De aceea am spus simplu:

— Administrația hotelului vă aduce pe această cale scuzele

sale, domnule Moses, și se obligă ca mâine să restabilească vechea situație.

— Cerșetori ambulanți! răcni domnul Moses și se lipi de cană. Dar măcar e un om cuviincios haimanaua asta de la trei? Sau e și ăsta vreun borfaș?

— E un om cu totul și cu totul cumsecade, l-am liniștit eu.

— Atunci de ce îl păzește câinele vostru jegos?

— Din pură întâmplare, am răspuns, închizând ochii. Mâine totul va reveni la normal, vă asigur.

— Poate c-o să învie și mortul? își vărsă veninul bătrânul grețos. Poate o să-mi promiteți și asta? eu sunt Moses, domnule! albert Moses! Eu nu sunt obișnuit cu toate astea – morți, câini, avalanșe, vagabonzi…

Stăteam cu ochii închiși și așteptam.

— Nu sunt obișnuit ca în toiul nopții să se dea buzna la soția mea, continuă Moses. Nu sunt obișnuit să pierd trei sute de coroane într-o seară în fața unor măscărici ambulanți care se dau drept aristocrați… Acest Barl… Brald… E pur și simplu un trișor! Moses nu stă la masă cu trișorii! Moses – ăsta-i un Moses, domnule…!

Mult timp a mai mormăit, a mai sâsâit, a mai sorbit cu zgomot, a mai râgâit și gâfâit și am învățat pentru toată viața că Moses, adică un Moses, că mai precis Albert Moses, domnule, nu e obișnuit cu cutare și cutare și cu blestemata aia de zăpadă, că el e obișnuit cu cutare și cutare și cu băile de conifere, domnule… Stăteam cu ochii închiși și, ca să-mi distrag atenția, încercam să-mi imaginez cum se culcă Moses, fără a lăsa din mână cana, cum sforăie și șuieră ținând-o grijuliu suspendată și sorbind uneori din ea fără să se trezească… Apoi se făcu liniște.

— Uite-așa, inspectore, spuse el și se ridică. Țineți minte bine de tot ce v-am spus acum și să vă fie lecție pentru toată viața. Asta vă va învăța multe lucruri, domnule. Noapte bună.

— Un moment, am spus. Două întrebări simple. El deschise indignat gura, dar am fost vigilent și nu l-am lăsat să vorbească. Când, cu aproximație, ați părăsit sufrageria, domnule Moses?

— Aproximativ? Grohăi el. Și așa sperați să descoperiți crima? Aproximativ! Eu vă pot furniza cele mai exacte date. Moses nu face nimic aproximativ, altfel n-ar mai fi devenit un Moses… Poate îmi veți permite să mă așez? întrebă veninos.

— Da, mă scuzați, vă rog.

— Vă mulțumesc, inspectore, rosti și mai veninos și se așeză. Deci așa, eu cu doamna Moses, în apartamentul căreia dumneavoastră ați dat buzna într-o manieră atât de indecentă în toiul nopții, neavând nici un drept s-o faceți, mai ales că nici măcar nu erați singur, că nici măcar nu ați bătut la ușă, fără să mai vorbim de mandat sau ceva asemănător, iar eu, firește, n-am nici un drept să aștept de la poliția contemporană respectarea unor asemenea finețuri ale legii cum ar fi respectarea grijulie a dreptului fiecărui om cinstit de a sta în casa lui ca în cetatea lui și mai ales, domnule, atunci când este vorba de o femeie, despre o soție, domnule, despre soția lui Moses, a lui Albert Moses, inspectore!

— Mda, a fost ceva nesăbuit, am mărturisit. Vă aduc dumneavoastră și doamnei Moses cele mai sincere scuze.

— Nu pot primi scuzele dumneavoastră, inspectore, până când nu voi înțelege cu o deplină claritate ce fel de om este cazat la numărul trei, cameră ce îmi aparține de altfel, pe ce considerente a fost instalat într-o încăpere vecină cu dormitorul soției mele și de ce îl păzește câinele.

— Noi înșine încă nu am înțeles cu o claritate deplină cine este acest om, am spus închizând încă o dată ochii. A suferit un accident de mașină, e handicapat, nu are o mână, iar acum doarme. De cum se vor clarifica lucrurile în ce privește persoana lui, vă vom comunica imediat, domnule Moses. Am deschis ochii. Acum să ne întoarcem la momentul când dumneavoastră împreună cu doamna Moses ați părăsit sufrageria. Când a fost asta cu exactitate?

Duse cana spre buze și mă privi amenințător.

— M-au satisfăcut explicațiile dumneavoastră, spuse Moses. Îmi exprim speranța că vă veți ține promisiunea și îmi veți comunica imediat. Sorbi din cană. Deci, eu cu doamna Moses ne-am ridicat de la masă și am părăsit sala aproximativ…

Își miji ochii și repetă pe un ton otrăvitor:

— Aproximativ, inspectore, la douăzeci și unu, treizeci și trei de minute și câteva secunde după ora locală. Mulțumit? Foarte bine. Treceți la a doua, sper că și ultima întrebare.

— Noi încă n-am terminat cu prima, m-am opus. Deci dumneavoastră ați ieșit din sufragerie la ora douăzeci și unu treizeci și trei de minute. Și mai departe?

— Ce să fie mai departe? întrebă iritat Moses. Ce vrei să spui cu asta, tinere? Doar nu vreți să aflați cu ce m-am ocupat când m-am întors în apartamentul meu?

— Ancheta v-ar fi adus mulțumiri, domnule, am spus respectuos.

— Anchetă? N-am eu treabă cu mulțumirile anchetei dumneavoastră! De altfel, n-am ce ascunde. Venind în camera mea, m-am dezbrăcat imediat și m-am culcat. Și am dormit până când a început acea gălăgie și foială dezgustătoare la numărul trei, cameră ce îmi aparține de altfel. Doar discreția înnăscută și conștiința că sunt un Moses m-au împiedicat să ies de îndată și să mătur afară toată gloata condusă de poliție. Rețineți că discreția mea are anumite limite, nu permit eu tuturor haimanalelor…

— Da da, aveți perfectă dreptate, am spus grăbit. Și o ultimă întrebare, domnule Moses.

— Ultima! Mă amenință el cu arătătorul.

— N-ați observat cumva cam pe la ce oră a părăsit doamna Moses sufrageria?

Se lăsă o tăcere sinistră. Devenind albastru la față, Moses mă privea cu ochii holbați, tulburi.

— Am impresia că îndrăzniți să presupuneți implicarea în crimă a soției lui Moses? spuse cu vocea gâtuită. Am clătinat disperat din cap, inutil însă. Iar dumneavoastră, pare-mi-se, îndrăzniți să credeți că în această situație Moses vă va da niște declarații? Sau dumneavoastră poate credeți că nu aveți de-a face cu un Moses, domnule? Poate v-ați permis să vă imaginați că aveți de-a face cu o oarecare secătură care mi-a furat scumpetea de ceas de aur? Sau poate…

Am închis ochii. În decurs de cinci minute am auzit o

mulțime de presupuneri dintre cele mai monstruoase, referitoare la intențiile și gândurile mele îndreptate împotriva cinstei, demnității, averii, precum și a securității fizice a lui Moses, domnule, nu a unei oarecare jigodii, un evident focar de purici, ci a unui Moses, a lui Albert Moses, domnule, sunteți capabil să înțelegeți asta sau nu?… La sfârșitul acestui monolog nu mai speram să primesc un răspuns cât de cât inteligibil. Mă gândeam doar cu disperare că nu am să mai ajung niciodată la doamna Moses. Dar nu s-a întâmplat așa. Moses amuți brusc, așteptă să deschid ochii și rosti cu un dispreț de nedescris:

— De fapt, e caraghios să atribui unei persoane atât de mărunte gânduri atât de subtile. Caraghios și nedemn pentru Moses. Bineînțeles, aici avem de-a face cu o gafă elementară de birocrație polițienească determinată de nivelul scăzut al dezvoltării mintale și culturale. Accept scuzele dumneavoastră, domnule, și am onoarea să vă salut. Mai mult decât atât. Cântărind toate circumstanțele… Înțeleg că nu aveți suficientă noblețe pentru a o lăsa în pace pe soția mea și a o scuti de întrebările dumneavoastră neghioabe. De aceea vă voi permite să puneți aceste întrebări – nu mai mult de două întrebări, domnule!

— Și doar în prezența mea. Imediat. Urmați-mă.

Jubilând în sinea mea, l-am urmat. El bătu la ușa doamnei Moses și când ea răspunse, gânguri scârțâitor:

— E voie, draga mea? Nu sunt singur.

Era voie la draga lui. Draga lui stătea culcată în aceeași poziție, sub lampadar, numai că acum era îmbrăcată complet. Mă întâmpină cu zâmbetul ei fermecător. Boșorogul se apropie de ea cu pași mărunți și îi sărută mâna – aici mi-am amintit, nu știu de ce, de afirmația patronului cum că el ar bate-o cu cravașa.

— Acesta este inspectorul, draga mea, mârâi Moses, prăvălindu-se în fotoliu. Îți mai amintești de inspector?

— Ei, cum aș fi putut să-l uit pe dragul nostru domn Glebski? răspunse frumusețea. Luați loc, inspectore, fiți bun, vă rog. Ce noapte fermecătoare, nu-i așa? Câtă poezie!

M-am așezat pe scaun.

— Inspectorul ne face cinstea, draga mea, anunță Moses, de a ne considera suspecți în crima acestui Olaf. Îți mai amintești de Olaf? Ei, uite că l-au omorât.

— Da, am auzit deja despre asta, spuse doamna Moses. Este îngrozitor. Dragă Glebski, într-adevăr ne suspectați de această crimă înfiorătoare?

M-am săturat. Ajunge, gândii eu. Ce mama dracului!

— Doamnă, am spus sec. Ancheta a stabilit că ieri, în jurul orei opt și jumătate seara ați părăsit sufrageria. Dumneavoastră, desigur, veți confirma asta.

Bătrânul se foi indignat în fotoliu, dar doamna Moses i-o luă înainte.

— Da, bineînțeles, confirm asta, spuse ea. De dragul cui să neg? Am fost nevoită să plec și am lipsit.

— Din câte am înțeles, am continuat, ați coborât aici, în camera dumneavoastră, iar la ora nouă și ceva v-ați întors iarăși în sufragerie. Așa este?

— Da, desigur. E adevărat, nu prea sunt sigură de timp, nu m-am uitat la ceas… Cred însă că a fost așa întocmai.

— Aș fi vrut să vă amintiți, doamnă, dacă ați văzut pe cineva în drumul dumneavoastră?

— Da, așa mi se pare, spuse doamna Moses. Își încreți fruntea delicată, iar eu m-am încordat tot. Firește! exclamă ea. Când deja mă întorceam, am văzut o pereche în coridor…

— Unde? Am întrebat repede.

— Păi… Imediat în stânga palierului. Era bietul nostru Olaf și acea tânără amuzantă… Nici nu știu – băiat sau fată… Cine e, Moses?

— Un moment, am spus. Sunteți sigură că au stat în stânga palierului?

— Sunt foarte sigură. Stăteau, se țineau de mâini și discutau foarte drăguț. Eu, bineînțeles, m-am prefăcut că nu am observat nimic…

Uite, iată mica ezitare a lui Brün, gândii eu. Copilul și-a amintit că ar fi putut fi văzuți în fața camerei lui Olaf și nu a reușit să născocească nimic, a început să mintă, sperând că o

să-i meargă.

— Eu sunt femeie, inspectore, continuă doamna Moses, și niciodată nu mă bag în treburile altora. În alte împrejurări nu ați fi auzit de la mine nici un cuvânt, dar acum cred că trebuie, sunt nevoită să fiu absolut sinceră… Nu-i așa, Moses?

Moses mormăi ceva nedeslușit din fotoliu.

— Mai e ceva, continuă doamna Moses. Dar asta, probabil, deja nu mai are o importanță deosebită… Când coboram scările, l-am întâlnit pe acel om mititel și nefericit…

— Hinkus… Am hârâit și am tușit. Mi s-a pus un nod în gât.

— Da, Hinkus… Parcă așa îl cheamă… Știți, inspectore, el are tuberculoză. Nici n-ai crede, așa-i?

— Îmi cer iertare, am spus. Când l-ați întâlnit, urca scările din hol?

— Până și unui polițist ar fi trebuit să-i fie clar, horcăi iritat Moses. Soția mea a spus foarte clar că l-a întâlnit pe acest Hinkus când cobora scările. În consecință, el urca în întâmpinarea ei…

— Nu vă enervați, Moses, spuse cu tandrețe doamna Moses. Inspectorul pur și simplu se interesează de detalii. Probabil că este important pentru el… Da, inspectore, urca în întâmpinarea mea și, probabil, venea tocmai din hol. Mergea alene și, pare-se, era adâncit în gânduri, pentru că nu mi-a dat nici o atenție. Noi am mers în direcții diferite, fiecare pe drumul lui.

— Cum era îmbrăcat?

— Groaznic! O șubă de tot coșmarul… Cum se numește asta… Cojoc! Chiar, scuzați-mă, mirosea… A lână udă, putea ca un câine… Nu știu cum gândiți dumneavoastră, inspectore, dar eu socot așa: dacă omul nu are bani să se îmbrace decent, atunci trebuie să stea acasă și să caute să-și facă rost de bani, nu să meargă în locuri unde există o societate decentă.

— Eu, hârâi Moses pe deasupra cănii, multora de aici le-aș da sfatul să stea acasă și să nu mai meargă în locurile unde există o societate decentă. Ei, cum e, inspectore, ați terminat în sfârșit?

— Nu, nu chiar, am șoptit. Încă o întrebare… Venind aici

după terminarea balului, dumneavoastră, doamnă, probabil că v-ați culcat și ați adormit adânc?

— Am căzut într-un somn adânc… Da, cum vă spuneam… Am ațipit nițel, mă simțeam surescitată – probabil am băut un pic mai mult decât trebuia…

— Și chiar nu v-a trezit nimic? Am întrebat. Pentru că atunci când am dat buzna atât de indecent la dumneavoastră în cameră – vă aduc cele mai umile scuze – dumneavoastră nu dormeați…

— Ah, despre asta este vorba… Nu am dormit… Da, într-adevăr, nu am dormit, dar nu aș putea să spun, inspectore, că m-a trezit ceva. Am simțit că astăzi nu am să mai reușesc să dorm și, în consecință, m-am decis să citesc puțin. Și iată, după cum vedeți, citesc și acum… Vreți să știți dacă am auzit în timpul nopții vreun zgomot suspect. Ei bine, pot să vă spun clar: nu, nu am auzit.

— Nici un fel de zgomot? M-am mirat.

Se uită la Moses, mi s-a părut ușor derutată. Nu o slăbeam din priviri.

— Cred că de nici un fel, spuse nesigură. Dumneavoastră ce ziceți, Moses?

— Absolut de nici un fel, afirmă hotărât Moses. Dacă nu pun la socoteală dezgustătorul tărăboi iscat de acești domni în jurul haimanalei…

— Și nimeni dintre dumneavoastră nu a auzit zgomotul avalanșei? Cutremurul?

— Ce avalanșă? se minună doamna Moses.

— Nu te îngrijora, draga mea, interveni Moses. Nu-i nimic grav. Nu departe, în munți, s-a produs o avalanșă, am să-ți povestesc eu despre asta… Ei, cum e, inspectore? Acum nu vi se pare deja prea mult?

— Da. Acum e destul. M-am ridicat. Încă una, o ultimă întrebare.

Domnul Moses mârâi întocmai ca Leli, dar doamna Moses dădu binevoitoare din cap.

— Vă rog, inspectore.

— Astăzi, în timpul zilei, adică ieri, puțin înainte de-a lua

masa, dumneavoastră ați urcat pe acoperiș, doamnă Moses…

Izbucni în râs și mă întrerupse.

— Nu. N-am urcat pe acoperiș. Am urcat din hol până la etajul întâi și, distrată, cufundată în gânduri, am urcat în continuare pe scara aceea înfiorătoare a podului. M-am simțit foarte jenată când am văzut în fața mea o ușă, scânduri… Eu chiar… Nici nu mai înțelegeam unde ajunsesem…

Tare mult aș fi vrut s-o întreb care au fost motivele pentru care a urcat la etajul întâi. Nu-mi imaginam ce treabă ar fi putut să aibă la etaj, deși s-ar fi putut presupune că e vorba de un amor cu Simone, poveste în care intrasem și eu cu totul întâmplător. Chiar atunci însă m-am uitat la bătrân și toate gândurile mi-au zburat din cap. Pe genunchii lui Moses se afla o cravașă, ba nu, un harapnic negru, sinistru, cu mâner gros și multiple cozi împletite, prin care străluceau fire metalice. M-am îngrozit și mi-am mutat privirile!

— Vă mulțumesc, doamnă, am îndrugat. Ați fost de un mare ajutor anchetei, doamnă.

Stors de puteri, m-am târât până în hol și m-am așezat alături de patron ca să mă odihnesc. Imaginea sinistră a harapnicului stăruia încă în fața ochilor și, clătinând din cap, am reușit cu greu să o alung. Nu-i treaba mea. Asta-i chestie de familie, nu mă privește… Ochii mă usturau, de parcă mi-ar fi intrat nisip în ei. Probabil că ar fi trebuit să dorm – măcar vreo două ore. Mai aveam de pus întrebări necunoscutului și trebuia să-i interoghez pentru a doua oară pe Kaisa și pe copil, dar pentru asta aveam nevoie de forță, deci trebuia să dorm. Simțeam însă că nu e vreme de dormit. Prin hotel bântuie sosiile lui Hinkus. Copilul lui du Barnstokr minte, iar cu doamna Moses ceva nu e în regulă. Ori a adormit buștean și atunci nu e limpede de ce s-a trezit și de ce minte că nu a dormit aproape deloc, ori nu a dormit și atunci nu e limpede de ce nu a auzit avalanșa și tămbălăul din camera vecină. La fel de neclar este ce s-a întâmplat totuși cu Simone. Prea mulți trăsniți sunt în casa asta, am gândit lipsit de vlagă. Poate că nu acționez în mod corect. Ce-ar fi făcut în locul meu Zgut? I-ar fi ales imediat pe toți cei care erau în stare sa sucească

gâtul unui viking de doi metri și-ar fi lucrat numai cu ei. Iar eu mă tot câcâi cu slăbătura aia de copil, cu prăpăditul ăla schizofrenic de Hinkus, cu boșorogul ăla alcoolic de Moses… Dar nu asta-i important. Ei, îl găsesc pe criminal. Și pe urmă? Acesta este cazul tipic al crimei din camera încuiată. În viața mea n-am să dovedesc cum a intrat criminalul acolo și cum a ieșit de acolo… Eh, fir-ar să fie. Să mai beau o cafea?

M-am uitat la patron. Patronul apăsa voinicește butoanele aritmometrului și tot scria ceva în registrul contabil.

— Auziți, Alec, am spus. În hotelul dumneavoastră s-ar putea ascunde și-ar putea rămâne neobservată sosia lui Hinkus?

Patronul săltă capul și mă privi.

— Doar dublura lui Hinkus? întrebă preocupat. Nu și altcineva?

— Nu. Doar dublura lui Hinkus, Alec. În hotelul dumneavoastră locuiește sosia lui Hinkus. Și nu plătește cazarea, Alec. Poate că fură din alimente, Alec, gândește-te la asta!

Patronul se gândi.

— Nu știu, spuse el. N-am observat nimic de genul ăsta. Simt un singur lucru, Peter. Vă înșelați. Dumneavoastră mergeți pe o cale mult prea naturală și tocmai de aceea vă înșelați atât de tare. Dumneavoastră cercetați alibiurile, adunați probe, căutați motive. Iar eu am impresia că în afacerea asta noțiunile obișnuite din arta dumneavoastră își pierd sensurile, precum noțiunea de timp la viteze superluminice.

— Aceasta este senzația dumneavoastră? Am întrebat plin de amărăciune.

— La ce vă referiți?

— La toată această filosofie a dumneavoastră despre alibiurile la viteze superluminice. Mie îmi crapă capul, iar dumneavoastră îmi îndrugați verzi și uscate. Mai bine aduceți-mi o cafea.

Patronul se ridică.

— Totuși dumneavoastră încă nu sunteți copt, Peter. Iar eu am să aștept până când, în sfârșit, veți deveni copt.

— La ce vă trebuie? Eu sunt deja răscopt, am să pic în

curând.

— Nu picați! Mă liniști patronul. Nici pe departe nu v-ați copt. Iar când veți fi copt și am să văd că sunteți gata, atunci am să vă mai povestesc câte ceva.

— Povestiți-mi acum, l-am rugat complet moleșit.

— Nu are nici un sens să vă povestesc acum. O să-mi întoarceți spatele și o să uitați. Iar eu vreau să aștept momentul când cuvintele mele vi se vor părea singura cheie spre înțelegerea întregii povești.

— Doamne! Am bolborosit. Îmi dau seama ce fel de cuvinte!

Patronul zâmbi îngăduitor și plecă la bucătărie. Se opri în prag și mă provocă.

— Vreți să vă povestesc ce anume i s-a năzărit marelui nostru fizician?

— Bine. Încercați, am spus.

— Marele nostru fizician s-a strecurat în patul doamnei Moses și în locul femeii vii a găsit acolo un manechin lipsit de suflare. O păpușă, Peter, o păpușă rece.

CAPITOLUL UNSPREZECE.

Stătea în prag și mă privea zâmbind.

— Ia veniți încoace, am spus. Povestiți-mi.

— Dar cafeaua?

— Dă-o naibii de cafea! Văd că știți ceva. Nu mă mai bramburiți, spuneți-mi tot, așa cum este.

Se întoarse la măsuță, dar nu se așeză.

— Nu știu cum este totul, spuse. Pot doar să presupun unele lucruri.

— De unde știți ce-a găsit Simone?

— Aha, deci am ghicit. Se așeză și se tolăni în fotoliu. De altfel, era atât de clar după înfățișarea dumneavoastră uluită, Peter. Recunoașteți că mi-a ieșit destul de impresionant…

— Ascultați, Alec, am spus. N-am să vă ascund: îmi sunteți simpatic.

— Și mie la fel, spuse.

— Ia mai tăceți din gură. Îmi sunteți pe plac. Dar asta nu înseamnă nimic. Eu nu vă suspectez, Alec. Din păcate, nu am nici un motiv să vă suspectez. Dar în privința asta nu vă

deosebiți cu nimic de ceilalți. Eu nu suspectez pe nimeni. Și totuși a sosit timpul să suspectez pe cineva…

— Să nu vă faceți de cap! spuse patronul, ridicând degetul gros.

— V-am mai spus: tăceți. Deci așa, dacă mă mai bateți mult la cap, o să încep să vă suspectez. Veți avea mari neplăceri, Alec. Nu am deloc experiență în acest gen de probleme și de aceea veți avea foarte mari neplăceri. Nici nu vă puteți imagina câte neplăceri poate crea unui bun cetățean un polițist neexperimentat.

— Dacă-i așa, atunci sigur că da. Deci, de unde știu ce-a văzut domnul Simone în dormitorul doamnei Moses…

— Da, am spus. De unde?

Stătea în fotoliul său, un individ lat, bine făcut, jovial, insuportabil de satisfăcut.

— Deci, așa. Să începem cu teoria. Vrăjitorii și vracii din triburile puțin cercetate ale Africii Centrale posedă din timpuri străvechi arta de a înapoia viața aparentă morților din tribul lor…

Am gemut și patronul ridică vocea:

— Un asemenea fenomen al lumii reale – mortul cu înfățișare de viu, mortul care îndeplinește acțiuni ce par la prima vedere inteligente și de sine stătătoare – un astfel de fenomen poartă denumirea de zombi. La drept vorbind, un zombi nu este un mort…

— Ascultați, Alec, am spus obosit. Toate astea nu mă interesează. E clar: dumneavoastră repetați cuvântarea pe care o veți rosti în fața ziariștilor. Dar pe mine nu mă interesează! mi-ați promis că-mi veți povesti câte ceva despre doamna Moses și Simone. Așa că povestiți!

Un timp mă privi cu tristețe.

— Mda, spuse într-un sfârșit cu regret. Așa m-am și gândit. Dumneavoastră încă nu sunteți copt… În fine. Patronul suspină. Fie și doar fapte, fără teorie. În urmă cu șase zile, când domnul și doamna Moses au fericit hotelul meu cu vizita lor, mi s-a întâmplat următorul lucru.

După ce-am făcut toate înscrisurile necesare în pașapoartele

domniilor sus menționate, m-am dus în apartamentul domnului Moses pentru a-i înapoia aceste pașapoarte. Am bătut. Eram puțin cam distrat și, fără să mai aștept permisiunea, am deschis ușa. Am fost imediat pedepsit pentru încălcarea normelor elementare ale decenței. Am văzut în fotoliul din mijlocul camerei ceea ce s-ar fi putut numi doamna Moses. Dar aceea nu era doamna Moses. Aceea era o păpușă extrem de frumoasă, mare, de fapt mărime naturală, o păpușă ce semăna extrem de mult cu doamna Moses și era îmbrăcată întocmai ca dânsa. Acum o să mă întrebați de ce sunt atât de sigur că era o păpușă și nu însăși doamna Moses. Drept răspuns, aș putea să vă enumer unele lucruri concrete: poziția nenaturală, privirea sticloasă, trăsăturile absolut imobile și așa mai departe. Dar cred că nu este necesar deloc. Mi se pare că orice om normal este capabil ca în decurs de câteva secunde să-și dea seama ce se află în fața lui: femeia manechin sau manechinul păpușă. Iar eu am avut aceste câteva secunde. Apoi am fost prins cu grosolănie de umăr și dat afară pe coridor. Această acțiune grosolană, dar pe deplin justificată, a fost îndeplinită de către domnul Moses, care între timp, probabil, a cercetat apartamentul soției sale și s-a năpustit asupra mea, venind din spate…

— Păpușă, am spus gânditor.

— Zombi, mă corectă cu delicatețe patronul.

— Păpușă… Am repetat, fără să-l bag în seamă. Ce bagaj avea?

— Câteva geamantane obișnuite, spuse patronul. Și un cufăr de călătorii, străvechi, gigantic, ferecat în fier. Moses a adus cu el patru hamali, și cât s-au mai chinuit săracii până au adus acest cufăr în casă. Mi-au stricat întreg tocul…

— Bine, bine, am spus, continuând să mă gândesc. În fond, asta-i treaba lui personală. Am auzit despre un milionar care își căra peste tot colecția lui de oale de noapte… Dacă omului îi place să aibă un manechin al soției sale, în mărime naturală… Ce mai, are bani cu toptanul, e clar că nu are ce face… De altfel, e foarte posibil să fi observat intențiile lui Simone al nostru, a înțeles tot și în loc de soție i-a strecurat

această păpușă… Dracu' să-l ia, poate special cară această păpușă, doar pentru astfel de cazuri! judecând după comportarea doamnei Moses… M-am imaginat în locul lui Simone și m-am scuturat. Zău, e o glumă teribilă, am spus.

— Iată că ați explicat totul, spuse patronul.

Tonul lui nu mi-a plăcut deloc. Ne-am uitat un timp unul la celălalt. Tot mai îmi era simpatic. Atunci de ce, naiba să-l ia, trebuie să-mi împuie capul cu toate bazaconiile astea africane? Doar nu sunt reporter și nu intenționez să fac reclamă acestei instituții în dauna propriei mele reputații… Nu, gata, îmi ajunge. Nu voi mai discuta astfel de teme cu domul Alec Snevar. Iar dacă intenționează să mă deruteze, atunci n-o să-i meargă. Doar își va înrăutăți propria situație. N-ar trebui să-și dea prea mare importanță…

— Uite ce, am spus. Mă deranjați, Alec. Dumneavoastră stați aici, iar eu mă voi duce în camera cu cămin. Trebuie să reflectez foarte bine.

— E deja cinci fără un sfert, îmi aminti patronul.

— Și ce dacă? Tot n-am să reușesc să adorm. Rețineți, Alec, am impresia că evenimentele nu s-au încheiat. De aceea rămâneți aici, în hol, și fiți pregătit.

— Mă rog, dacă trebuie, trebuie, se resemnă patronul.

Am trecut în camera cu cămin (Leli mârâi din nou către mine), am luat vergeaua și-am răscolit cărbunii aproape stinși. Deci, întâmplarea cu Simone a fost explicată mai mult sau mai puțin și pot să uit de ea. Sau, din contră, în nici un caz nu trebuie să uit de ea, pentru că, dacă la ora unsprezece seara în camera doamnei Moses se afla o păpușă, atunci unde era doamna Moses? O glumă, desigur teribilă, dar parcă prea complicată, îngrămădită… Să fie vorba de o glumă? Poate este o încercare de a crea un alibi?… Da, pe naiba, alibi – noapte, întuneric, stabilirea acestui alibi se poate face doar pe pipăite, iar pe pipăite nu-ți mai iese un alibi, ci o glumă. E posibil să se fi urmărit ca săracului Simone să îi cedeze nervii, să țipe îngrozit, să-i ridice pe toți în picioare, să înceapă scandalul, tărăboiul, panica… Și mai departe? Și totuși, ce-are a face aici păpușa? Toate astea se puteau aranja și fără vreo păpușă… În

fond, ce mă tulbură? doar un singur lucru: camera lui Simone se află alături de camera lui Olaf. Putem presupune, de exemplu, următorul lucru: Moseșii aveau nevoie ca, începând cu ora unsprezece, pentru o perioadă de timp, camera lui Simone să rămână goală. Iată ce mă deranjează. Dar pentru a-l distrage pe domnul Simone nu era nevoie de nici o păpușă. Firește, ipotetic gândindu-ne, păpușa ar fi putut să-l aducă pe Simone într-o stare prelungă de leșin, iar pentru a-i distrage atenția lui Simone era suficientă doar prezența doamnei Moses. Asta ar fi fost metoda cea mai sigură și normală. Iar dacă se recurge la o metodă nesigură și anormală, cum e cu păpușa, înseamnă că doamna Moses trebuia să se afle în alt loc. Doamna Moses… Delicata și alintata doamnă Moses, mondenă până la cretinism… Nu, toate astea nu duc nicăieri. Să-mi scot definitiv din minte această glumă teribilă ar fi o prostie, deși deocamdată nu se vede folosul ei în această istorie…

Iată o situație de-o rară ticăloșie: absolut toate ițele nu duc nicăieri. În primul rând, nu am nici un suspect. În al doilea rând, nu e limpede deloc cum s-a produs crima. Principalul nu e clar. Să-l lăsăm în plata Domnului pe criminal! Explicați-mi cum a ucis?! Cum? Fereastra era deschisă, nici o urmă pe pervaz, nici o urmă pe zăpadă, pe cornișă. La fereastră nu poți să ajungi nici de jos, nici din dreapta, nici din stânga. Mai rămâne un singur lucru – de sus. De pe acoperiș, cu o funie. Atunci însă ar fi fost urme pe cornișă. Firește, pot să merg și să mă mai uit o dată, dar știu exact: zăpada a fost răvășită numai lângă șezlongul lui Hinkus. Acum nu-mi mai rămâne decât Karlsson1, cel cu elice. A zburat înăuntru, a sucit gâtul compatriotului și a zburat afară… Așa că mai am de rezervă doar două flecuștețe. Primul – toate chepengurile secrete, ușițele mascate și pereții dubli. Al doilea – un oarecare geniu a inventat un nou dispozitiv tehnic, care să permită întoarcerea pe dinafară a cheii aflată înăuntru, fără a lăsa vreo urmă…

Amândouă presupunerile ni-l indicau clar pe patronul casei – mecanicul inventator. Așa. Deci cum se prezintă alibiul acestui

om? Până la ora nouă și jumătate nu s-a mișcat de la masa de joc. Începând cu ora zece fără cinci aproximativ și până în momentul găsirii cadavrului s-a aflat, practic, ori sub ochii mei, ori undeva în limitele auzului meu. I-au rămas pentru crimă în jur de douăzeci douăzeci și cinci de minute, timp în care nu l-a văzut nimeni, sau poate l-a văzut doar Kaisa, căreia el, după cum a spus, i-a tras un perdaf. Așa că, teoretic, el poate fi criminalul, dacă știe vreun coridor secret sau posedă vreun mijloc de-a întoarce cheia pe dinafară, fără a lăsa urme. Motivele nu sunt clare (că doar n-o fi pentru reclamă!), purtarea lui ar fi pe deplin nejustificată din punct de vedere psihologic, dar, teoretic, repet, ar fi putut să ucidă. Să ținem minte asta și să mergem mai departe.

Du Barnstokr. N-are alibi. Este însă un bătrânel slab, pur și simplu nu ar avea putere să sucească gâtul unui om. Simone. Nu are alibi. Ar fi putut să-i sucească gâtul – e băiat puternic, plus că e și un pic zevzec. Nu prea e clar cum ar fi putut ajunge în camera lui Olaf. Iar dacă a ajuns, nu-i clar cum a ieșit de acolo. Teoretic, firește, ar fi putut să descopere cu totul întâmplător faimoasa ușă secretă. Nu sunt clare motivele, nu prea e clară nici întreaga lui comportare de după crimă. Nimic nu e clar.

Hinkus… Sosia lui Hinkus… Ar fi bine să mai beau o cafea. Ar fi bine să las baltă totul și să mă arunc în pat…

Brün. Da, deocamdată asta este singura ațișoară care nu s-a rupt. Acest copil m-a mințit. Copilul a văzut-o pe doamna Moses, dar mi-a spus că nu a văzut-o. Copilul a flirtat cu Olaf lângă ușa camerei acestuia din urmă, dar mi-a spus că i-a dat o palmă lui Olaf lângă ușa sufrageriei… Și brusc mi-am amintit. Stăteam aici, în acest fotoliu. Podeaua se mișcase, se auzise zgomotul avalanșei. Mă uitasem la ceas: zece și două minute, iar undeva sus se trântise puternic o ușă. Chiar sus. Cineva a trântit cu putere ușa. Cine? în acest timp Simone se bărbierea. Du Barnstokr dormea și e posibil să se fi trezit tocmai din cauza acestei lovituri. Hinkus zăcea legat sub masă. Patronul și Kaisa se aflau la bucătărie. Moseșii erau la ei în apartamente, înseamnă că ușa nu putea fi trântită decât de

Olaf, de Brün sau de criminal. Cum ar fi, de exemplu, sosia lui Hinkus… Am aruncat vătraiul și am fugit sus.

Camera copilului era pustie și am bătut la du Barnstokr. Copilul stătea trist la masă, ținându-și obrajii în pumni. Înfășurat într-un pled scoțian, du Barnstokr moțăia în fotoliul de lângă fereastră. Amândoi s-au ridicat când am intrat.

— Scoateți-vă ochelarii! L-am repezit pe copil, iar copilul se supuse imediat.

Da, era o fată. Și-ncă foarte drăguță, deși ochii i se umflaseră și se înroșiseră de atâta plâns. Înăbușindu-mi un suspin de ușurare, m-am așezat vizavi de ei și am spus:

— Uite ce e, Brün. Încetați să tot negați. Personal, nu vă amenință nimic. Nu cred că sunteți o criminală, așa că nu mai mințiți. La nouă și zece minute doamna Moses v-a văzut cu Olaf aici.pe coridor, lângă ușa camerei lui. Dumneavoastră m-ați mințit. Nu v-ați despărțit de Olaf lângă ușa sufrageriei. Unde v-ați despărțit? Unde, când și în ce împrejurări?

M-a privit un timp, buzele au început să-i tremure, iar ochii înroșiți s-au umplut din nou de lacrimi. Apoi își îngropă fața în palme.

— Am fost în camera lui, spuse fata.

Du Barnstokr gemu jalnic.

— N-ai de ce să gemi, unchiule! spuse Brün, înfuriindu-se imediat. Nu s-a întâmplat nimic nasol. Ne-am sărutat și a fost destul de haios, doar că era prea frig, la el tot timpul stă deschisă fereastra. Nu știu cât au continuat toate astea, îmi amintesc în schimb că a scos din buzunar ceva asemănător unui colier, niște mărgele, și voia să mi le atârne de gât, dar chiar atunci s-a auzit o bubuitură și am spus: „Ia uite – o avalanșă!” M-a abandonat brusc și și-a pus mâinile la cap, de parcă și-ar fi amintit ceva… Știți cum își duc unii mâinile la cap când își amintesc ceva, ceva foarte important… A durat doar câteva secunde. A galopat spre geam, dar s-a întors imediat, m-a prins de umeri și m-a ejectat direct în coridor. Eram gata-gata să cad, iar el imediat a trântit cu putere ușa în urma mea. Și cu asta n-a mai spus nimic, ba da, a înjurat în șoaptă… Și îmi mai amintesc cum a răsucit cheia în broască.

Nu l-am mai văzut, m-am șucărit ceva de groază pentru că s-a purtat ca un țăran, nu mai vorbim că m-a și înjurat, și atunci m-am repezit la mine în cameră și am luat-o pe trotil… Du Barnstokr gemu încă o dată.

— Așa, am spus. Și-a dus mâinile la cap, de parcă și-ar fi amintit ceva și-a fugit spre geam… Poate l-a chemat cineva?

Brün își zgâlțâi capul.

— Nu. N-am auzit nimic, decât zgomotul avalanșei.

— Și ați plecat imediat? Nu ați zăbovit lângă ușă nici măcar o secundă?

— Imediat. Mă ofticasem rău de tot.

— Deci cum s-au desfășurat lucrurile după ce ați ieșit cu el din sufragerie? Repetați încă o dată.

— A spus că vrea să-mi arate ceva, începu fata, lăsând capul în jos. Am ieșit în coridor, iar el a început să mă tragă spre camera lui. Eu, firește, m-am împotrivit… De fapt, ne-am hârjonit. Apoi, când deja ne aflam lângă ușa lui…

— Stop. Data trecută ați spus că l-ați văzut pe Hinkus.

— Da, l-am văzut. De cum am ieșit pe coridor. În momentul ăla cotea din coridor spre scară.

— Așa, continuați.

— Când ne aflam deja lângă ușa lui Olaf, a apărut Mosesoaica aia. Bineînțeles, s-a făcut că nu ne vede, dar m-am simțit naspa. Tare nasol e când îți dau toți târcoale și belesc ochii la tine. Și… Și noi am intrat în camera lui Olaf.

— E clar. L-am privit cu coada ochiului pe du Barnstokr. Bătrânul stătea cu privirile ațintite în tavan. Așa-ți trebuie, nea. Unchiașii ăștia își imaginează mereu că sub aripioara lor cresc îngerași. Și-n tot acest timp îngerașii falsifică polițe. În fine. Ați băut ceva la Olaf?

— Eu?

— Mă interesează dacă Olaf a băut ceva.

— Nu. Nici el, nici eu.

— Acum, deci… hm… N-ați observat – hm-m-m… N-ați simțit un miros ciudat?

— Nu. Aerul era bestial, curat și proaspăt.

— Nu mă refer la cameră. Ce naiba, când v-ați sărutat n-ați

observat ceva straniu? Mă gândesc la vreun miros ciudat…!

— Nexam, se enervă Brün.

Câtva timp am încercat să formulez cât mai delicat următoarea întrebare, dar, în cele din urmă, disperat, am întrebat direct:

— Există ipoteza că, înainte de a fi ucis, Olaf a fost otrăvit cu o substanță cu acțiune lentă. N-ați observat nimic ce ar putea să confirme această ipoteză?

— Și ce aș fi putut să observ?

— De obicei se vede când omul nu se simte bine, am explicat. Se vede mai ales când începe să se simtă vizibil mai rău, tot mai rău.

— Nimic de felul ăsta, spuse hotărâtă Brün. Olaf se simțea minunat.

— N-ați aprins lumina?

— Nu.

— Și nu vă amintiți să fi spus ceva ciudat?

— În general, nu, șopti Brün. A fost obișnuita abureală. Glume, cuvinte spirituale, bancuri… A vorbit și despre motociclete, despre schiuri. Cred că era un bun mecanic. Se pricepea la orice motor…

— Și nu v-a arătat nimic interesant? Că doar voia să vă arate.

— Bineînțeles că nu. Ce nu înțelegeți? Asta a fost doar așa, de vrăjeală…

— Când s-a produs avalanșa, ați stat jos sau în picioare?

— În picioare.

— Unde?

— Lângă ușă. Deja mă plictisisem și voiam să mă topesc. Și atunci a început cu mărgelele…

— Sunteți sigură că a fugit de la dumneavoastră spre fereastră?

— Păi, cum să vă spun… Și-a dus mâinile la cap, mi-a întors spatele, a făcut un pas sau doi spre fereastră… În direcția ferestrei… Nu știu… Ce să vă spun, poate nu chiar spre fereastră, dar nici n-am văzut altceva în cameră în afară de fereastră…

— N-ați avut impresia că, în afară de voi doi, ar mai fi putut fi prezent cineva? Poate vă amintiți acum de niște foșnete sau zgomote ciudate, pe care atunci nu le-ați băgat în seamă…

Fata se gândi.

— Nu, a fost liniște… Se auzea un zgomot slab, dincolo de perete. Ba chiar Olaf a și glumit, spunând că ăsta-i Simone, umblă pe pereți în camera lui… Altceva nimic.

— Dar zgomotul se auzea într-adevăr de la Simone?

— Da, spuse decisă Brün. Stăteam în picioare, iar zgomotul venea de undeva din stânga. Zgomote dintre cele mai obișnuite. Pași, apa de la robinet…

— Olaf a mutat ceva mobilă?

— Mobilă? A, da, aveți dreptate. A spus că nu-mi dă voie să plec și a împins fotoliul la ușă. Apoi, bineînțeles, l-a dat la o parte.

M-am ridicat.

— Pentru astăzi ajunge, am spus. Culcați-vă. Astăzi nu vă mai deranjez.

Du Barnstokr se ridică și el, apoi se îndreptă spre mine cu mâinile întinse.

— Dragă inspectore! Firește, veți înțelege că eu habar n-am avut…

— Da, du Barnstokr. Copiii cresc, du Barnstokr. Toți copiii. De acum înainte să nu-i mai permiți niciodată să poarte ochelari negri, du Barnstokr. Ochii sunt oglinda sufletului.

L-am lăsat să cugete asupra acestui nestemat al înțelepciunii polițienești și am coborât în hol.

— Sunteți reabilitat, Alec, l-am anunțat pe patron.

— Am fost oare judecat? se miră patronul, ridicându-și privirile de la aritmometru.

— Vreau să spun că renunț la toate bănuielile. Acum aveți un alibi perfect. Să nu credeți însă că asta vă va da dreptul să mă cicăliți cu zombismul-mombismul dumneavoastră. Nu mă întrerupeți. Acum veți sta aici și veți rămâne pe loc până am să vă permit plecarea. Vreau să spun că eu trebuie să fiu primul care va vorbi cu ciungul.

— Și dacă se va trezi înaintea dumneavoastră?

— Nu am intenția să dorm. Vreau să cercetez casa. Dacă sărmanul ăla se trezește și cheamă pe cineva, chiar de-ar fi și pe mă-sa, trimiteți imediat după mine.

— Cum ordonați, spuse patronul. Doar o singură întrebare. În hotel rămâne valabil regulamentul anterior de ordine?

Am stat pe gânduri.

— Da, rămâne. Micul dejun la nouă. Apoi vom vedea… Apropo, Alec, după părerea dumneavoastră când ne putem aștepta la vizita celor din Mür?

— E greu de spus. S-ar putea începe chiar și mâine străpungerea trecătorii! Îmi amintesc astfel de exemple de operativitate… Totodată însă, ei știu foarte bine că aici nu ne amenință nimic… E posibil ca peste vreo două zile, Tzviric, inspectorul nostru montan, să sosească aici cu elicopterul… Dacă în alte locuri totul este în regulă. Toată nenorocirea este că ei mai întâi trebuie să afle de avalanșă. Pe scurt, n-aș conta pe ziua de mâine…

— Adică pentru ziua de astăzi?

— Da, pentru astăzi… Însă mâine s-ar putea să sosească în zbor careva.

— N-aveți transmițător?

— De unde? Dar mai ales, pentru ce? asta nu-mi convine, Peter.

— Înțeleg. Deci, mâine…

— Nu garantez nici pentru mâine, spuse patronul.

— În concluzie, nu mai devreme de două – trei zile… Bine. Acum uite ce e, Alec. Să presupunem c-ar trebui să vă ascundeți în această casă… Pentru mult timp, pentru câteva zile. Unde v-ați ascunde?

— Hm… Făcu neîncrezător patronul. Credeți totuși că în casă se află un străin?

— Unde v-ați ascunde? Am insistat.

Patronul dădu din cap.

— Vă înșelați, spuse patronul. Pe cuvântul meu de onoare, vă înșelați. Douăsprezece camere, adică apartamente, din care două nu sunt ocupate, dar chiar și acolo Kaisa face curat zilnic, ar fi observat ceva. Omul lasă întotdeauna mizerie în

urma lui, iar Kaisa are și ea o manie – curățenia… Subsolul este încuiat pe dinafară cu un lacăt… Pod nu am, iar între spațiul dintre acoperiș și tavan abia poți să bagi mâna… La fel, toate încăperile de serviciu sunt încuiate și-n plus, noi toată ziua cotrobăim pe acolo, când eu, când Kaisa. Practic, asta-i tot.

— Dar dușul de sus?

— Corect. Sus există un duș și noi nu am mai intrat de mult acolo. Poate ar merita să ne uităm și în camera generatorului – rareori trec pe acolo. Mai uitați-vă, Peter, mai căutați…

— Dați-mi cheile, am spus.

M-am uitat, am căutat. Am scotocit subsolul, am aruncat o privire și pe la duș, am cercetat garajul, încăperile cazanului și ale generatorului, ba chiar m-am băgat și la depozitul subteran de păcură. Nicăieri nu am găsit nimic. Era normal, nici nu m-am așteptat să găsesc ceva, ar fi fost prea simplu, dar blestemata de conștiinciozitate birocratică nu-mi permitea să las în urmă pete albe… Douăzeci de ani de slujbă ireproșabilă – asta reprezintă douăzeci de ani de slujbă ireproșabilă: în ochii șefilor, ca de altfel și în ochii subalternilor, întotdeauna dai o imagine mai bună când arăți ca un dobitoc conștiincios, mai degrabă decât ca un talent sclipitor, superficial. Iar eu scotoceam locurile, umblând în patru labe, murdărindu-mă, respirând praful și mizeria, plângându-mi de milă și înjurând destinul meu dobitocesc.

Când am ieșit murdar și furios din depozitul subteran, deja se crăpa de ziuă. Luna devenise palidă și cobora la apus. Masa cenușie a stâncilor se cufundase într-un talaz de ceață liliachie. Și ce aer proaspăt, dulce și geros umpluse valea! Ducă-se totul de râpă…!

Deja mă apropiam de casă, când ușa se deschise și pe verandă ieși patronul.

— Aha, făcu el, când mă văzu. Tocmai veneam după dumneavoastră. Sărmanul ăla s-a trezit și-o cheamă pe mă-sa.

— Vin, am spus, scuturându-mi sacoul.

— De fapt nu o cheamă pe mă-sa, spuse patronul. Îl cheamă pe Olaf Andvarafors.

CAPITOLUL DOISPREZECE.

Când mă văzu, necunoscutul se aplecă repede înainte și mă întrebă:

— Dumneavoastră sunteți Olaf Andvarafors?

Nu m-am așteptat la o astfel de întrebare.

Nu m-am așteptat deloc. Am căutat din priviri un scaun, l-am împins spre pat, m-am așezat tacticos și doar atunci l-am privit pe necunoscut. Era prea mare ispita de a răspunde afirmativ și de a vedea ce iese din asta. Dar eu nu sunt nici spion, nici contraspion. Eu sunt un polițai cinstit. De aceea am răspuns:

— Nu. Nu sunt Olaf Andvarafors. Sunt inspector de poliție și mă numesc Peter Glebski.

— Da? se miră necunoscutul, fără însă a se neliniști. Dar unde este Olaf Andvarafors?

Părea că își revenise complet după ziua de ieri. Fața lui slăbită devenise roz, iar vârful nasului lui lung, atât de alb ieri, era acum roșu. Individul stătea așezat în pat, învelit până la brâu cu o pătură. Cămașa de noapte a lui Alec îi era mare, iar gulerul îi atârna ca un colier, lăsând dezvelite claviculele ascuțite și pielea palidă a pieptului lipsit de păr. Nici pe față nu avea prea multă vegetație: doar câteva fire de păr ce țineau loc de sprâncene și niște gene rare, albicioase. Stătea cocârjat, înfășurând absent pe mâna stângă mâneca dreaptă goală.

— Îmi cer iertare, am spus, trebuie totuși să vă pun în prealabil câteva întrebări.

La aceste cuvinte necunoscutul nu răspunse. Fața lui căpătă o expresie stranie – atât de stranie, încât în primul moment nu am înțeles care e problema. Iar problema consta în faptul că individul mă privea fix cu un ochi, celălalt ochi deviind undeva spre frunte, astfel că aproape nu se mai vedea. Câteva momente niciunul dintre noi nu scoase vreun cuvânt.

— Deci, așa, am început eu. Înainte de toate, aș vrea să știu cine sunteți și care este numele dumneavoastră.

— Luarvic, spuse grăbit.

— Luarvic… Dar prenumele?

— Prenumele? Luarvic.

— Domnul Luarvic Luarvic?

Iarăși tăcu. Mă luptam din răsputeri cu stinghereala pe care întotdeauna o simți când discuți cu oamenii foarte sașii.

— Aproximativ da, spuse într-un sfârșit.

— Cum vine asta aproximativ?

— Luarvic Luarvic.

— Bine. Să admitem. Cine sunteți?

— Luarvic, spuse. Eu – Luarvic. Ezită puțin. Luarvic Luarvic. Luarvic L. Luarvic.

Arăta destul de sănătos și foarte serios, dar asta mă mira cel mai mult. De altfel, nu sunt doctor.

— Aș fi vrut să aflu care este ocupația dumneavoastră?

— Sunt mecanic, răspunse. Mecanic conductor?

— Conductor la ce? Am întrebat.

În acel moment mă țintui cu privirea, cu amândoi ochii. Evident, nu înțelegea întrebarea.

— Bine, să lăsăm asta, m-am precipitat eu. Sunteți străin?

— Foarte. În mare măsură.

— Probabil suedez?

— Probabil. În mare măsură suedez.

Ce-o fi cu ăsta? își bate joc de mine? Gândii. Nu cred. Mai degrabă pare a fi un om strâns cu ușa.

— De ce ați venit aici? Am întrebat.

— Aici e Olaf Andvarafors. El povestește totul. Eu nu pot.

— Ați venit la Olaf Andvarafors?

— Da.

— Ați nimerit sub avalanșă?

— Da

— Ați venit cu mașina?

Reflectă.

— Mașina, spuse individul.

— Pentru ce aveți nevoie de Andvarafors?

— Am treabă cu el.

— Care anume?

— Am o treabă cu el, repetă. Cu el. El povestește.

Ușa scârțâi înapoia mea. M-am întors. În prag stătea Moses, ținând cana într-o parte.

— Nu aveți voie aici, l-am repezit.

Moses îl privea pe necunoscut pe sub sprâncenele stufoase. Nu-mi dădu nici o atenție. Am sărit de pe scaun și, cu pieptul scos înainte, m-am îndreptat spre el.

— Vă rog ieșiți imediat, domnule Moses!

— Nu țipați la mine, spuse neașteptat de pașnic Moses. Ce, n-am voie să fiu curios, să văd pe cine ați cazat în camera mea?

— Nu acum, mai târziu… Am început treptat, dar tot mai insistent, să închid ușa.

— Mă rog, mă rog, mormăi Moses, deja scos pe coridor. Eu, bineînțeles, aș putea protesta…

Am închis ușa și din nou m-am întors la Luarvic L. Luarvic.

— Acesta era Olaf Andvarafors? întrebă Luarvic.

— Nu, am spus. Olaf Andvarafors a fost ucis astă noapte.

— Ucis, repetă. În vocea lui se simțea emoția. Nici mirare, nici frică, nici tristețe. De parcă i-aș fi spus că Olaf ieșise pentru un moment și că se va întoarce de îndată. Mort? olaf Andvarafors?

— Da.

— Nu, spuse Luarvic. Dumneavoastră nu știți exact.

— Ba știu foarte exact. Eu însumi l-am văzut mort. Eu însumi.

— Vreau să văd.

— Pentru ce? Am înțeles că nu-l cunoașteți după figură.

— Am treabă cu el, spuse Luarvic.

— Dar v-am mai spus: a fost ucis. A murit. A fost omorât.

— Bine. Vreau să văd.

Brusc îmi veni o idee – îmi amintisem de geamantan.

— Trebuia să vă dea ceva?

— Nu, spuse indiferent. Trebuie să vorbim. Eu cu el.

— Despre ce?

— Eu cu el. Cu el.

— Ia ascultă, domnule Luarvic. Olaf Andvarafors este mort. A fost omorât. Eu cercetez crima. Caut criminalul. Pricepi? trebuie să știu cât mai multe despre Olaf Andvarafors. Vă rog, fiți sincer. Mai devreme sau mai târziu tot veți fi nevoit să-mi povestiți totul. Mai bine mai devreme, decât mai târziu.

Pe neașteptate se băgă sub pătură până la nas. Ochii priveau iarăși în părți diferite.

— Nu pot să vă spun nimic, spuse acesta înfundat, de sub pătură.

— De ce?

— Nu pot să-i spun decât lui Olaf Andvarafors.

— De unde ați venit? Am întrebat.

Tăcea.

— Unde locuiți?

Tăcere. Un sâsâit ușor. Un ochi se uita la mine, celălalt către tavan.

— Faceți un comision pentru cineva?

— Da.

— Pentru cine anume?

— De ce vreți să știți asta? N-am treabă cu dumneavoastră. Dumneavoastră n-aveți treabă cu noi.

— Vă rog să înțelegeți, am spus răspicat. Dacă vom afla câte ceva despre Olaf, vom ști și cine-i criminalul. Of, bine. Probabil că nu-l cunoașteți pe Olaf, dar cei care v-au trimis la el s-ar putea să știe ceva.

— Nici ei nu-l știu pe Olaf.

— Cum adică?

— Ei nu-l știu pe Olaf. Pentru ce?

Mi-am frecat obrajii nebărbieriți.

— Cu dumneavoastră n-o scot la capăt, am spus deprimat. Niște oameni, care nu-l cunosc pe Olaf, vă trimit pe dumneavoastră, care la fel nu-l cunoașteți pe Olaf, vă trimit cu un comision la Olaf. E posibil?

— E posibil. Așa e.

— Cine sunt acești oameni?

Tăcere.

— Unde se găsesc ei?

Tăcere.

— Domnule Luarvic, puteți avea mari neplăceri.

— De ce?

— În cercetarea unei crime fiecare cetățean de treabă este obligat să dea poliției toate datele care i se cer, am spus cu

severitate. Altfel, refuzul poate fi considerat complicitate.

Luarvic L. Luarvic nu reacționă.

— Nu este exclusă nici necesitatea de a vă aresta, am adăugat.

Era o amenințare vădit ilegală și atunci m-am grăbit s-o dreg:

— În orice caz, încăpățânarea dumneavoastră negativistă vă va crea neplăceri în timpul procesului.

— Vreau să îmbrac îmbrăcămintea, spuse brusc Luarvic. Nu vreau să stau întins. Vreau să-l văd pe Olaf Andvarafors.

— În ce scop?

— Vreau să-l văd.

— Dar dumneavoastră nu-l cunoașteți după figură.

— Nu vreau figura lui, spuse Luarvic.

— Dar ce vă trebuie?

Luarvic ieși de sub pătură și se așeză din nou.

— Vreau să-l văd pe Olaf Andvarafors! țipă acesta. Ochiul lui drept zvâcnea și se rotea. De ce întrebări? De ce întrebări? Foarte multe întrebări. De ce nu-l văd pe Olaf Andvarafors?

Și eu mi-am pierdut răbdarea.

— Vreți să identificați cadavrul? Așa să înțeleg?

— Identificați?… A recunoaște?

— Da! A recunoaște!

— Vreau. Vreau să văd.

— Cum puteți să-l recunoașteți, am spus, dacă dumneavoastră nu-l cunoașteți după figură?

— Ce figură? țipă Luarvic. De ce figură? vreau să văd că nu e Olaf Andvarafors, că e altul!

— De ce credeți că ar fi altul? Am întrebat repede.

— De ce credeți că este Olaf Andvarafors? Mi-o întoarse el.

Ne-am privit fix unul pe celălalt. Trebuie să recunosc, într-un anume sens, acest om ciudat avea dreptate. N-aș fi putut să bag mâna în foc că vikingul cu gâtul sucit este chiar acel Olaf Andvarafors pe care îl căuta Luarvic L. Luarvic. Era posibil să nu fie acel Olaf Andvarafors și, în general, poate nici nu-l chema Olaf Andvarafors. Pe de altă parte, nu înțelegeam ce sens avea să-i arăt cadavrul, să-l arăt unui om care nu-l cunoaște după figură pe Olaf. După figură… Într-adevăr, de ce

neapărat după figură? Poate trebuia să-l recunoască după îmbrăcăminte, după vreun inel… Sau, să zicem, după vreun tatuaj. Se auziră bătăi în ușă și mieunatul Kaisei: Îmbrăcarea, vă rog…” Am deschis ușa și am luat de la Kaisa costumul uscat și călcat al necunoscutului.

— Îmbrăcați-vă, am spus, punând costumul pe pat.

Apoi m-am instalat la fereastră și am început să privesc stânca zimțată a Alpinistului Prăbușit, deja scăldată de lumina rozalie a răsăritului, să privesc la pata palidă a lunii și la bleumarinul cristalin al cerului. Înapoia mea se auzeau oftaturi, foșnete, mormăituri și, nu știu de ce, mutatul unui scaun: probabil că nu e o treabă ușoară să te îmbraci cu ajutorul unei singure mâini, mai ales dacă ai și un asemenea strabism. De două ori am fost tentat să mă întorc și să-mi ofer ajutorul, dar m-am abținut. Apoi Luarvic spuse: „Eu îmbrăcat”. M-am întors. Am rămas mirat. M-am mirat foarte tare, dar imediat mi-am amintit prin ce a trecut acest om în timpul nopții și am încetat să mă mai mir. Am venit spre el, l-am aranjat, i-am închis gulerul și nasturii de la sacou, apoi am împins cu piciorul către el papucii patronului. Până am făcut toate astea, a stat supus, ținându-și deoparte singura mână. I-am băgat în buzunar mâneca dreaptă, goală. Se uită la papuci și rosti nedumerit:

— Nu ai mei. La mine nu așa.

— Pantofii dumneavoastră încă nu s-au uscat, am spus. Încălțați-vă cu ăștia și să mergem.

Puteai crede că nu avusese niciodată de-a face cu papuci. De două ori a încercat cu avânt să-și vâre picioarele în papuci și tot de atâtea ori nu a nimerit, pierzându-și echilibrul de fiecare dată. În general, stătea prost cu echilibrul – se vedea c-o pățise zdravăn și că nici pe departe nu-și revenise. Îl înțelegeam foarte bine: și eu o pățisem odată la fel…

Probabil că în tot acest răstimp o mașinuță se rotise încetișor în subconștientul meu, pentru că brusc mă orbi o idee minunată: dar dacă Olaf nu e Olaf, iar Hinkus… Iar Hinkus nu e Hinkus, ci Olaf, iar telegrama a trimis-o el pentru a-l chema pe acest ciudat omuleț. În cele din urmă schimbul numelor nu

clarifică nimic și mi-am scos din minte acest gând.

Am ieșit umăr la umăr în hol și ne-am dus la etaj. Patronul, ca și mai înainte, stătea la postul său și ne conduse cu o privire gânditoare. Luarvic nu acordă nici o atenție patronului. Toată atenția și-o concentrase asupra treptelor. Pentru orice eventualitate l-am susținut de cot.

Ne-am oprit în fața camerei lui Olaf. Am cercetat cu atenție toate hârtiile lipite de mine. Totul era în regulă. Atunci am scos cheia și am deschis ușa. Un miros neplăcut, înecăcios mă izbi de cum am intrat – un miros foarte ciudat, asemănător mirosului de dezinsecție. Am stat puțin în pragul ușii, mă simțeam rău. Totuși, în cameră nu se schimbase nimic. Doar fața mortului mi se păru mai întunecată decât în ajun, poate datorită luminii, iar vânătăile aproape că dispăruseră acum. Luarvic mă împinse în șale destul de prudent. Am pășit în hol și m-am tras într-o parte, lăsându-l să vadă tot.

Ai fi putut crede că nu e mecanic conductor, ci lucrător la morgă. Cu o mină absolut indiferentă, el se opri deasupra cadavrului, se aplecă asupra lui și își aruncă singura mână la spate. Nici dezgust, nici frică, nici respect – doar o temă de cercetare. Cu atât mai stranii mi s-au părut cuvintele lui.

— Sunt mirat, spuse cu o voce complet incoloră. Ăsta este Olaf Andvarafors cu adevărat. Nu înțeleg.

— Cum l-ați recunoscut? Am întrebat imediat.

Fără să se îndrepte, întoarse capul și mă privi cu un ochi. Stătea aplecat, cu picioarele desfăcute, privindu-mă de jos în sus, și tăcea. A durat atât de mult, încât mi-a înțepenit gâtul. Cum poate să rămână atât în această poziție ridicolă? Poate a înțepenit de șale?… În cele din urmă rosti:

— Mi-am amintit. Am văzut înainte. Atunci nu am știut că e Olaf Andvarafors.

— Și unde l-ați văzut înainte?

— Acolo. Fără a se îndrepta de spate, dădu din mână, undeva în direcția ferestrei. Nu contează asta.

Deodată se ridică și începu să șchiopăteze prin cameră, învârtindu-și comic capul. Am devenit mai atent și nu l-am scăpat din priviri. Căuta ceva și deja ghiceam ce anume.

— Olaf Andvarafors a murit nu aici? întrebă oprindu-se în fața mea.

— De ce credeți asta?

— Eu nu cred. Am întrebat.

— Dumneavoastră căutați ceva anume?

— Olaf Andvarafors avea un obiect, spuse el. Unde?

— Dumneavoastră căutați un geamantan? Ați venit după el?

— Unde e? repetă Luavric.

— Geamantanul este la mine.

— Asta bine, mă lăudă el. Vreau să îl am aici. Aduceți.

M-am făcut că nu aud tonul lui și am spus:

— Aș fi putut să vă dau geamantanul, dar mai întâi trebuie să îmi răspundeți la întrebări.

— De ce? se miră profund. De ce iar întrebări?

— Pentru că veți primi geamantanul, am spus calm, doar dacă din răspunsurile dumneavoastră va reieși clar că aveți dreptul la el.

— Nu înțeleg.

— Nu știu dacă geamantanul este al dumneavoastră sau nu. Dacă este al dumneavoastră și dacă Olaf l-a adus pentru dumneavoastră, dovediți-mi asta. Atunci vi-l dau.

Ochii lui se îndepărtară și iarăși se apropiară de rădăcina nasului.

— Nu trebuie, spuse. Nu vreau. Am obosit. Să mergem.

Puțin nedumerit, am ieșit din cameră în urma lui. Aerul din coridor mi s-a părut uimitor de proaspăt și curat. De unde în cameră duhoarea asta farmaceutică? Poate mai înainte a fost vărsat ceva acolo, dar, fiind geamul deschis, nu s-a simțit? Am încuiat ușa. Până când am plecat la mine în cameră după lipici și hârtie și m-am ocupat de sigilarea ușii, Luarvic a rămas pe loc, cufundat parcă într-o adâncă meditație.

— Ei, ce e? Am întrebat. Îmi veți răspunde la întrebări?

— Nu, răspunse hotărât. Nu vreau întrebări, vreau culcat. Unde se poate culcat?

— Duceți-vă în camera dumneavoastră, am spus stors de puteri. Mă cuprinse apatia. Brusc începu să mă doară groaznic capul. Doream să mă culc, să mă destind, să închid ochii.

Toată această afacere absurdă, monstruoasă, lipsită de sens, inconfundabilă, părea că se întrupase în ridicolul, inconfundabilul, monstruosul și absurdul Luarvic L. Luarvic.

Am coborât în hol. El a șchiopătat până în camera lui, iar eu m-am așezat într-un fotoliu m-am întins și, în sfârșit, am închis ochii. De undeva răzbătea zgomotul mării, bubuia o muzică nedeslușită, veneau și se îndepărtau niște pete cețoase. În gură aveam un gust de parcă aș fi mestecat mai multe ore la rând vată umedă. Apoi cineva îmi mirosi cu un nas umed urechea și capul greoi al lui Leli se lipi prietenește de genunchiul meu.

CAPITOLUL TREISPREZECE.

Probabil că reușisem totuși să ațipesc pentru vreo cincisprezece minute; mai mult nu mă lăsase Leli. Îmi lingea urechile și obrajii, mă tot trăgea de pantaloni, mă împingea, pentru ca, în fine, să mă muște foarte ușor de mână. Atunci nu am mai rezistat și am sărit în picioare, gata să-l rup în bucăți. Blesteme și tânguieli incoerente se îngrămădiră în gâtlejul meu, dar privirea mi se opri pe măsuță și am încremenit. Pe suprafața lăcuită și lucioasă a măsuței, alături de chitanțele patronului, stătea un pistol de mari dimensiuni.

Era un Lugger de calibru 0,45, cu mânerul alungit. Zăcea într-o baltă micuță de apă și bucățele de zăpadă netopită erau încă lipite de el; cât timp l-am privit cu gura căscată, un bulgăraș căzu de pe cocoșul pistolului pe suprafața mesei. Abia atunci m-am uitat în hol. Era pustiu, doar Leli stătea alături de măsuță și, cu capul lăsat într-o parte, mă privea serios întrebător. Din bucătărie se auzea zgomot de cratițe, răzbătea vocea de bas a patronului și se simțea miros de cafea.

— Tu l-ai adus? l-am întrebat în șoaptă pe Leli.

Își lăsă capul în cealaltă parte și continuă să mă privească. Labele lui erau înzăpezite, iar de pe burta mițoasă picura apa. Am luat grijuliu pistolul.

Era o autentică armă de gangster. Distanța până la țintă – maxim două sute de metri, dispozitiv pentru montarea mecanismului optic, cadru pentru pat suplimentar, levier pentru trecere pe tragere automată și alte facilități… Țeava

era plină de zăpadă. Pistolul era rece, greu, iar mânerul striat stătea comod în palmă. Nu știu de ce, mi-am amintit că nu îl percheziționasem pe Hinkus. Bagajul i-l percheziționasem, la fel și șuba, dar pe el personal, asta uitasem. Probabil pentru că îl considerasem o victimă.

Am scos din mâner încărcătorul. Era plin. Am tras închizătorul și pe masă sări un cartuș. Am vrut să-l pun la loc în încărcător, dar mi-a atras atenția culoarea ciudată a glonțului. Nu era nici galben, nici cenușiu palid, ca cele normale. Strălucea de parcă ar fi fost nichelat, numai că ăsta nu era nichel, mai degrabă argint. În viața mea nu mai văzusem astfel de gloanțe. Am început să scot repede, unul după altul, toate cartușele din încărcător. Toate erau din argint. Mi-am lins buzele uscate și iarăși m-am uitat la Leli.

— De unde ai luat asta, bătrâne? Am întrebat.

Leli dădu jucăuș din cap și sări spre ușă.

— E clar. Înțeleg. Stai un pic.

Am pus cartușele în încărcător, am băgat încărcătorul în mâner și, deja din mers, am strecurat pistolul în buzunarul interior de la piept. M-am îndreptat spre ieșire. Dincolo de ușă, Leli se rostogoli de pe verandă și, scufundându-se în zăpadă, fugi de-a lungul fațadei. Eram aproape sigur că se va opri sub geamul lui Olaf, dar nu o făcu. Câinele își continuă drumul, dădu colțul casei, dispăru pentru o secundă și iarăși apăru privind nerăbdător de după colț. Mi-am pus primele schiuri care mi-au picat în mână, le-am fixat degrabă în picioare și am fugit în urma câinelui.

Am trecut de partea cealaltă a hotelului, apoi Leli se îndepărtă în goană de casă și se opri la vreo cincizeci de metri de clădire. M-am apropiat de el și am aruncat o privire în jur. Totul era oarecum ciudat. Vedeam o adâncitură mică în zăpadă, acolo de unde Leli scosese pistolul, vedeam urmele schiurilor mele, vedeam dârele lăsate de Leli în săriturile lui peste nămeți, iar în rest zăpada dimprejur era neatinsă. Nu însemna decât un singur lucru: pistolul fusese aruncat aici ori din drum, ori de la hotel. Și ce aruncare meseriașă! Nu eram sigur că aș fi reușit să arunc atât de departe o chestie atât de

grea și incomodă pentru aruncat. Apoi am înțeles. Pistolul fusese aruncat de pe acoperiș. Pistolul fusese luat de la Hinkus și azvârlit cât se poate de departe. Poate că, de altfel, însuși Hinkus îl aruncase acolo. Poate îi fusese teamă că va fi prins cu pistolul asupra lui. Sau poate, firește, nu a făcut o Hinkus, ci altcineva… Aproape însă sigur de pe aco-periș. O asemenea aruncare ar fi putut fi făcută din drum doar de un bun aruncător de grenade, iar de la fereastra oricărei camere, în general, era imposibil de făcut.

— Ok, Leli, i-am spus Saint-Bernardului. Bravo ție! Iar mie, nu! trebuia să-l scutur mai zdravăn pe Hinkus, cam cum ar fi făcut o bătrânul Zgut. Așa-i? Din fericire, încă nu e prea târziu s-o fac.

Fără să mai aștept răspunsul lui Leli, am dat fuga înapoi. Spulberând zăpada în jur, prăvălindu-se și scuturându-și urechile, Leli fugea alături de mine.

Intenționam să mă duc de îndată la Hinkus, să-l trezesc pe acest fiu de cățea și să-i scutur tot sufletul, chiar dacă urma să mă coste o mustrare, înscrisă în foaia mea matricolă. Acum îmi era cât se poate de limpede că problemele lui Olaf și Hinkus erau indisolubil legate, că Olaf și Hinkus nu veniseră deloc întâmplător împreună, că Hinkus stătuse pe acoperiș având un pistol cu bătaie lungă și fiind animat de un singur țel: să țină sub observație împrejurimile și să nu lase pe nimeni să plece din hotel. Îmi era cât se poate de limpede că tocmai Hinkus prevenise pe cineva prin biletul semnat „F” (aici, e adevărat, le-a încurcat și biletul a nimerit neîndoielnic la o adresă greșită, căci du Barnstokr nu stârnea nici o bănuială), că Hinkus încerca să încurce rău de tot socotelile cuiva și, probabil, va continua să le încurce, dar să fiu al naibii dacă nu voi afla chiar acum ce și de ce. În această versiune erau, bineînțeles, o mulțime de contradicții. Dacă Hinkus era, să zicem, bodyguardul lui Olaf și îl încurcase pe criminal, atunci de ce s-a comportat atât de blând cu Hinkus. De ce nu i-a sucit și lui gâtul? De ce dușmanul lui a folosit mijloace de luptă exclusiv umanitare – informare, prizonierat?

— De altfel, tocmai asta nu-i greu de explicat: probabil că

Hinkus nu-i decât un mercenar și pur și simplu nu au vrut să-și mânjească mâinile cu el… Da! Trebuie să descopăr către cine a trimis telegrama. Tot timpul scap asta din vedere…

Patronul mă strigă de la bufet și, fără să scoată un cuvânt, îmi oferi o cană cu cafea fierbinte și un sendviș grandios cu șuncă. Exact ce-mi trebuia. Până am mâncat, m-a tot cercetat cu ochii mijiți, pentru ca într-un sfârșit să mă întrebe:

— Ceva nou?

Am dat din cap.

— Da. Un pistol. Numai că nu eu, ci Leli. Iar eu sunt un idiot.

— Hm… Da. Leli e un câine deștept. Ce fel de pistol?

— Un pistol interesant. Profesionist… Apropo, ați mai auzit ca pistoalele să fie încărcate cu gloanțe de argint?

Patronul tăcu câtva timp, strângând din maxilare.

— Pistolul e cu gloanțe de argint? șopti patronul.

Am dat din cap.

— Mda, am citit despre asta… Continuă patronul. Arma este încărcată cu gloanțe de argint atunci când se intenționează să se tragă în fantome.

— Iar zombism-mombism, am bodogănit.

— Da, iar. Un vampir nu poate fi omorât cu un glonte obișnuit. Werwolf… Vulpea kitzuna… Broasca prințesă… V-am avertizat, Peter! Patronul ridică degetul gros. De mult aștept ceva în genul ăsta. Iar acum văd că nu numai eu…

Am terminat sendvișul și mi-am băut cafeaua. Nu se putea spune că vorbele patronului nu mă atinseseră deloc. Nu știu de ce, mereu lucrurile se potriveau astfel încât versiunea patronului – unică și trăsnită – își găsea confirmarea, iar toate versiunile mele – nenumărate și realiste – nu… Vampiri, fantome, stafii… Nenorocirea era că, în acest caz, nu-mi rămânea decât să depun armele: cum a spus un scriitor, lumea de dincolo de mormânt era apanajul bisericii, nu al poliției…

— Ați aflat al cui e pistolul? întrebă patronul.

— Da. Aici la noi există un vânător de vampiri și numele lui este Hinkus, i-am răspuns și am ieșit.

În mijlocul holului stătea ca o momâie, cocoșat, strâmb și

nenatural, domnul Luarvic L. Luarvic. Cu un ochi se uita la mine, cu celălalt la scară. Sacoul stătea pe el extrem de strâmb, pantalonii îi atârnau, mâneca goală flutura în toate părțile și individul arăta de parcă l-ar fi lins vaca. L-am salutat cu o mișcare a capului și am vrut să trec pe lângă el, dar individul șchiopătă repejor în întâmpinarea mea și îmi bară drumul.

— Da? Am întrebat, oprindu-mă.

— O mică, dar importantă discuție.

— Sunt ocupat. Să zicem peste o jumătate de oră.

Mă prinse de cot.

— Rog foarte mult să alocați. Imediat.

— Nu înțeleg. Ce să aloc?

— A aloca câteva minute. Important pentru mine.

— E important pentru dumneata, am repetat, continuându-mi drumul către scară. Dacă e important numai pentru dumneata, atunci n-are nici o importanță pentru mine.

Se târa după mine de parcă ar fi fost legat, mișcându-și picioarele într-un mod oarecum ciudat – un picior cu vârful în afară, celălalt cu vârful înăuntru.

— Și pentru dumneavoastră important, spuse. Veți fi mulțumit. Veți primi tot ce doriți.

Deja urcam scara.

— Și care este practic problema? Am întrebat.

— Referitor la geamantan.

— Sunteți gata să-mi răspundeți la întrebări?

— Hai să oprim și să vorbim, mă rugă el. Picioarele merg prost.

Aha, arde, gândii eu. Asta e bine, măi ce-mi place.

— Peste jumătate de oră, am spus. Și lăsați-mă, vă rog, mă încurcați.

— Da, se învoi. Încurc. Vreau să încurc. Discuția mea urgentă.

— Ce urgență, m-am împotrivit. Aveți tot timpul. Peste o jumătate de oră. Sau, să zicem, peste o oră.

— Nu nu, vă rog foarte mult imediat. Multe depind. Și repede. Eu – dumneavoastră, dumneavoastră – mie. Tot.

Eram deja pe coridorul etajului întâi și mi se făcu milă.

— Bine, să mergem la mine. Numai că haideți mai repede.

— Da da, repede.

L-am adus în camera mea și, așezându-mă pe marginea mesei, am spus:

— Descarcă.

Nu a început de prima dată. Mai întâi a privit împrejur, sperând, probabil, că geamantanul e pe undeva pe aici, la vedere.

— Nu-i aici geamantanul, am spus. Haideți, mai repede.

— Atunci mă așez, spuse și se așeză în fotoliul meu. Mare nevoie am de geamantan. Ce doriți în schimb?

— Nu vreau nimic. Dovediți-mi că aveți vreun drept asupra lui și e al dumneavoastră.

Luarvic L. Luarvic clătină din cap și spuse:

— Nu. Nu dovedesc. Geamantanul nu al meu. La început nu înțeles nimic. Acum mult gândit și înțeles. Olaf furat geamantanul. Mi s-a ordonat găsit pe Olaf și să spun: „Dă înapoi ce luat. Comandant două sute douăzeci și patru”. Nu știu ce înseamnă asta. Nu știut că el luat. Și apoi, dumneavoastră tot timpul spuneți – geamantan. Asta înșelat. Nu e geamantan. Cutie, înăuntru – aparat. Mai devreme nu știut. Când văzut Olaf înțeles. Acum știu: Olaf nu ucis. Olaf murit. Din cauza aparatului. Aparat foarte periculos. Amenințare pentru toți. Toți vor fi ca Olaf sau poate fi explozie. Atunci totul va fi și mai rău. Înțelegeți de ce trebuie repede? Olaf prost și murit. Noi – deștepți și nu murit. Dați mai repede geamantanul.

A trăncănit toate astea cu vocea lui incoloră, privindu-mă când cu ochiul drept, când cu ochiul stâng, frământându-și nemilos mâneca goală. Fața lui rămăsese imobilă, doar uneori sprâncenele rare se ridicau și coborau. Mă uitam la el și mă gândeam că manierele și gramatica rămăseseră ca mai înainte, doar cantitatea de cuvinte sporise simțitor. Luarvic devenise vorbăreț.

— Cine sunteți? Am întrebat.

— Sunt emigrant, specialist străin. Exilat. Victima politicii.

Da, Luarvic devenise vorbăreț. Și de unde le mai scoate și pe astea?!

— De unde emigrant? Am întrebat.

— Nu trebuie astfel de întrebări. Nu pot spune. Onoare. Nici o daună țării dumneavoastră.

— Dar mi-ați spus deja că sunteți suedez.

— Suedez? Nu vorbit așa. Emigrant, exilat politic.

— Vă rog să mă scuzați, am spus. Doar cu o oră în urmă mi-ați spus că sunteți suedez. Că dumneavoastră sunteți chiar în mare măsură suedez. Acum negați?

— Nu știu… Nu amintesc… Bolborosi el. Eu simt rău. Frică la mine. Trebuie mai repede geamantan.

Cu cât mă grăbea mai mult, cu atât eram mai puțin dispus să mă grăbesc. Era clar ca bună ziua: mințea și o făcea îngrozitor de stângaci.

— Unde locuiți? Am întrebat.

— Nu pot spun.

— Cu ce ați venit aici?

— Mașina?

— Ce marcă?

— Marcă… Neagră, mare.

— Nu cunoașteți marca automobilului dumneavoastră?

— Nu știu, nu al meu.

— Dar dumneavoastră sunteți mecanic, am spus răutăcios. Ce rahat de mecanic sunteți, ba încă și conductor, dacă nu vă descurcați cu mașinile?

— Dați geamantanul, altfel nenorocire.

— Și ce veți face cu el?

— Duc repede.

— Unde? Știți doar că avalanșa a blocat drumul.

— Tot aia. Duc mai departe. Încerc descărcare. Dacă nu pot, fug. Să stea acolo.

— Bine, am spus și am coborât de pe masă. Să mergem.

— Cum?

— Cu mașina mea. Am mașină bună, „Moskvici”. Luăm geamantanul, îl ducem mai departe, vedem noi.

Nu se clinti din loc.

— Dumneavoastră nu trebuie. Foarte periculos.
— Nu-i nimic. O să risc. Ei?
Stătea nemișcat și tăcea.
— Ce mai stați? Am întrebat. Doar e periculos, trebuie cât mai repede.
— Nu potrivește, spuse într-un sfârșit, încercăm altfel. Nu vreți dați geamantanul, atunci vindeți geamantanul. Ei?
— Adică? Am spus, așezându-mă încă o dată pe marginea mesei.
— Dau bani, mulți bani. Dați geamantanul. Nimeni nu află nimic, toți mulțumiți. Dumneavoastră găsit geamantanul, eu cumpărat. Gata.
— Și cât îmi dați? Am întrebat.
— Mult. Cât vreți. Uite.
Băgă mâna în sân și scoase un teanc foarte gros de bancnote. În realitate, am mai văzut doar o singură dată astfel de teancuri – la Banca de Stat, când am condus acolo ancheta unui caz de falsificare.
— Cât e aici? Am întrebat.
— Puțin? Atunci, uite, încă.
Băgă mâna în buzunarul interior de la piept și scoase un teanc identic și îl aruncă pe masă, alături de mine.
— Câți bani sunt aici? Am întrebat.
— Ce importanță are? se miră el. Toți ai dumneavoastră.
— Are o importanță foarte mare. Dumneavoastră știți câți bani sunt aici?
Tăcu, ochii i se îndepărtară unul de celălalt, apoi iar se apropiară.
— Așa. Nu știți. De unde i-ați luat?
— Sunt ai mei.
— Las-o baltă, Luarvic. Cine vi i-a dat? Dumneavoastră ați venit aici cu buzunarele goale. Moses, nu altcineva. Așa este?
— Dumneavoastră nu dorit bani?
— Uite cum stă treaba, am spus. Eu o să confisc banii ăștia, iar dumneavoastră veți fi chemat în fața justiției pentru încercarea de mituire a unei persoane oficiale. Ați nimerit voit într-o istorie foarte urâtă, Luarvic. Nu vă mai rămâne decât un

singur lucru: să spuneți direct. Cine sunteți?

— Ați luat banii? întrebă Luarvic.

— I-am confiscat.

— Confiscat… Aha, bine, spuse el. Unde e însă geamantanul?

— Dumneavoastră nu înțelegeți ce înseamnă, a confisca”? Am întrebat. Întrebați-l pe Moses… Deci, cine sunteți?

Fără a scoate un cuvânt, se ridică și se îndreptă spre ușă. Am luat banii și l-am urmat. Am străbătut coridorul și am început să coborâm scara.

— Păcat că nu dat geamantanul, spuse Luarvic. Nu de folos la dumneavoastră.

— Nu amenințați, i-am amintit.

— Dumneavoastră veți fi cauza la mare nenorocire.

— Ajunge cu minciuna, am spus. Nu vreți să spuneți adevărul – asta-i treaba dumneavoastră.

— Dar deja ați intrat până-n gât, Luarvic, și l-ați tras și pe Moses după dumneavoastră. Acum nu mai scăpați așa ușor. Din oră în oră ar trebui să sosească aici poliția, iar dumneavoastră tot veți fi nevoit să spuneți adevărul… Stop! Nu acolo. Veniți după mine.

L-am înșfăcat de mâneca goală și l-am dus în birou. Apoi l-am chemat pe patron și am numărat banii în prezența lui, semnând la sfârșit procesul-verbal. Patronul numără și el banii – mai mult de optzeci de mii, salariul meu pe zece ani de slujbă ireproșabilă – și semnă și el procesul verbal.

În tot acest timp, Luarvic stătu deoparte, mișcându-și neîndemânatic picioarele, ca un om ce arde de nerăbdare să plece.

— Semnați, am spus, întinzându-i stiloul.

Luă stiloul, îl cercetă cu atenție și îl puse cu grijă pe masă.

— Nu, spuse el. Eu plec.

— Cum doriți, am spus. Asta nu schimbă cu nimic situația dumneavoastră.

Se întoarse imediat și ieși din cameră, lovind cu umărul tocul ușii. Am avut un schimb de priviri cu patronul.

— De ce a vrut să vă mituiască? întrebă patronul. De ce a avut nevoie?

— De geamantan.

— Ce geamantan?

— Geamantanul care se află la dumneavoastră în seif, geamantanul lui Olaf… Am scos cheia și am deschis seiful. Uite, ăsta.

— Costă optzeci de mii? întrebă cu respect patronul.

— Se pare că face mult mai mult. O afacere dubioasă, Alec.

Am pus banii în seif, am încuiat din nou ușița grea, iar procesul verbal l-am strecurat în buzunar.

— Cine o fi Luarvic ăsta? spuse gânditor patronul. De unde are atâția bani?

— Luarvic n-avea un chior. Moses i-a dat banii, nu poate fi altcineva.

Patronul își ridică policarul, vrând să spună ceva, dar se răzgândi. În schimb, își frecă energic bărbia proeminentă și urlă. „Kaisa!", apoi ieși. Am rămas în birou. Am început să revizuiesc întreaga afacere. Treceam minuțios prin filtrul memoriei cele mai mărunte detalii și cele mai neînsemnate întâmplări la care fusesem martor în acest hotel. Și a reieșit faptul că reținusem destul de multe lucruri.

Mi-am amintit astfel că la prima noastră întâlnire Simone fusese îmbrăcat într-un costum gri, iar la petrecerea de ieri fusese într-unul grena, iar butonii erau cu pietricele galbene. Mi-am amintit că, atunci când Brün cerșea câte o țigară de la unchiul ei, acesta întotdeauna o scotea de după urechea dreaptă. Mi-am amintit și de alunița neagră de pe nara dreaptă a Kaisei, și de faptul că du Barnstokr își ținea întotdeauna deoparte degetul mic atunci când mânuia furculița, și de asemănarea frapantă dintre cheile de la camera mea și cea a lui Olaf, și de multe astfel de fleacuri, iar în tot acest morman de bălegar am găsit două perle. În primul rând, mi-am amintit cum alaltăieri seară Olaf, plin de zăpadă, stătea în mijlocul hotelului, cu geamantanul lui negru, și se uita împrejur de parcă s-ar fi așteptat să fie întâmpinat, și cum s-a uitat prin mine la jumătatea lui Moses aflată lângă intrarea acoperită cu draperie, și cum mi s-a părut că draperia se clatină – pesemne de la curent. În al doilea rând, mi-am

amintit că atunci când stăteam la rând la duș, de sus coborau mână-n mână Olaf și Moses…

Toate acestea mă duceau acum persistent la gândul că Olaf, Moses, mai nou și Luarvic, formau o singură grupare, chiar dacă nu doreau să se afișeze în această componență. Și dacă îmi mai amintesc că îl găsisem pe Moses în camera-muzeu, cea aflată alături de camera mea, cu cinci minute înainte de a găsi la mine, pe masa mânjită, un bilet referitor la gangsterul și maniacul… Și dacă îmi mai amintesc că în geanta lui Hinkus fusese strecurat ceasul de aur al lui Moses – era evident că acest ceas fusese pus pe furiș și luat din nou… Și dacă îmi mai amintesc că doamna Moses fusese singura ființă, exceptând-o poate pe Kaisa, care lipsise din sufragerie tocmai când Hinkus fusese pus cu botul pe labe și băgat sub masă… Dacă îmi amintesc toate astea, atunci imaginea devine foarte interesantă.

În această imagine se plasează foarte bine și declarația lui Hinkus, cum că una dintre gențile lui de voiaj se transformase pur și simplu într-un bagaj fals, precum și faptul că doamna Moses fusese singura persoană care văzuse la față sosia lui Hinkus. Despre Brün nu se putea spune că văzuse sosia lui Hinkus: Brün văzuse doar șuba lui Hinkus, dar cine fusese în acea șubă…

Desigur, în această imagine rămâneau încă multe pete absolut neclare. Acum cel puțin era clară repartizarea forțelor: Hinkus, pe de o parte. Moseșii, Olaf și Luarvic, pe de alta. De altfel judecând după acțiunile cu totul absurde ale lui Luarvic și seninătatea cu care Moses îi dăduse bani, problema se apropie de un oarecare punct de criză… Și atunci îmi trecu prin minte că poate degeaba îl țin încuiat pe Hinkus. În bătălia care se apropia n-ar fi fost rău să am un aliat, chiar și așa de dubios și criminal cum era Hinkus.

Așa am să și fac, gândi. Să-l asmut asupra lor pe gangster, pe maniac. Probabil Moses și acum mai crede că Hinkus zace aruncat sub masă. Să vedem cum va reacționa când Hinkus va apărea brusc în sufragerie, la micul dejun. Cum și cine l-a legat pe Hinkus, cum și cine l-a omorât pe Olaf, iată niște

probleme la care deocamdată prefer să nu mă gândesc. Am mototolit toate însemnările, le-am pus în scrumieră și le-am ars.

— Poftiți la masă… Mieună de undeva de sus Kaisa. Poftiți la masă.

CAPITOLUL PAISPREZECE.

Hinkus se sculase. Stătea în mijlocul camerei, avea bretelele lăsate și își ștergea fața cu un prosop mare:

— Bună dimineața, am spus. Cum vă simțiți?

Mă privi atent, încruntat, fața îi era puțin umflată, dar, în general, arăta destul de decent. Nu mai rămăsese nimic în el din dihorul turbat și hăituit pe care îl văzusem în urmă cu câteva ore.

— Mai mult sau mai puțin, mârâi Hinkus. De ce am fost închis aici?

— Ați făcut o criză de nervi, i-am explicat. Fața i se schimonosi ușor. Nimic de speriat. Patronul v-a făcut o injecție și v-a încuiat ca să nu vă deranjeze nimeni. Mergeți la micul dejun?

— Merg, spuse. Mănânc și mă duc la mama dracului, îmi iau și acontul. Ce să spun – odihnă la munte… Mototoli prosopul și îl aruncă. Încă un concediu ca ăsta și te scrântești de te ia mama dracului. Și fără tuberculoză… Unde mi-e șuba, nu știți? Și căciula…

— Pe acoperiș, probabil, am spus.

— Pe acoperiș… Bombăni, punându-și bretelele. Pe acoperiș…

— Da. N-ați avut noroc. Nu pot decât să vă compătimesc… Dar vom mai discuta despre asta.

I-am întors spatele și m-am îndreptat spre ușă.

— N-am ce discuta! țipă furios în urma mea.

Încă nu era nimeni în sufragerie. Kaisa aranja farfuriile cu sandvișuri. Am salutat-o și mi-am ales un loc nou – cu spatele spre bufet și cu fața spre ușă, alături de scaunul lui du Barnstokr. Abia m-am așezat, că și intră Simone – proaspăt bărbierit, cu ochii roșii, umflați, îmbrăcat într-un pulover gros, multicolor.

— Ce mai noapte, inspectore, spuse Simone. N-am dormit nici cinci ore. M-au lăsat nervii. Tot timpul am senzația că miroase a mortăciune. Un miros, așa… Farmaceutic… Știți, parcă a formalină… Se așează, alese un sendviș, apoi se uită la mine. Ați găsit? întrebă el.

— Depinde ce, am răspuns.

— Aha, făcu el și hohoti nesigur. Nu arătați prea bine.

— Fiecare arată după cum merită, am răspuns și în același moment intrară du Barnstokrii. Arătau ca niște castraveciori proaspeți. Unchiașul se afișa cu o crizantemă micuță la butonieră, iar părul lui cârlionțat și pufos, de un alburiu nobil, îi arginta împrejurimile creștetului său pleșuv. Brün era tot cu ochelari, iar năsucul ei stătea ca și mai înainte ridicat cu obrăznicie. Frecându-și mâinile, unchiașul se îndreptă spre locul lui, aruncându-mi priviri stăruitoare.

— Bună dimineața, inspectore, gânguri tandru. Ce mai noapte groaznică! bună dimineața, domnule Simone. Nu-i așa?

— Salut, mârâi copilul.

— Aș bea un coniac, spuse Simone, oarecum abătut. Dar nu-i decent, așa-i? Sau n-are importanță?

— Nu știu, zău, spuse du Barnstokr. Eu nu aș risca însă.

— Dar inspectorul? întrebă Simone.

Am clătinat din cap și am sorbit din cafeaua pe care mi-o adusese Kaisa.

— Păcat, spuse Simone. Altfel, tare aș fi băut.

— Cum stăm cu problemele noastre, dragă inspectore? întrebă du Barnstokr.

— Ancheta a găsit o urmă, am comunicat. În mâinile poliției se află o cheie. Multe chei. O legătură întreagă.

Simone se porni imediat pe râs, dar imediat afișă o mină serioasă.

— Probabil că va trebui să petrecem toată ziua în casă, spuse du Barnstokr. Probabil că n-avem voie să ieșim.

— De ce? Am întrebat contrariat. Cât doriți. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

— Tot nu vom reuși să ne luăm tălpășița, adăugă Simone. Avalanșa. Suntem blocați. Și încă pentru mult timp. O situație

ideală pentru un polițist. Eu, desigur, aș fi putut s-o șterg peste stânci.

— Dar? Am întrebat.

— În primul rând, nu pot să ajung la stânci din cauza zăpezii. În al doilea rând, ce să fac acolo?… Auziți, domnilor? întrebă. Ce-ar fi să facem o plimbare pe drum – să vedem cum e pe acolo, la Gâtulețul de Sticlă…

— N-aveți nimic împotrivă, inspectore? întrebă du Barnstokr.

— Nu, am răspuns și în acel moment intrară Moseșii. Și ei erau ca niște castraveciori proaspeți. De fapt, nu chiar ca un castravecior… ca o piersică… Precum un soare strălucitor. Iar în privința lui Moses, această gulie bătrână așa și rămăsese, doar o gulie bătrână. Sorbind din cană în timp ce mergea și fără a da binețe, ajunse la scaunul lui, se prăvăli în el și se uită sever la sendvișurile dinaintea lui.

— Bună dimineața, domnilor! rosti cu vocea ei cristalină doamna Moses.

M-am uitat cu coada ochiului la Simone. Se uita cu coada ochiului la doamna Moses. În ochii lui domnea neîncrederea. Apoi un spasm îi scutură umerii și Simone începu să-și bea cafeaua.

— Ce dimineață minunată! continuă doamna Moses. Soarele e atât de cald! săracul Olaf, cum n-a mai apucat el această dimineață!

— Toți vom fi acolo, rosti brusc cu o voce dogită domnul Moses.

— Amin, încheie politicos du Barnstokr.

M-am uitat pe furiș la Brün. Fata stătea posomorâtă, cu nasul în ceașcă. Ușa se deschise iarăși și în prag apărură patronul și Luarvic L. Luarvic. Patronul zâmbea absent.

— Bună dimineața, domnilor, spuse acesta. Permiteți-mi să vă prezint pe domnul Luarvic Luarvic, sosit la noi azi noapte. În drum spre noi a fost prins de avalanșă, iar noi, bineînțeles, nu-i vom refuza ospitalitatea.

Judecând după înfățișarea domnului Luarvic Luarvic, catastrofa din munți fusese monstruoasă, iar el avea o mare nevoie de ospitalitate. Patronul fu nevoit să-l ia de cot și să-l

trântească efectiv pe vechiul meu loc, alături de Simone.

— Avem plăcerea, Luarvic! hârâi domnul Moses. Aici suntem toți de ai noștri, Luarvic, simțiți-vă ca acasă.

— Da, rosti Luarvic, privind cu un ochi la mine și cu celălalt la Simone. Vremea e minunată. Iarna e în toi…

— Fleacuri, Luarvic, fleacuri, spuse Moses. Vorbiți mai puțin și mâncați mai mult. Arătați extenuat… Simone, amintiți-ne ce-a fost cu acel maâtre d'hôtel. Parcă mâncase fileul cuiva…

Și chiar atunci, în sfârșit, apăru și Hinkus. Intră și se opri imediat. Simone începu iarăși să povestească despre acel maâtre d'hôtel și până când ne povesti că numitul maâtre d'hôtel nu mâncase de fapt nici un fileu, ba din contră, Hinkus stătu în prag, în timp ce-l priveam, străduindu-mă în același timp să nu-i scap din vedere pe Moseși. Priveam și nu înțelegeam nimic. Doamna Moses mânca frișcă cu pesmeți și îl asculta admirativă pe poznașul abătut. Într-adevăr, domnul Moses se uită pieziș la Hinkus, dar cu o totală indiferență și imediat își mai luă încă o dată în primire cana. În schimb, Hinkus nu reuși să-și controleze expresia feței.

La început, expresia era de confuzie totală, de parcă i-ar fi dat cineva cu o măciucă în cap. Apoi pe fața lui se așternu bucuria, ba chiar frenezia, și începu să zâmbească neașteptat, oarecum copilărește. Apoi rânji răutăcios și păși înainte, cu pumnii încleștați. Dar spre marea mea uimire, nu se uita la Moseși, îi privea pe Barnstokrii: întâi total buimăcit, apoi cu ușurare și bucurie, iar în final cu ură și cu o voioșie încărcată de răutate. Îmi surprinse privirea, se destinse și, coborându-și privirile, se îndreptă spre locul lui.

— Cum vă mai simțiți, domnule Hinkus? se aplecă înainte și întrebă compătimitor du Barnstokr. Aerul de aici…

Hinkus aruncă prin ochișorii lui galbeni priviri turbate.

— Mă simt bine, răspunse acesta așezându-se. Dar dumneavoastră cum vă simțiți?

Du Barnstokr se lăsă mirat pe spătarul scaunului.

— Eu? Mulțumesc… Se uită întâi la mine, apoi la Brün. Poate că v-am atins cumva, poate v-am lezat… În acest caz, eu îmi aduc…

— Nu ți-a ieșit afacerea! izbucni Hinkus, băgându-și furios șervetul după guler. Ai eșuat, nu-i așa, bătrâne?

Du Barnstokr rămase complet perplex. Discuțiile de la masă încetară, toți se uitau la el și la Hinkus.

— Zău, mi-e teamă… Bătrânul scamator nu știa deloc cum să se comporte. Am avut în vedere numai și numai starea dumneavoastră generală, nimic mai mult…

— Ok, ok, s-o lăsăm baltă, răspunse Hinkus.

Luă cu amândouă mâinile un sendviș mare, îl băgă în gură și mușcă zdravăn, apoi, fără a privi pe cineva, începu să dea din fălci.

— N-ar trebui să fii așa de țăran! izbucni Brün.

Hinkus o privi scurt și își mută repede privirea.

— Brün, copila mea… Începu du Barnstokr.

— Se r-răstește! se enervă Brün, bătând cu cuțitul în farfurioară. Ar trebui s-o lase mai moale cu băutele…

— Domnilor, domnilor! Interveni patronul. Astea-s fleacuri.

— Nu vă îngrijorați, Snevar, se grăbi du Barnstokr. O mică neînțelegere… Nervii încordați… Evenimentele acestei nopți…

— E limpede ce-ți spun? întrebă amenințător Brün, ațintindu-și spre Hinkus ochelarii negri.

— Domnilor! Interveni decis patronul. Domnilor, vă rog, atenție! Nu mă voi referi la evenimentele tragice ale acestei nopți. Înțeleg, da, nervii sunt încordați. Dar, pe de o parte, cercetarea destinului nefericit al lui Olaf Andvarafors se află acum în mâinile sigure ale inspectorului Glebski, aflat în mijlocul nostru datorită unor împrejurări fericite. Pe de altă parte, nu trebuie să ne irite prea mult faptul că ne-am pomenit blocați temporar față de lumea exterioară…

Hinkus încetă să mai mestece și săltă capul.

— Cămările noastre sunt pline, domnilor! Continuă triumfător patronul. Toate proviziile posibile, iar unele chiar imposibile, vă stau la dispoziție. Iar eu sunt convins că atunci când, peste câteva zile, brigada de salvare își va croi drum spre noi, ea ne va găsi…

— Care avalanșă? întrebă cu voce tare Hinkus, privindu-ne

cu ochii măriți. Ce-i drăcia asta?

— Da, scuzați-mă, spuse patronul, ducându-și palma la frunte. Am uitat complet că unii oaspeți încă nu au aflat despre acest eveniment. Deci, ieri, pe la ora zece seara, o avalanșă a astupat Gâtulețul de Sticlă și a distrus legătura telefonică.

La masă se așternu tăcerea. Toți mestecau, privind în farfurii. Hinkus stătea inert, buza inferioară îi atârna și înfățișarea lui era iarăși a unui om buimăcit. Luarvic L. Luarvic mesteca absent o lămâie, mușcând din ea cu tot cu coajă. De pe bărbia lui îngustă se scurgea pe sacou o zeamă gălbuie. Mi-am încleștat fălcile, apoi am sorbit din cafea și am spus:

— Am de adăugat următoarele. Două bande mărunte de ticăloși și-au ales acest hotel ca loc de desfășurare pentru răfuieli personale. Ca persoană neoficială, nu pot lua decât anumite măsuri. De exemplu, pot aduna probe pentru reprezentanții oficiali ai poliției din Mür. În general, acest material este deja adunat, deși aș fi fost foarte mulțumit dacă fiecare dintre dumneavoastră ar comunica anchetei informații noi. Mai departe, aș vrea să aduc la cunoștința tuturor cetățenilor de față cinstiți că se pot simți într-o deplină siguranță și că se pot comporta liber, după cum găsesc ei de cuviință. În privința persoanelor ce compun sus numitele bande, fac un apel către ele pentru a termina orice activitate ce ar putea să le înrăutățească situația și așa disperată. Subliniez faptul că izolarea noastră de lumea exterioară este doar relativă. Unii dintre dumneavoastră, aflați de față, știu deja că în urmă cu două ore am profitat de amabilitatea domnului Snevar și am trimis o informare la Mur cu ajutorul unui porumbel poștal. Acum este o chestiune de ore apariția unui avion al poliției și de aceea reamintesc persoanelor amestecate în crimă că mărturisirile oportune și regretele le pot îmbunătăți simțitor soarta. Vă mulțumesc pentru atenție, domnilor!

— Ce interesant! exclamă cu admirație doamna Moses. Înseamnă că printre noi se află bandiți? Ah, inspectore, faceți măcar vreo aluzie! Noi vom înțelege!

M-am uitat pieziș către patron. Întorcându-și spatele lat către oaspeți, Alec Snevar începu să șteargă stăruitor niște pahare de pe o măsuță.

Nu s-au mai deschis alte discuții. Linguriețele zăngăneau încetișor în pahare pe fondul suflului zgomotos al domnului Moses, care ne sfredelea din priviri pe fiecare în parte, uitându-se pe deasupra căniii sale. Nimeni nu se trăda, dar toți se gândeau cui îi venise vremea să reflecteze la destinul propriu. Am aruncat în acest coteț de găini un dihor aprig, acum trebuia să așteptăm doar evenimentele.

Primul se ridică du Barnstokr.

— Doamnelor și domnilor! rosti el. Îi chem pe toți bunii cetățeni să-și pună schiurile și să meargă puțin la o plimbare. Soarele, aerul proaspăt, zăpada și conștiința curată vor fi pentru noi sprijin și calmant. Brün, copila mea, să mergem.

Scaunele începură să se miște, oaspeții se ridicară unul după altul de la masă și părăsiră sufrageria. Simone îi oferi mâna doamnei Moses – era evident că toate impresiile nocturne se spulberaseră în mare măsură sub influența dimineții însorite și a dorinței de plăceri senzuale. Domnul Moses îl scoase de la masă pe Luarvic L. Luarvic, îl așeză în picioare, iar acesta, mestecând absent lămâia, se târî în urma lui Moses, împiedicându-se mereu în pantofi.

La masă rămase doar Hinkus. Mânca foarte atent, de parcă ar fi intenționat să se alimenteze pentru mult timp, să facă provizii. Kaisa aduna vasele, iar patronul o ajuta.

— Ei, cum e, Hinkus? Am întrebat. Să vorbim.

— Despre ce? bolborosi posomorât, mâncând ouă cu piper.

— Despre toate, am spus. După cum vedeți, nu veți reuși să spălați putina. Și nici pe acoperiș nu mai aveți de ce să stați. Corect?

— Nu avem despre ce să vorbim, spuse la fel de posomorât Hinkus. Nu știu nimic despre treaba asta.

— Despre care treabă? Am întrebat.

— Despre crimă! Despre care alta…

— Mai e o problemă, Hinkus, am spus. Dumneavoastră ați terminat? Atunci să mergem. Uite aici, în sala de biliard.

Acum acolo e soare și nu ne va deranja nimeni.

Nu scoase un cuvânt. Termină de mestecat oul, înghiți, se șterse cu șervetul și se ridică.

— Alec, i-am spus patronului. Fiți bun, coborâți la parter și rămâneți în hol, acolo unde ați stat ieri, înțelegeți?

— Înțeleg, spuse patronul. Se face.

Își șterse grăbit mâinile cu prosopul și ieși. Am deschis ușa sălii de biliard și l-am lăsat pe Hinkus să treacă înainte. Intră și se opri, cu mâinile cufundate în buzunare și mestecând un chibrit. Am luat un scaun aflat lângă perete, l-am pus în lumina soarelui și i-am spus: „Luați loc”. Hinkus ezită o clipă, apoi se așeză și imediat își miji ochii – soarele îi bătea direct în față.

— Chestii polițienești… Mormăi sictirit.

— Asta-i slujba, am spus și m-am așezat în fața lui pe marginea mesei de biliard, la umbră. Ei, Hinkus, ce s-a întâmplat între dumneavoastră și du Barnstokr?

— Care du Barnstokr? Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic între noi.

— Biletul de amenințare dumneavoastră i l-ați scris?

— Nu am scris nici un fel de bilete. Dar o plângere tot am să scriu. Pentru chinuirea unui om bolnav…

— Ascultă, Hinkus. Peste o oră două va sosi în zbor poliția. Vor veni experții. Biletul dumneavoastră se află la mine în buzunar. E ușor de aflat dacă l-ați scris dumneavoastră. Atunci de ce negați?

Își mută repede chibritul mestecat dintr-un colț al gurii în celălalt. În sufragerie Kaisa zdrăngăna vasele, cântând ceva în falset.

— Nu știu nimic de nici un bilet, spuse în fine Hinkus.

— Ajunge cu minciuna. Filyn! Am urlat. Știu tot. Ai sfeclit-o, Filyn. Și dacă vrei să scapi doar cu articolul șaptezeci și doi, ia aminte la punctul „c”! Mărturisirea sinceră până la începerea anchetei oficiale… Ei?

Scuipă chibritul mestecat, se scotoci prin buzunare și scoase un pachet de țigări mototolit, apoi duse pachetul spre gură, scoase cu buzele o țigară și căzu pe gânduri.

— Ei? Am repetat.

— Dumneavoastră ați încurcat ceva, răspunse Hinkus. Nu știu cine este Filyn. Eu nu sunt Filyn, eu sunt Hinkus.

Am sărit de pe masa de biliard și i-am băgat sub nas pistolul.

— Dar asta o recunoști? Aa? A ta e mașinăria? Zi?

— Nu știu nimic, spuse plictisit. Ce vă tot legați de mine?

M-am întors pe masă, am pus pistolul alături de mine pe postav și mi-am aprins o țigară.

— Gândește-te, gândește-te, am spus. Gândește-te mai repede, altfel va fi prea târziu. Tu i-ai strecurat lui du Barnstokr biletul, iar el mi l-a dat mie. La asta, bineînțeles, nu te-ai așteptat. Pistolul ți-a fost luat, iar eu l-am găsit. Ai trimis o telegramă băieților tăi, dar ei nu au mai ajuns pentru că s-a pornit avalanșa. Iar poliția va fi aici într-o oră, în cel mult două ore. Ai priceput care-i peisajul?

Kaisa băgă capul pe ușă și spuse cu vocea ei pițigăiată:

— Să vă aduc ceva? Ce doriți?

— Plecați, plecați, Kaisa, am spus. Duceți-vă.

Hinkus tăcea, scotocindu-se concentrat prin buzunare, apoi scoase o cutie cu chibrituri și își aprinse și el țigara. Soarele dogorea. Pe fața lui apărură broboneleе de transpirație.

— Ai dat greș, Filyn, am spus. Ai încurcat harul dumnezeiesc cu spanacul. De ce te-ai legat de du Barnstokr? L-ai speriat de moarte pe bietul bătrân… Oare ți-au ordonat să-l filezi chiar pe el? pe Moses! pe Moses trebuia să-l filezi! băi, tâmpitu' lu' Dumnezeu, nu te-aș fi angajat nici ca portar, d-apoi să-ți mai încredințez ceva… Și o să-ți scot eu pe nas mitocănia… Așa că acum, Filyn…

Nu mă lăsă să-mi termin sfatul. Stăteam pe marginea mesei de biliard, un picior mi se bălăngănea, iar celălalt era așezat pe podea, fumam și-ntre timp, prostul de mine, priveam satisfăcut perdelele de fum din lumina soarelui. Iar Hinkus stătea pe scaun la doi pași de mine, când, deodată, se aplecă fulgerător înainte, îmi prinse piciorul care atârna și, trăgându-l din toate puterile spre el, îl răsuci scurt. L-am subapreciat pe Hinkus. S-o spunem drept, l-am subestimat. Am alunecat de pe masa de biliard și m-am prăvălit la podea cu toate cele

nouăzeci de kilograme ale mele, cu mutra, cu burta, cu genunchii, ca un sac.

Despre ceea ce s-a întâmplat ulterior, nu pot decât să fac presupuneri. Pe scurt, cam peste un minut mi-am revenit definitiv și am văzut că stau pe jos, că sprijin masa de biliard, bărbia îmi era spartă, doi incisivi mi se clătinau, în ochi mi se scurgea sânge de la frunte, iar umărul drept mă durea insuportabil. Hinkus zăcea și el tot aici, trântit nu departe, stând chircit, cu mâinile duse la cap, iar deasupra lui se înălța zâmbitor, precum Sfântul Gheorghe deasupra balaurului strivit, eroul Simone, ținând în mână resturile celui mai lung și mai greu tac. Mi-am șters sângele de pe frunte și m-am ridicat. Mă clătinam. Doream să mă întind la umbră și să uit de toate. Simone se aplecă, ridică de jos pistolul și mi l dădu.

— Ați avut noroc, inspectore, spuse el, strălucind. Încă o secundă și v-ar fi spart capul. Unde v-a nimerit? În umăr?

Am dat din cap. Respirația mi se întretăia și nu puteam să vorbesc.

— Așteptați, spuse Simone și fugi la sufragerie, aruncând pe masa de biliard tacul sfărâmat.

Am înconjurat masa și m-am așezat la umbră astfel încât să-l văd pe Hinkus. Acesta zăcea în continuare nemișcat. Ce drac împielițat… Și dacă te uiți la el, zici că-l dărâmi cu un scuipat… Da, gentlemeni, ăsta era un adevărat gangster în cele mai bune tradiții chicaghiene. De unde apar din ăștia în țara noastră cumsecade? Și dacă te gândești că Zgut are aceeași leafă ca mine. Ar fi trebuit poleit cu aur!… Mi-am scos din buzunar batista și mi-am tamponat încetișor zgârietura de pe frunte.

Hinkus gemu, se mișcă și încercă să se ridice. Tot se mai ținea de cap. Simone se întoarse cu o cană de apă. Am luat cana, am ajuns și eu cum am putut până la Hinkus și i-am turnat apa peste față. Hinkus icni și își luă o mână de pe creștetul capului. Fața lui era din nou verzuie, dar asta se putea explica acum prin cauze naturale. Simone se așeză pe vine lângă el.

— Sper că n-am dat dovadă de prea mult zel? întrebă

îngrijorat. N-am avut timp să mai reflectez, înțelegeți și dumneavoastră.

— Nu-i nimic, bătrâne, totul va fi ok… Am ridicat mâna să-l bat pe umăr și am gemut de durere. Îi frec eu acum ridichea.

— Să plec? întrebă Simone.

— Nu, mai bine rămâneți. Altfel, să nu-mi frece el mie ridichea. Mai aduceți și niște apă… În caz de leșin…

— Și brandy! se entuziasmă Simone.

— Corect. Îl ajustăm noi repede, numai să nu spuneți nimănui ce s-a întâmplat.

Simone mai aduse niște apă și o sticlă de brandy. I-am deschis gura lui Hinkus și am turnat în ea jumătate de pahar de brandy curat. Cealaltă jumătate de brandy am băut-o eu însumi. Simone, care luase și el un al treilea pahar, bău cu noi să ne țină de urât. Apoi l-am târât împreună pe Hinkus până la perete și l-am sprijinit cu spatele de el, am turnat încă o dată peste el apă din cană și l-am plesnit de două ori peste obraji. Deschise ochii și răsuflă zgomotos.

— Mai vrei coniac? Am întrebat.

— Da… Reuși să scoată Hinkus din el.

I-am mai dat o doză de brandy. Se linse pe buze și spuse hotărât:

— Ce spuneați de articolul șaptezeci și doi, litera „c”?

— Vedem noi, am spus.

Clătină din cap și se strâmbă.

— Nu, nu merge așa… Oricum sunt bun de viețaș.

— Wanted and listed? Am întrebat.

— Chiar așa. Nu vreau decât să scap de cravată. De altfel, am toate șansele – n-am nici o legătură cu Olaf, știți și singur. Și atunci ce rămâne? Port ilegal de armă? Sanchi, mai întâi trebuie dovedit că am purtat-o…

— Dar atacarea unui inspector de poliție?

— Păi, ăsta-i șpilu'! spuse Hinkus, pipăindu-și prudent creștetul capului. Mandea zice că n-a fost nici un atac, a fost doar o mărturisire sinceră și completă înainte de începerea anchetei oficiale. Ce zici, chief?

— Deocamdată n-am auzit nici o mărturisire, i-am amintit.

— Dar va fi acum, spuse Hinkus. Da' uite-l și pe fizicianul chimist, ce zici, o comitem, chief! Șaptejdoi „c” – îmi promiteți?

— Bine, am spus. Pentru început vom considera că a avut loc o încăierare personală, în stare de ebrietate. Adică tu erai mangă și eu te-am potolit.

Simone necheză.

— Și eu ce făceam? întrebă acesta.

— Dumneavoastră m-ați ajutat s-o scot la capăt… Bine, gata cu pălăvrăgeala. Povestește, Filyn. Ai grijă… Dacă mă minți măcar cu un singur cuvințel… Din cauza ta mi se clatină doi incisivi, imbecilule!

— Păi, așa, începu Hinkus. Campionu' m-a băgat la înaintare până aici. Ați auzit de Campion? Cum să nu auziți… Deci așa, acu' două luni Campionu' a pescuit un gagiu de undeva. Cum a făcut lipeala, cu ce l-a îmbârligat, nu știu, și nici numele adevărat nu-l știu. Noi îi spuneam Belzebuth. I-au dat un nume meseriaș, gagiu' e de superbelea… S-a băgat cu noi doar la două combinații, în schimb manevrele nu erau pentru agarici, plus că a lucrat bestial, beton… Dar știți asta și singur. Banca Națională Secundă – prima, blindatu' cu goldeanurile – a doua. Diluri cunoscute, nu-i așa, chief? Păi, tocmai aia e! Manevrele nu le-ați descifrat, iar ăia de au intrat la răcoare n-au nici o vină, știți asta și singuri. În general, a făcut el astea două combinații pentru noi și brusc s-a făcut danie. De ce? asta-i altă fază, sigur însă e că Belzebuthul nostru ne-a dat cu flit, iar noi am tirat-o care încotro să-i tăiem calea. Să-l ginim, să stăm la filă și să-i dăm o sârmă Campionului… Ni s-a ordonat ca la limită să-l radem imediat pe Belzebuth. Uite că l-am ginit și asta-i toată mărturisirea mea sinceră.

— Așa, am spus. Și cine-i Belzebuth la noi în hotel?

— Acu' c-ai spus-o pă bune, chief, am dat-o în bară. Mi-ați deschis ochii și mandea continua să frece menta cu scamatorul ăla, cu Barnstokr. În primul rând, am văzut fițe magice, trucaje. În al doilea rând, mă gândeam: dacă Belzebuth ar vrea să se dea altcineva, atunci drept cine ar face-o? Ca să nu fie nici un halimai… E clar – drept scamator!

— Le cam încurci, am spus. Trucuri, trucaje, mă rog. Numai că Barnstokr și Moses sunt precum cerul și pământul. Unu-i slab și lungan, celălalt e gras și îndesat…

Hinkus dădu din mână.

— L-am văzut în diferite feluri, și gras, și slab. Nimeni nu știe cum arată pă bune… Ar trebui să pricepi, chief. Belzebuth nu-i un simplu om. E vrăjitor, vârcolac! Are putere asupra forțelor necurate…

— Ai luat-o razna, bă, deviezi, l-am avertizat.

— Pă bune, confirmă Hinkus. Normal, nimeni nu crede dacă nu vede… Uite, poftim, muierea aia de umblă cu el, cine-i aia, chief? Că doar am văzut io cu ochii mei cum a smuls din fundație un seif de două tone și cum l-a cărat de-a lungul cornișei. La subsuoară îl ducea. Pe atunci muierea era schilambică, slabă ca o aschimodie, o așchilopată ca fata lu' Barnstokr. Da' cu niște branduri – uite așa, brațe dă vreo doi metri… Da' ce? Mai mult, dă vreo trei metri…

— Filyn! L-am amenințat. Gata cu vrăjeala!

Hinkus dădu iarăși din mână și se posomorî, dar imediat se învioră.

— Ok, las' așa, spuse el. Las' să mint eu. Da' uite, să mor io de nu v-am pus jos cu mâinile goale, chief, și sunteți ditamai omul, dibace… Ia gândiți-vă, cine ar fi putut să mă lege în halu' ăsta, ca p-un ciutan, și să mă bage sub masă?

— Cine? Am întrebat.

— Ea? Acu' am înțeles și eu cum s-a întâmplat. M-a recunoscut și și-a adus aminte. Și când a văzut că stau pe acoperiș și nu-l las să iasă viu din casă, și-a trimis boreasa la mine. A trimis-o sub înfățișarea mea… În ochii lui Hinkus licări groaza trăită. Maică precistă, stau acolo jos și ea stă în fața mea, adică chiar eu eram, și stau în picioare – gol, mort, ochii mi s-au scurs… Cum de n-am mierlit-o acolo de frică, cum de nu m-am damblagit – nu pricep. Beau și mă torpilez, parcă torn în pământ… Ce mai, s-a prins el că am ceva greieri la cap, că nu-s în regulă, e ceva din naștere, de la bătrânu' mi se trage. Lui tot așa i se întâmpla, i se năzăreau tot felul… Lua pușca și hai să tragă… Așa s-a hotărât și Belzebuth: ori mă

bagă la glumeți, ori mă sperie de moarte, să-mi iau dracu' tălpășița și să mă topesc din ochii lui. Iar când a văzut că nu ține mișcarea, atunci n-a avut de ales și a folosit forța…

— De ce nu te-a strivit pur și simplu? Am întrebat.

Hinkus scutură capul.

— Nexam, asta nu poate. Acu' pă bune, știți de ce s-a făcut danie? Când am vămuit blindatu', știți și singur, a trebuit să radem paza. Băieții noștri s-au înfierbântat, dar de sângele vărsat pesemne răspundea Belzebuth… Și toată forța lui magică poate pieri dacă distruge o viață omenească. Așa ne-a spus Campionu'. Altfel, cine ar îndrăzni să facă pe ginitoru' cu el? Doamne ferește!

— Bine, să admitem, m-am învoit cu greu.

Iarăși nu înțelegeam nimic. După cum singur mărturisise, Hinkus era, fără îndoială, psihopat. Dar în nebunia lui exista o logică. În cadrul acestei nebunii se potriveau toate capetele, ba chiar și gloanțele de argint își găseau locul în peisajul general.

Iar toate acestea se împleteau în mod straniu cu realitatea. Într-adevăr, seiful de la Banca Națională Secundă dispăruse într-un mod foarte enigmatic. „S-a topit în aer”, spuneau experții, dând din mâini, iar singurele urme care duceau în afara camerei erau spre cornișă. Iar martorii la jaful blindatei, de parcă s-ar fi înțeles, repetau cu încăpățânare, sub jurământ, că totul începuse atunci când un om țintuise blindata pe drum și răsturnase într-o parte colosul… Dracu' știe cum să înțelegi toate astea.

— Dar gloanțele de argint? Am întrebat pentru orice eventualitate. De ce era pistolul încărcat cu gloanțe de argint?

— De sanchi, explică indulgent Hinkus. Nu lichidezi un vârcolac cu-n glonte de plumb. Ca să fie, Campionu' ne-a făcut de la bun început cu glonțișoare de argint, le-a pregătit și i le-a arătat lui Belzebuth: uite, bă, asta-i moartea ta, vezi, cică, să n-o iei pe arătură.

— Și de ce au rămas în hotel? Am întrebat. Te-au legat și totuși au rămas…

— Habar n-am, recunoscu Hinkus. Nici eu nu înțeleg. Când l-

am văzut dimineață pe Barnstokr pă bune am rămas mască. Credeam că de mult curățaseră locul… Ptiu, nu Barnstokr, bineînțeles… În general, Belzebuth e aici, dar nu știu de ce a rămas. Poate nici el nu poate să treacă de avalanșă… Deși e vrăjitor, nu e Dumnezeu. De pildă, nu știe să zboare, asta se știe sigur. Poate să treacă prin pereți, la fel și… Pe bune, dacă stai să te gândești, boreasa asta a lui – sau cine o fi ea – ar fi putut să halească în doi timpi și trei mișcări orice avalanșă. Și ar fi făcut în loc de mâini niște bene de excavator și gata treaba…

M-am întors spre Simone.

— Ei, am spus, știința ce spune în această privință?

Mă uimi fața lui Simone. Fizicianul era cât se poate de serios.

— În vorbăriile domnului Hinkus, spuse el, există cel puțin un amănunt foarte interesant. Belzebuthul lor nu e atotputernic. Simțiți asta, inspectore? Asta-i foarte important. Și foarte ciudat în același timp. Se pare că în fanteziile acestor oameni ignoranți și troglodiți nu poate exista nici o lege și limită. Dar ele există… Dar cum a fost practic omorât Olaf?

— Habar n-am, spuse decis Hinkus. Să mor dacă știu ceva despre Olaf, chief. Cu mâna pe inimă vă spun. Știu doar că Olaf nu-i de-al nostru și dacă Belzebuth l-a ras pă bune, atunci nu înțeleg de ce… Atunci poate că Olaf nu-i om, ci tot un fel de scârboșenie, ca însuși Belzebuth… V-am mai spus doar că Belzebuth n-are voie să radă oamenii. Ce, doar n-o fi propriul lui dușman?

— Așa așa așa, se repezi Simone. Dar totuși cum a fost ucis Olaf, inspectore?

I-am povestit pe scurt faptele: despre ușa încuiată pe dinăuntru, despre gâtul răsucit, despre petele de pe față, despre mirosul de farmacie. În timp ce povesteam, nu-mi dezlipeam privirile de Hinkus. Acesta asculta, se foia tot timpul, ochii îi jucau în cap și, într-un sfârșit, ceru pe un ton plângăreț încă o înghițitură. Îmi era cât se poate de clar că toate acestea nu reprezintă o noutate pentru el, ba mai mult, era speriat de moarte. Iar Simone se înnegurase de tot. Ochii îi deveniră absenți și i se vedeau dinții – niște lopeți gălbejite.

Ascultă până la sfârșit și înjură încet. Nu spuse nimic.

Am tras un gât de brandy și i-am dat și lui Hinkus – amândoi nu ne simțeam prea bine. Nu știu cum arătam eu, dar Hinkus se înverzise tot și din când în când își pipăia capul. Apoi l-am lăsat pe fizician să cugete adânc și m-am luat din nou de Hinkus.

— Și cum i-ai luat urma, Filyn? Doar nu știai de la început înfățișarea lui…

În pofida faptului că Hinkus arăta cam verde, acesta zâmbi plin de sine.

— Ne mai pricepem și noi la d-astea, spuse. Nu mai rău decât dumneavoastră, chief. Primo, deși e vrăjitor, Belzebuth e cam tolomac. Cară peste tot după el o ladă ferecată. Nu mai există alta la fel în toată lumea. Nu-mi rămânea decât să întreb destinația lăzii. Secundo, nu știe să numere banii… Cât scoate din buzunar, atât și plătește. Astfel de oameni, înțelegeți și singur, nu apar atât de des. Pe unde a trecut, numai despre el se vorbește. Nu-i o scamatorie. Pe scurt, i-am luat urma, doar îmi cunosc meseria… Eh, și ce dacă am dat-o-n bară cu Barnstokr, recunosc: lua-l-ar naiba de boșorog, mi-a aruncat prafuri în ochi. Blestematele lui de dropsuri… Și apoi – intru în hol, stă singur și crede că nu-l vede nimeni, iar în mâini ține o păpușică de lemn. Și ce nu făcea cu păpușica aia, doamne! Da, am dat-o-n bară, pă bune…

— Și-n plus, tot timpul cu femeia aia după el, am spus gânditor.

— Nu, spuse Hinkus. Boreasa, chief, nu-i obligatoriu. Nu-i tot timpul lângă el. Numai când trebuie să meargă la vreo afacere, atunci o scoate de undeva… Și apoi, ea nu-i muiere deloc, tot ceva vreun vârcolac. Unde dispare când nu e, asta nu știe nimeni.

În acel moment am realizat faptul că eu, ditamai polițaiul cu experiență, stau și dezbat extrem de serios cu un bandit damblagiu tot felul de bazaconii despre vârcolaci, magi și vrăjitori. M-am uitat cu vinovăție la Simone, dar am văzut că fizicianul dispăruse și în locul lui stătea în ușă patronul, sprijinindu-se de toc. Ținea la subsuoară un Winchester și mi-

am amintit de toate apropourile lui, de toate poveștile cu zombi și de mișcările semnificative ale degetului său arătător. Sentimentul de rușine se accentuă, mi-am aprins o țigară și am spus cu o seriozitate voită:

— Așa. Gata cu asta. L-ai mai văzut vreodată pe ciung?

— Care?

— Ai stat alături de el la masă.

— A, ăla de halea lămâia… Nu, e prima dată. De ce?

— Așa, am spus. Când trebuie să sosească aici Campionu'?

— Îl aștept de ieri seară. Văd că n-a venit. Acum pricep și eu – a fost avalanșă.

— Și pe ce te-ai bazat, bă, dobitocule, atunci când m-ai atacat?

— Ce să fac? spuse Hinkus trist. Gândiți-vă și singur, chief. N-am de ce să aștept poliția. Sunt foarte cunoscut, oricum sunt bun de viețaș. Așa că mă hotărâsem: îmi iau înapoi pistolul, îl rad pe ăla de trebuie și mă duc spre avalanșă… Ori trec cumva de unul singur, ori mă pescuiește Campionu'. Că doar nici Campionu' nu doarme acum. Nu sunt avioane doar la polițiști…

— Cu câți oameni trebuia să vină Campionu'?

— Nu știu. Nu mai puțin de trei. Și, bineînțeles, ăi mai unși cu toate alifiile…

— Bine, ridică-te, am spus și m-am ridicat și eu greoi. Să mergem, te încui.

Gemând și hârâind, Hinkus se ridică și el. Împreună cu patronul l-am dus jos, pe scara de serviciu, să nu ne întâlnim cu nimeni. Totuși, la bucătărie, ne-am întâlnit cu Kaisa, care, văzându-mă, țipă și se ascunse după plită.

— Nu mai țipa, fă, proasto! se înfurie patronul. Adu apă caldă, bandaje, tinctură de iod… Aici, Peter, bagă-l în cămară.

Am cercetat cămara și am fost mulțumit. Ușa se închidea la exterior cu un lacăt – o ușă bună, solidă. În cămară nu mai exista altă ieșire, nici chiar vreun gemuleț.

— Vei sta aici, i-am spus lui Hinkus la despărțire, până când va veni poliția și să nu-ți dea prin cap să manifești vreo activitate – trag fără somație.

— Păi, sigur! începu să se vaite Hinkus. Filyn la popreală, iar ăla umblă în libertate, ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Nasol, chief. Nu-i cinstit… Sunt rănit, mă doare și mansarda…

N-am mai stat la discuții cu el, am încuiat ușa și am băgat cheia în buzunar. În buzunarul meu se strânseseră o grămadă de chei. Încă vreo două ore, gândii eu, și va trebui să car la mine toate cheile din hotel.

Am trecut în birou. Kaisa aduse apă și bandaje și patronul începu să mă prelucreze.

— Ce arme există în hotel? Am întrebat.

— Winchester, două arme de vânătoare. Un pistol. Arme avem, dar cine va trage cu ele?

— Mda, am spus. E cam greu.

Arme de vânătoare contra mitraliere. Du Barnstokr contra unor gangsteri unși cu toate alifiile… Iar ei nici nu-și vor mai bate capul cu schimburile de focuri, îl știu eu pe acest Campion – va arunca din avion vreo porcărie incendiară și ne va curăța pe toți în câmp deschis ca pe niște potârnichi…

— Cât timp ați fost sus, îmi comunică patronul, bandajându-mi cu dexteritate fruntea în locul zgârieturii, a venit Moses la mine. A pus pe masă un sac cu bani – chiar un sac, Peter, nu exagerez – și mi-a cerut ca, în prezența lui, să pun totul imediat în seif. Vezi Doamne, el crede că, în asemenea conjuncturi, averea lui se află într-un real pericol.

— Și dumneavoastră? Am întrebat.

— Aici am greșit puțin, recunoscu patronul. N-am mai stat pe gânduri și i-am trântit-o, spunându-i că la dumneavoastră sunt cheile de la seif.

— Mulțumesc, Alec, am spus cu amărăciune. Acum va începe și vânarea inspectorului de poliție…

Am tăcut amândoi. Patronul înfășură bandajul, iar mie îmi venea pur și simplu să vomit de durere. Cred că totuși jigodia aia mi-a rupt clavicula. Aparatul de radio hârâia și trosnea – erau știrile locale. Nici un cuvânt despre avalanșă și despre Gâtulețul de Sticlă. Apoi patronul se dădu un pas înapoi și privi critic opera ieșită din mâinile lui.

— Eh, în fine, va fi destul de bine așa, spuse patronul.

— Mulțumesc, am spus.

Luă ligheanul și întrebă cu un aer preocupat:

— Pe cine să vă trimit?

— Pe dracu', am spus. Vreau să dorm. Luați-vă Winchesterul, așezați-vă în hol și trageți în oricine încearcă să se apropie de această ușă. Trebuie să dorm măcar o oră, altfel mă prăbușesc acum. Vampiri blestemați! Vârcolaci jegoși!

— N-am gloanțe de argint, îmi aminti cu blândețe patronul.

— Trageți cu cele de plumb, dracu' să vă ia pe toți! Mai terminați odată cu superstițiile! Banda asta mă duce de nas, iar dumneavoastră îi ajutați… Aveți obloane aici la fereastră?

Patronul puse ligheanul jos, se îndreptă tăcut spre fereastră și coborî storurile metalice.

— Așa, am spus. E bine… Nu, nu trebuie să stingeți lumina… Și încă un lucru, Alec… Puneți pe cineva… Simone… Sau fata aia… Brün… Să stea cu ochii pe cer. Explicați-i că-i o chestiune de viață și de moarte. Cum apare un avion, să dea alarma…

Patronul dădu din cap, luă ligheanul și se duse spre ușă. Se opri în prag.

— Vreți sfatul meu, Peter? întrebă patronul. Ultimul.

— Ei?

— Dați-le geamantanul și lăsați-i să plece cu el direct în infernul de unde au ieșit. Oare nu înțelegeți: singurul lucru care-i mai ține aici este geamantanul…

— Înțeleg, am spus. Asta înțeleg. Tocmai de aceea voi dormi aici pe scaunele astea, tari, cu capul sprijinit de seiful dumneavoastră blestemat, și voi trage cu gloanțe de argint în orice jigodie va încerca să-mi ia acest geamantan. Dacă-l vedeți pe Moses, transmiteți-i asta. Puteți nici să nu schimbați expresiile în altele mai delicate. Și mai spuneți-i că la concursurile de tir am luat premii tocmai cu Luggerul de calibrul 0,45. Gata. Plecați și lăsați-mă în pace.

CAPITOLUL CINCISPREZECE.

Probabil că asta fusese o greșeală profesională. N-aveam de la cine să aștept ajutor, iar gangsterii puteau veni în zbor din clipă-n clipă. Puteam conta doar pe faptul că acum

Campionului nu-i mai păsa de Belzebuth. Dând ieri seară de avalanșă, Campionul putea să se agite și să facă vreo prostie – de exemplu, să încerce să pună mâna pe elicopterul de la aeroportul din Mür. Știam că poliția îl urmărește de mult pe acest bandit, iar speranța mea avea un oarecare temei. În rest, abia mă mai țineam pe picioare. Blestematul de Filyn mă terminase. Am pus niște ziare și niște registre în fața seifului, am împins biroul la ușă și m-am culcat, așezând Luggerul lângă mine. Am adormit de îndată, iar când m-am trezit era deja douăsprezece și câteva minute.

La ușă se auzeau bătăi nu foarte puternice, dar insistente.

— Cine-i acolo? am urlat, pipăind în grabă după mânerul Luggerului.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Simone. Deschideți, inspectore.

— Ce, vreun avion?

— Nu. Trebuie să vorbim. Deschideți. Nu mai e vreme de dormit.

Avea dreptate. Nu era vreme de dormit. Scrâșnind din dinți de durere, m-am ridicat în picioare – întâi în patru labe, apoi sprijinindu-mă de seif. Umărul mă durea îngrozitor. Bandajul îmi alunecase pe ochi, bărbia mi se umflase. Am aprins lumina, am tras biroul din fața ușii și am răsucit cheia în broască. Apoi m-am dat deoparte, ținând pregătit Luggerul.

Simone arăta triumfător și preocupat, deși simțeam în el o oarecare nervozitate.

— Oho! exclamă el. Sunteți aici ca într-o cetate. Și tot degeaba: nimeni n-are de gând să vă atace.

— N-am de unde să știu, am spus posomorât.

— Dumneavoastră nu știți nimic aici, spuse Simone. Cât timp ați dormit, inspectore, v-am făcut eu în loc toată munca.

— Hai nu spune? Am înțepat eu. Moses e deja în cătușe, iar complicea lui e arestată?

Simone se încruntă. Unde dispăruse ștrengarul posomorât ce încă mai ieri alerga nepăsător pe pereți?

— Nu de asta e nevoie, spuse Simone. Moses nu e vinovat cu nimic. Totul e mult mai complicat decât credeți, inspectore.

— Numai să nu-mi povestiți de vampiri, l-am rugat

încălecând scaunul de lângă seif.

Simone zâmbi.

— Nici un fel de vampiri. Nici un misticism. Doar o pură poveste științifico fantastică. Moses nu este om, inspectore. Aici a avut dreptate patronul nostru. Moses și Luarvic nu sunt pământeni.

— Au sosit la noi de pe Venus, am spus cu deplină înțelegere.

— Nu știu. Poate de pe Venus, poate din alt sistem planetar, poate dintr-un spațiu paralel… Ei nu spun de unde. Important este că nu sunt oameni. Moses se află mai de mult pe Pământ, de mai bine de un an. În urmă cu aproape o lună și jumătate a nimerit în ghearele gangsterilor. L-au șantajat, îl țineau permanent sub observație. Abia-abia a reușit să scape și să fugă aici. Luarvic este ceva în genul unui pilot și se ocupă cu transportul. De aici – acolo. Ar fi trebuit să plece ieri, pe la miezul nopții, dar în jur de zece seara s-a produs o avarie, a explodat ceva în aparatură. Drept rezultat – avalanșa, iar Luarvic a fost nevoit să vină aici pe propriile lui picioare… Trebuie să-i ajutăm, inspectore. E obligația noastră. Dacă gangsterii ajung înaintea poliției, îi vor omori.

— Și pe noi la fel, am spus.

— Posibil, se înduplecă Simone. Dar e treaba noastră, pământeană. Dar dacă noi vom permite uciderea extratereștrilor, va fi o mare rușine.

Îl priveam și mă gândeam plictisit: prea mulți trăsniți în acest hotel. Poftim, uite încă un psihopat.

— Pe scurt, ce aveți nevoie de la mine? Am întrebat.

— Dați-le acumulatorul, Peter, spuse Simone.

— Care acumulator?

— În geamantan este un acumulator. Energie pentru roboții lor. Olaf n-a fost ucis. El, în general, nu este o ființă vie. Este un robot, la fel și doamna Moses. Ăștia sunt roboți și au nevoie de energie ca să funcționeze. În momentul exploziei, centrala lor energetică a fost distrusă, fluxul de energie s-a întrerupt și toți roboții lor aflați pe o rază de o sută de kilometri sunt în pericol. Poate că unii au reușit să se

conecteze la acumulatoarele lor portabile. Pe doamna Moses a conectat-o la acumulator însuși Moses. Iar eu, dacă vă mai amintiți, am crezut că e moartă. Iar Olaf, nu se știe de ce, nu a reușit să se conecteze…

— Aha, am făcut eu. N-a reușit să se conecteze și a căzut atât de bine, încât și-a sucit gâtul. Și l-a sucit, mă-nțelegi, la o sută optzeci de grade…

— Degeaba mă tot săgetați, spuse Simone. Astfel se manifestă la ei fenomenele cvasiagonice. Se răsucesc încheieturile, pseudomușchii se tensionează asimetric… N-am mai apucat să vă spun: doamna Moses avea gâtul sucit la fel.

— Mă rog, în fine, am spus. Cvasimușchi, pseudotendoane… Doar nu m-am născut de ieri, Simone, dumneavoastră trebuie să înțelegeți: dacă vom folosi arsenalul misticismului și al fantasticului, întotdeauna se poate explica orice crimă, întotdeauna va rezulta ceva logic. Numai că oamenii raționali nu cred într-o astfel de logică.

— M-am așteptat la o astfel de contrazicere, Peter, spuse Simone. E foarte ușor de verificat. Dați-le acumulatorul și ei îl vor conecta din nou pe Olaf în prezența dumneavoastră. Doar vreți și dumneavoastră ca Olaf să fie iarăși viu…

— Nu ține, am răspuns imediat.

— De ce? Dumneavoastră nu credeți nici când vi se oferă dovezi. Ce se întâmplă?

Mi-am pus mâinile pe săracul meu cap bandajat. Într-adevăr, ce se întâmplă? De ce îl tot ascult pe acest palavragiu? Să-i dau o armă în mână și să-l trimit pe acoperiș ca pe oricare alt bun cetățean, obligat să ajute legea. Iar pe Moseși să-i închid la subsol. Și pe Luarvic tot acolo. Subsolul e betonat, rezistă la o lovitură directă… Și pe Barnstokrii tot acolo, la fel și pe Kaisa. Și vom rezista. Și în cel mai rău caz să-i extrădez pe acești Moseși. Cu Campionu' nu-i de glumă. Să dea Dumnezeu să fie de acord cu tratativele…

— Ei, de ce tăceți? întrebă Simone. Nu mai aveți ce spune?

Eu însă mai aveam ce spune.

— Nu sunt savant, am spus încet. Sunt un funcționar de poliție. Prea multe minciuni sunt îngrămădite în jurul acestui

geamantan… Stați, nu mă întrerupeți. Eu nu v-am întrerupt. Eu sunt gata să cred toate astea. Poftiți. Să admitem că Olaf și muierea aia sunt roboți. Cu atât mai rău. Doamna Moses deja a comis… Adică, au fost deja comise câteva crime cu mâinile ei. Asemenea unelte îngrozitoare în mâinile gangsterilor – nu vă fie cu supărare. Dacă aș fi putut aș fi deconectat-o cu cea mai mare plăcere și pe doamna Moses. Iar dumneavoastră îmi propuneți mie, unui polițist, să înapoiez gangsterilor uneltele crimei! Înțelegeți ce-mi propuneți?

Simone își lovi derutat creștetul capului.

— Ascultați, spuse Simone. Dacă gangsterii vin în zbor, înseamnă că ne-a venit la toți sfârșitul. Că doar ați mințit în privința porumbelului poștal? Nu putem conta pe poliție, așa-i? Dar dacă îi ajutăm să fugă pe Moses și Luarvic, cel puțin vom avea conștiința curată.

— La dumneavoastră va fi curată, am spus. La mine va fi murdară în întregime. Polițaiul care ajută cu propriile lui mâini să fugă niște bandiți!

— Nu sunt bandiți!

— Ba sunt bandiți! L-am contrazis. Gangsteri în adevăratul sens al cuvântului. Doar ați auzit mărturisirea lui Hinkus. Moses a fost un membru al bandei Campionului. Moses a organizat și a comis câteva atacuri criminale îndrăznețe, aducând imense pagube statului și persoanelor particulare. Dacă doriți să știți, pe Moses îl așteaptă nu mai puțin de douăzeci și cinci de ani de ocnă, iar eu sunt obligat să fac totul pentru ca el să primească acești douăzeci și cinci de ani.

— La dracu', izbucni Simone. Dumneavoastră chiar nu înțelegeți nimic. El a fost derutat! A fost atras prin șantaj în această bandă! Nu a avut altă ieșire!

— Asta va hotărî tribunalul, am spus glacial.

Simone se lăsă pe spătarul fotoliului și mă privi cu ochii mijiți.

— Totuși nu sunteți decât un imbecil sadea, Glebski, spuse. Nu m-am așteptat la asta.

— Mai țineți gura. Hai, plimbă ursul și vezi-ți de problemele tale. Ce mai aveți în program? Plăceri senzuale?

Simone își mușcă buza.

— Poftim și primul contact, bodogăni el. Poftim, uite întâlnirea dintre două lumi.

— Ia nu mă mai freca la icre, Simone, am spus iritat. Șterge-o! Deja mă plictisești.

Se ridică și plecă spre ușă. Se cocoșase și mergea cu capul plecat. Se opri în prag, întoarse puțin capul și spuse:

— O să vă pară rău pentru asta, Glebski. O să vă fie rușine, mare rușine.

— Posibil, am replicat sec. E problema mea… Apropo, dumneavoastră știți să trageți?

— Da.

— Atunci e bine. Luați o armă de la patron și urcați pe acoperiș. S-ar putea ca-n curând să fim cu toții nevoiți să tragem.

Ieși fără să scoată o vorbă. Mi-am mângâiat ușor umărul umflat. Ce mai concediu! Și încă nu e clar cum se vor termina toate astea. Ce naiba, să fie într-adevăr niște extratereștri? Prea se potrivesc toate… „O să vă fie rușine, Glebski”… În fond, poate chiar așa va fi. Dar ce să fac? Deși, în general, ce importanță are pentru mine dacă sunt sau nu extratereștri? Unde scrie că extratereștrii au voie să jefuiască băncile? Pământenii, vedeți dumneavoastră, nu au voie, dar ei da… În sfârșit. Ce să fac totuși? Asediul stă să înceapă, iar garnizoana mea e absolut nesigură.

Pentru orice eventualitate am ridicat receptorul telefonului. Nimic. Liniște mormântală. Totuși e un animal Alec ăsta. N-a putut să-și pună și el o semnalizare de avarie. Și dacă acum ar fi avut brusc o criză de apendicită? Negustor jegos, nu știe decât să sugă banii de la clienți…

Se auziră din nou bătăi în ușă și iarăși am înșfăcat grăbit Luggerul. De data asta mă onoră cu prezența însuși domnul Moses – vârcolacul, venusianul, ridichea bătrână cu nelipsita cană în mână.

— Stați lângă ușă, am spus. Uite, acolo e un scaun.

— Pot să stau și în picioare, rosti cu un bas bubuitor, privindu-mă încruntat.

— Vă privește, am spus. De ce aveți nevoie?

Sorbi din cană la fel de încruntat.

— De ce dovezi mai aveți nevoie? întrebă. Dumneavoastră ne distrugeți. Toți înțeleg asta. Toți, în afară de dumneavoastră. Ce vreți de la noi?

— Oricine ați fi dumneavoastră, am spus, ați comis o serie de crime. Și dumneavoastră veți răspunde pentru ele.

Inspiră zgomotos, se apropie de scaun și se așeză.

— Desigur, ar fi trebuit poate să mă adresez mai de mult dumneavoastră, spuse. Dar am tot sperat că totul se va aranja cumva și voi reuși să evit contactul cu persoanele oficiale. Dacă nu s-ar fi produs acea avarie blestemată, deja n-aș mai fi fost aici, n-ar mai fi fost nici o crimă. Dumneavoastră l-ați fi găsit legat pe Filyn și ați fi descurcat ghemul de crime pe care le-a comis Campionul cu ajutorul meu. Vă jur, vor fi compensate toate pagubele aduse și provocate de prezența mea aici. Parțial le pot compensa chiar acum – sunt gata să vă înmânez bancnotele Băncii de Stat, în valoare de un milion de coroane. Statul dumneavoastră va primi restul în aur, aur curat. Ce vă mai trebuie?

Mă uitam la el și nu mă simțeam deloc bine. Mă simțeam rău pentru că îl simpatizam. Stăteam față-n față cu un criminal dovedit, îl ascultam și îl simpatizam. Totul părea o nălucire și ca să scap de această senzație am întrebat tăios:

— Dumneavoastră ați mânjit masa și ați lipit acolo biletul?

— Da. Mi-a fost teamă că biletul va fi luat de vreun curent de aer. Important este că am vrut să vă fac să înțelegeți imediat că nu aveți de-a face cu o farsă.

— Ceasul de aur?

— Tot eu. Și browningul. Trebuia ca dumneavoastră să credeți, să vă interesați de Hinkus și să-l arestați.

— Ați făcut totul foarte neîndemânatic. Totul a ieșit pe dos. Am înțeles de fapt că Hinkus nu e deloc gangster, pur și simplu cineva vrea să-l dea drept gangster.

— Da? se miră Moses. Deci așa stau lucrurile… În fine, era de așteptat. Nu mă pricep la astfel de chestii… Nu pentru asta sunt aici…

Am simțit din nou un val de simpatie și iarăși am încercat să mă înrăiesc.

— N-ați făcut nimic ca lumea, domnule Belzebuth, am spus. Ce mama dracului de extraterestru mai sunteți? Nu sunteți decât un ticălos. Un ticălos bogat, depravat, extrem de obraznic. În plus și bețiv…

Moses sorbi din cană.

— Roboții dumneavoastră… Am continuat. Muierea ruptă dintr-un salon monden… Vikingul sportiv… Vă puteați imagina măcar și pentru o secundă că am să cred tâmpenia asta cu roboții?

— Vreți să spuneți că roboții noștri sunt mult prea asemănători cu oamenii? întrebă Moses. Acceptați măcar faptul că nu avem voie altfel. Sunt niște copii destul de exacte ale oamenilor din realitate. Sunt aproape niște clone… Sorbi iarăși din cană. În ceea ce mă privește, inspectore, din păcate nu pot să vă arăt înfățișarea mea reală. Din păcate, pentru că atunci m-ați fi crezut imediat.

— Hazardați-vă! Am spus. Arătați-vă chipul. Voi rezista cumva.

Dădu din cap.

— În primul rând, este puțin probabil să rezistați chiar atât de ușor, spuse posomorât. În al doilea rând, este puțin probabil să rezist eu însumi. Domnul Moses pe care îl vedeți acum este de fapt un costum de scafandru. Domnul Moses pe care îl auziți acum este un mecanism de retransmisie. Dar poate că am să risc – voi lăsa asta ca ultimă alternativă. Dacă voi constata că îmi este absolut imposibil să vă conving, voi risca. Pentru mine va fi aproape ca o moarte sigură, dar cel puțin poate că-l veți lăsa măcar pe Luarvic. El n-are nimic de-a face cu toate astea…

Și atunci, în sfârșit, m-am înfuriat.

— Unde să-l las? Am urlat. Ce, vă țin eu aici? Ce tot îmi turnați minciuni? Dacă ați fi vrut să plecați, de mult ați fi făcut-o! Gata cu minciuna și spuneți odată adevărul: ce fel de geamantan este? Ce este în el? Mă tot bateți la cap că sunteți extratereștri. Iar eu înclin să cred că nu sunteți decât o bandă

de spioni străini care au furat un aparat extrem de valoros…

— Nu! izbucni Moses. Nu! Lucrurile nu stau așa. Centrala noastră este distrusă și nu poate fi reparată decât de Olaf. El este robotul supraveghetor al acestei centrale, mă înțelegeți? Firește, am fi plecat de mult, dar unde să mergem? suntem complet neajutorați fără Olaf, el este deconectat, iar dumneavoastră nu ne dați acumulatorul!

— Iar minți! Am spus. Doamna Moses e și ea un robot, din câte am înțeles! Ea, din câte am înțeles, are de asemenea un acumulator…

Închise ochii și dădu atât de tare din cap, încât îi tremurară buzele de buldog.

— Olga este un mecanism primitiv de muncă. Un cărăuș, săpător, bodyguard… Nu poate fi alimentat cu același tip de combustibil… Mă rog, nu știu… O vechitură de tractor și, de exemplu, un avion… Doar sunt sisteme total diferite…

— Aveți răspuns la toate, am spus mâhnit. Eu nu sunt însă un expert. Eu sunt un simplu polițai. Nu sunt împuternicit să duc tratative cu vampiri și extratereștri. Eu sunt obligat să vă predau în mâinile legii și asta-i tot. Oricine ați fi în realitate, dumneavoastră vă aflați pe teritoriul țării mele și sunteți supus jurisdicției ei. M-am ridicat. Din acest moment socotiți-vă arestat, Moses. Nu intenționez să vă închid, înțeleg că n-are nici un sens. Dar dacă veți încerca să fugiți, voi trage. Și vă previn: din acest moment tot ce veți spune poate fi îndreptat împotriva dumneavoastră la tribunal.

— Așa, spuse Moses, după o perioadă de tăcere. V-ați hotărât cu mine. Fie și așa. Mai trase o înghițitură din cană. Dar ce vină are Luarvic? Nu puteți avea nimic împotriva lui… Închideți-mă pe mine și dați-i geamantanul lui Luarvic. Măcar el să se salveze…

M-am așezat din nou.

— Să se salveze… Ce tot îi dați cu salvarea? De ce sunteți atât de sigur că veți fi prinși de Campion? Poate că el de mult se află sub avalanșă… Poate e deja capturat… Nu-i așa de ușor să faci rost de un avion… Dacă într-adevăr sunteți nevinovat, de ce vă neliniștiți atâta? Mai așteptați o zi, două.

Va veni poliția, vă predau în mâinile puterii, puterea va aduna experții, specialiștii…

Buzele lui ca de buldog tremurară încă o dată.

— Nu-i bine, nu merge. În primul rând, nu avem voie să intrăm în contact organizat. Eu sunt aici doar ca observator. Am făcut și greșeli, dar toate sunt reparabile… Un contact nepregătit temeinic poate avea cele mai groaznice consecințe atât pentru lumea noastră, cât și pentru a voastră… Dar nici asta nu e cel mai important acum, inspectore. Îmi este teamă pentru Luarvic. Nu este condiționat pentru mediul dumneavoastră înconjurător, niciodată nu s-a gândit că va fi nevoit să petreacă mai mult de o zi pe planeta dumneavoastră. În plus, i s-a deteriorat costumul de scafandru, doar ați văzut că îi lipsește o mână… Deja este otrăvit… Slăbește cu fiecare ceas care trece…

Am încleștat fălcile. Da, avea pregătit un răspuns pentru orice. Nu aveam de ce să mă agăț. Nu am reușit niciodată să-l prind. Totul era de o logică ireproșabilă. Eram nevoit să recunosc că, dacă nu ar fi fost vorba despre toate aceste costume de scafandru, despre contacte și pseudo-mușchi, aceste mărturisiri m-ar fi mulțumit pe deplin… Simțeam cum mă cuprinde mila și eram tentat să vin în întâmpinarea dorințelor lui, simțeam cum îmi pierd ideile preconcepute…

Într-adevăr. Aveam pretenții juridice doar de la Moseși… De la Moses. În mod formal, Luarvic era curat, deși ar fi putut fi complice, mă rog, la asta aș putea închide ochii… Adevăratul bandit nu se propune niciodată pe el însuși drept ostatec. Moses s-a propus. Ei bine, îl închid pe Moses și… Ce „și”? să-i dau aparatul lui Luarvic? Ce știu eu despre acest aparat? doar ceea ce mi-a spus Moses. Da, tot ceea ce spune Moses sună verosimil. Dar dacă e doar o interpretare reușită a cu totul altor împrejurări? Dacă pur și simplu nu am găsit întrebarea care să distrugă această interpretare…?

Dacă lăsăm deoparte toate aceste cuvinte, verosimile sau nu, rămân două fapte incontestabile. Legea îmi cere să-i rețin pe acești oameni până la clarificarea situației. Asta este fapta numărul unu. Iată și fapta numărul doi: acești oameni vor să

plece. Nu contează de ce vor să plece și ce vor să evite cu adevărat – legea, gangsterii, un contact prematur sau poate altceva… Ei vor să plece.

Iată două fapte complet contrare…

— Și cum v-ați descurcat cu Campionul? L-am întrebat abătut.

Se uită la mine pe sub sprâncene, fața i se schimonosi. Apoi își coborî privirile și începu să povestească.

Dacă făceam abstracție de zombisme-mombisme și de pseudocorelații, acesta era un caz absolut banal și comun de șantaj. Exact cu două luni în urmă, domnul Moses, căruia în general îi venea destul de greu să ascundă față de oficialități nu numai adevărata lui ocupație, dar chiar însuși faptul propriei existențe, a început să resimtă indiciile unei atenții obsedante și permanente asupra lui. A încercat să-și schimbe domiciliul. Zadarnic. A încercat să-și bage în sperieți urmăritorii. Tot zadarnic. În cele din urmă, așa cum se întâmplă totdeauna, au apărut la el și i-au propus un pact de bună înțelegere. În schimbul unui ajutor dat în măsura posibilităților la jaful Naționalei Secunde i se garanta tăcerea. Firește, fusese asigurat că va fi deranjat pentru prima și ultima oară. Cum era și normal, n-a putut refuza. Cum era și normal, s-au impus. Cum era și normal, a acceptat în cele din urmă.

Moses susținea că n-avusese altă cale de scăpare. Nu se temea de moarte: acolo la ei, toți știau să-și înfrângă teama de moarte. În această etapă, chiar ar fi putut să nu se mai sperie nici de încercările de de-mascare: nu-l costa nimic să-și închidă atelierul și să rămână pur și simplu un trântor bogat, iar mărturiile agenților Campionului, ca victime ale unei posibile confruntări cu roboții, cu greu ar fi putut fi luate în serios. Dar și moartea, ca și demascarea, riscau să întrerupă pentru mult timp munca uriașă începută cu atâta succes în urmă cu câțiva ani. Pe scurt, s-a încumetat să cedeze în fața Campionului, mai ales că nu i-ar fi fost greu să compenseze cu aur curat pagubele aduse Băncii Naționale Secunde. Treaba a fost făcută și Campionul a dispărut într-adevăr la orizont. De altfel, numai pentru o lună, când a apărut din nou. De data

asta era vorba despre blindata cu aur. Acum însă situația se schimbase radical. Abil, Campionul prezentă bietei victime declarațiile a opt martori prin care era exclusă existența vreunui alibi pentru Moses, plus un film în care fusese surprinsă întreaga procedură de jefuire a băncii – erau prezenți nu numai trei sau patru gangsteri, gata să meargă la închisoare pentru un onorariu substanțial, ci și Olga cu seiful la subsuoară, ba era prezentat însuși Moses cu un oarecare aparat (forcing-generator) în mâini. În caz de refuz, Moses era amenințat nu numai cu o biată zarvă în ziare. Acum era amenințat cu o urmărire judiciară formală, aceasta însemnând demascarea deplină a tuturor secretelor lui, însemnând totodată și un contact prematur, în condiții înfiorător de dezavantajoase pentru partea lui. Ca multe alte victime ale unui șantaj, Moses nu prevăzuse toate astea când cedase prima dată.

Situația era îngrozitoare. Un refuz ar fi însemnat o crimă față de ai săi. Acordul nu schimba absolut nimic, pentru că abia acum Moses înțelesese ce mână de fier îl gâtuie. Nu avea sens să fugă în alt oraș sau în oricare altă țară: se convinsese deja că mâna Campionului era nu numai de fier, ci și lungă. Nu putea să fugă imediat de pe Pământ; pregătirea transportu-lui necesita zece-douăsprezece zile pământene. Atunci luă legătura cu ai lui și solicită o evacuare de urgență. Da, era nevoit să mai facă un delict – asta nu însemna decât o majorare a datoriei cu încă trei sute treizeci și cinci kilograme de aur – iată prețul amânării necesare. Când sosi timpul, fugi, înșelând cu sosia lui agenții Campionului. Știa că va fi urmărit, știa că mai devreme sau mai târziu Hinkușii îi vor da de urmă – spera doar că va reuși să le-o ia înainte…

— Dumneavoastră puteți să mă credeți sau nu, inspectore, spuse decis Moses. Aș vrea însă ca dumneavoastră să înțelegeți: există doar două posibilități. Ori ne dați acumulatorul și vom încerca să ne mai salvăm. Repet, în acest caz toate pagubele aduse concetățenilor dumneavoastră vor fi acoperite în totalitate. Ori… Sorbi din cană. Încercați, vă rog, să înțelegeți, inspectore. Nu am dreptul să cad viu în mâinile

persoanelor oficiale, înțelegeți, este istoria mea. Nu pot să ameninț viitorul lumilor noastre. Acest viitor abia acum începe. Am eșuat, dar eu nu sunt decât primul, nu și ultimul observator de pe Pământul dumneavoastră. Înțelegeți, inspectore?

Nu înțelegeam decât un singur lucru: treaba-i nasoală.

— Și practic cu ce v-ați ocupat? Am întrebat.

Moses clătină capul.

— Nu pot să vă spun, inspectore. Am cercetat posibilitățile de a realiza un contact. L-am pregătit. Și concret… E foarte complicat, inspectore. Dumneavoastră doar nu sunteți specialist.

— Duceți-vă, am spus, și chemați-l aici pe Luarvic.

Moses se ridică greoi și ieși. Mi-am pus coatele pe masă și mi-am sprijinit capul în mâini. Luggerul îmi răcorea plăcut obrazul drept. M-am gândit în treacăt că acum umblu cu acest Lugger precum Moses cu cana lui. Eram un caraghios. Eram penibil. Mă uram. Îl uram și pe Zgut cu sfaturile lui prietenești. Uram toată această bandă care se strânsese aici. Să cred sau să nu cred… Problema e că-i credeam, naiba să-i ia. Nu lucrez de un an, doi, simt când oamenii spun adevărul. Dar oamenii, doar oamenii! Și dacă am crezut, ei nu sunt pentru mine oameni! Pur și simplu n-am dreptul să-i cred. Ar fi pur și simplu o sinucidere să-i crezi. Ar însemna să iau asupra mea o responsabilitate asupra căreia n-aveam nici un drept și pe care nu o doream, nu o doream, nu o doream… Această responsabilitate mă strivește ca pe o ploșniță! În fine. Măcar l-am prins pe Hinkus. Nu-l scap eu nici pe Moses. Fie ce-o fi, dar nu-l las pe Moses! fie ce-o fi, dar tainele Băncii Naționale Secunde și a blindatei cu aur vor fi descoperite… Uite așa. Iar dacă aici a intervenit și o politică interplanetară, atunci lasă-i să se ocupe de politică pe cei care sunt abilitați s-o facă, eu nu-s decât un simplu polițist… Ce bine ar fi să mă apuce leșinul acum, am gândit destul de mâhnit. Și facă ce-or vrea…

Ușa scârțâi, iar eu am tresărit. Dar nu era Luarvic. Intrară Simone și patronul. Patronul puse în fața mea o cană cu cafea, iar Simone luă scaunul de la perete și se așeză vizavi de mine.

Mi se părea cam tras la față, ba chiar îngălbenit.

— Ei, ce aveți de gând, inspectore? întrebă Simone.

— Unde este Luarvic? l-am chemat pe Luarvic.

— Luarvic e nasol de tot, răspunse Simone. Moses îi face niște proceduri. Rânji neplăcut. Dumneavoastră îl distrugeți, Glebski, e o faptă animalică. Într-adevăr, vă cunosc numai de două zile, dar nu mi-am putut închipui că nu sunteți decât o momâie cu năsturei auriți.

Am luat cana cu mâna liberă, am dus-o spre gură și am pus-o la loc. Nu mai puteam să beau cafea. Îmi venea să vărs de atâta cafea.

— Hai, scutiți-mă. Nu sunteți decât niște palavragii. Alec are grija hotelului său, iar dumneavoastră, Simone, nu sunteți decât un intelectual aflat la odihnă…

— Dar dumneavoastră? spuse Simone. Dumneavoastră ce grijă aveți? Vreți în plus o tresă la uniformă?

— Da, am răspuns rece. O tresă. Știți cât de mult îmi plac tresele?

— Dumneavoastră nu sunteți decât o plevușcă polițienească, spuse Simone. Din An în Paște destinul vă mai aruncă o bucățică. Pentru prima și ultima oară în viață. Ora stelară a inspectorului Glebski! În mâinile dumneavoastră a căzut într-adevăr o hotărâre importantă, iar dumneavoastră nu reușiți să vă comportați decât ca ultimul dintre tâmpiți…

— Ia mai taci dracu' din gură, am spus scârbit. Termină cu pălăvrăgeala și încearcă să gândești măcar un minut. Nu ținem cont de faptul că Moses e un criminal obișnuit. După cum văd, nu pricepeți nici pe dracu' legile. Pare-mi-se, credeați că există o lege pentru oameni și o alta pentru vampiri. Dar să nu insistăm. Să zicem că sunt extratereștri. Să zicem că sunt niște victime ale șantajului. Marele contact… Am dat din mână a lehamite cu Luggerul. Prietenia dintre lumi și așa mai departe… Întrebare: ce fac ei aici la noi pe Pământ? Moses însuși a recunoscut că e un observator. Și, practic, ce observă? Ce le trebuie de aici?… Nu rânjiți, nu rânjiți. Avem de-a face cu o situație fantastică, iar în romanele science-fiction, din câte-mi amintesc, extratereștrii de pe

Pământ se ocupă cu spionajul și pregătesc invazia. În această situație cum credeți că ar trebui să procedeze un funcționar cu năsturei auriți? Trebuie sau nu să-și facă datoria? Iar dumneavoastră, Simone, ca pământean, ce părere ai despre datoria dumitale?

Simone continua să rânjească în tăcere și să mă privească fix. Patronul trecu spre fereastră și ridică jaluzeaua. Am aruncat o privire spre el.

— De ce ați făcut asta?

Patronul nu răspunse imediat. Lipindu-și fața de geam, privea cerul.

— Uite, mă tot uit, Peter, spuse încet fără să se mai întoarcă. Aștept, Peter, aștept… Dumneavoastră ar trebui să-i spuneți fetei să se întoarcă în casă. Acolo, pe zăpadă, pare o țintă… Pe mine nu mă ascultă…

Am pus Luggerul pe masă, am luat cana cu ambele mâini și, închizând ochii, am tras câteva înghițituri. Țintă pregătită… Noi toți de aici suntem niște ținte pregătite… Și deodată am simțit cum niște mâini puternice mi-au cuprins coatele pe la spate. Am deschis ochii și m-am smucit. Durerea din claviculă fu atât de puternică, încât mai că n-am leșinat.

— Nu-i nimic, Peter, nu-i nimic, spuse tandru patronul. Mai răbdați.

Cu o înfățișare preocupată și vinovată, Simone băga deja Luggerul în buzunar.

— Trădătorii! Am spus plin de uimire.

— Nu-nu, Peter, spuse patronul. Trebuie doar să fim raționali. Conștiința omenească nu trăiește doar prin lege.

Venind dintr-o parte, Simone îmi pipăi cu grijă buzunarul. Cheile zăngăniră. În așteptarea unei dureri înfiorătoare, transpirând deja din abundență, m-am smucit din toate puterile. N-a ajutat la nimic, iar când mi-am revenit Simone deja ieșea din cameră cu geamantanul în mână. Patronul încă mă mai ținea de coate și îi spunea cu grijă în urmă:

— Mai repede, Simone, mai repede, îi e rău…

Am vrut să vorbesc, dar mi se întretăie răsuflarea și n-am reușit decât să hârâi. Patronul se aplecă asupra mea cu multă

grijă.

— Dumnezeule, Peter, spuse. Sunteți alb ca varul…

— Bandiții, am hârâit. Deținuții…

— Da, da, bineînțeles, acceptă supus patronul. Dumneavoastră arestați-ne pe toți și bine faceți, doar să mai suportați puțin, nu vă mai smuciți… Doar vă doare îngrozitor, iar eu deocamdată tot nu vă dau drumul…

Da, nu-mi va da drumul. Am observat și mai înainte că e ditamai ursul, totuși nu m-am așteptat la o asemenea încleștare. M-am lăsat pe spătarul scaunului și am încetat să mai opun rezistență, îmi era greață și brusc mă cuprinse o indiferență stupidă. Undeva departe, în adâncul sufletului, mocnea stins sentimentul unei mari ușurări – situația nu mai depindea de mine, alții luaseră asupra lor responsabilitatea. Se părea că leșinasem încă o dată, pentru că m-am pomenit deodată întins pe podea, iar patronul stătea îngenuncheat alături de mine și îmi uda fruntea cu o cârpă umedă și rece. De cum am deschis ochii, a dus spre buzele mele gâtul unei sticle. Era foarte palid.

— Ajutați-mă să mă așez, am spus.

Se supuse fără să scoată un cuvânt. Ușa era larg deschisă, pe jos sufla un curent rece, se auzeau voci precipitate, apoi ceva bubui și trosni. Patronul se schimonosi a durere.

— Blestemata aia de ladă, spuse cu o voce gâtuită. Iar mi-au rupt tocul ușii…

De sub geam răsună urletul aproape neomenesc de tare al lui Moses:

— Gata? Înainte!… Adio, oameni! La revedere! La adevărata revedere…!

Vocea lui Simone țipă ceva nedeslușit drept răspuns, apoi geamurile zăngăniră datorită unui croncănit și a unui fluierat sinistru. Se așternu liniștea. M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre ușă. Patronul se tot agita în jurul meu, fața lui lată era albă și pufoasă, ca de vată iar pe frunte îi curgea transpirația. Mișca din buze ca un mut – probabil făcea rugăciuni.

Am ieșit amândoi în holul pustiu, unde șuiera vântul rece ca

gheața, iar patronul rosti cu o voce joasă: „Haideți să ieșim, Peter, trebuie să luați o gură de aer proaspăt…” L-am împins și am plecat spre scară. Am observat în treacăt, cu o satisfacție răutăcioasă, că ușa de la intrare era complet dărâmată. Mi s-a făcut rău chiar pe primele trepte ale scării și m-am agățat urgent de balustradă. Patronul încercă să mă ajute, dar l-am împins cu umărul meu nevătămat și i-am spus: „Auzi, ia mai dă-te dracu'!…” Patronul dispăru. M-am târât încetișor pe trepte, ținându-mă strâns de balustradă, am smuls-o pe Brün, care se lipise speriată de perete, am reușit să urc la etaj și m-am îndreptat spre camera mea. Ușa camerei lui Olaf era larg deschisă, încăperea era pustie, iar mirosul pătrunzător de farmacie se răspândise în coridor. Doar să ajung la canapea, mă gândeam. Doar să ajung la canapea și să mă întind… Și chiar în acel moment am auzit un țipăt.

— Uite, ei sunt! Urla cineva. E prea târziu! La naiba, e prea târziu!

Vocea se întrerupse brusc. Jos, în hol, am auzit niște pași, ceva căzu, se rostogoli și imediat am auzit un zgomot lin, îndepărtat. Atunci am făcut cale întoarsă și, împleticindu-mă, am fugit spre scara podului…

În fața mea se deschise întreaga vale largă, înzăpezită. Am închis ochii din cauza strălucirii soarelui, apoi, după un timp, am reușit să deslușesc două urme albăstrii perfect drepte, lăsate de schiuri în zăpadă. Se îndreptau spre nord, pieziș față de hotel, iar acolo unde urmele se sfârșeau am văzut perfect conturate siluetele fugarilor, de parcă ar fi fost desenate pe fondul alb. Am vederea foarte bună, îi zăream extrem de bine, și asta a fost cea mai sălbatică și mai absurdă priveliște pe care mi-o amintesc.

În față mergea incredibil de repede doamna Moses, cu o ladă neagră, gigantică, la subsuoară, iar pe umerii doamnei stătea greoi însuși bătrânul Moses. Mai la dreapta, puțin în urmă, gonea cu pași regulați, finlandezi, Olaf cu Luarvic în spate. Fusta largă a doamnei Moses flutura în vânt, flutura și mâneca goală a lui Luarvic, iar bătrânul Moses își folosea înverșunat și înspăimântător biciul cu mai multe cozi, fără a se opri măcar

o secundă. Mergeau incredibil de repede, supranatural de repede, iar dintr-o parte, tăindu-le calea, venea elicopterul cu elicea și geamurile cabinei scânteind în soare.

Toată valea se umpluse de un zgomot puternic, regulat, în timp ce elicopterul coborî încet, cumva alene, trecu pe deasupra fugarilor, o luă înaintea lor, se întoarse coborând tot mai mult, iar fugarii continuau să gonească precum vântul de-a lungul văii, de parcă nu văzuseră și nu auziseră nimic, și chiar atunci în zgomotul monoton se infiltră un sunet nou, un trosnet scurt, feroce. Fugarii se împrăștiată în toate direcțiile, apoi Olaf căzu și rămase nemișcat, apoi îi veni rândul lui Moses să se dea de-a rostogolul prin zăpadă, iar Simone mă trăgea de guler și plângea în hohote la urechea mea: „Vezi? Vezi? Vezi…?" În cele din urmă, elicopterul rămase suspendat deasupra corpurilor inerte și coborî ușor, ascunzând privirilor noastre pe cei nemișcați și pe cei care mai încercau poate să se târască… Zăpada se ridică în vârtejul creat de elicele elicopterului formând un nor alb, strălucitor, ce se înălța ca o cocoașă pe fondul stâncilor negre, abrupte. Se auzi din nou trosnetul feroce al mitralierei. Alec se așeză pe vine, acoperindu-și ochii cu palmele, în timp ce Simone continua să plângă în hohote și să țipe: „Ți-ai atins scopul! Ți-ai atins scopul, tâmpitule, criminalule!"

Elicopterul se ridică la fel de încet din norul de zăpadă și, înscriindu-se pe o direcție piezișă către cerul de un albastru pătrunzător, dispăru dincolo de creste. În acel moment, jos, urlă trist și jalnic Leli.

EPILOG.

De atunci au trecut mai bine de douăzeci de ani. Acum un an am ieșit la pensie. Am nepoți și câteodată îi povestesc celei mai micuțe dintre nepoate această istorie, dar, e adevărat, în povestirile mele această istorie se încheie întotdeauna în chip fericit: extratereștrii pleacă bine mersi la ei acasă, cu racheta lor strălucitoare, iar banda Campionului este prinsă bine mersi de poliția sosită la țanc. La început, extratereștrii din povestea mea plecau spre Venus, apoi, când pe Venus au sosit primele expediții, am fost nevoit să-l duc pe domnul Moses în

constelația Boarul.

De altfel, nu despre asta e vorba.

Mai întâi faptele. Gâtulețul de Sticlă a fost destupat peste două zile. Am chemat poliția și l-am predat pe Hinkus împreună cu un milion o sută cincisprezece mii de coroane și raportul meu detaliat. Dar, trebuie să o spun, ancheta n-a dus la nici un rezultat. Într-adevăr, în zăpada răscolită au fost găsite mai mult de cinci sute de gloanțe de argint, dar elicopterul Campionului în care fuseseră ridicate cadavrele dispăruse fără urmă. După câteva săptămâni, un cuplu de turiști-schiori, care în acea perioadă aveau drum pe lângă valea noastră, a comunicat că au văzut cum un elicopter s-a prăbușit chiar sub ochii lor în lacul celor Trei Mii de Fecioare. Au fost organizate cercetări, dar nu s-a descoperit nimic interesant. După cum se știe, adâncimea acestui lac ajunge în unele locuri până la patru sute de metri, fundul e de gheață, iar relieful lui se schimbă în permanență. Probabil că vestitul Campion pierise – în orice caz, n-a mai apărut în lumea interlopă. Datorită lui Hinkus, grăbit să-și salveze pielea, banda Campionului a fost parțial prinsă și tot parțial se răspândise prin toată Europa. Gangsterii anchetați n-au mai adăugat nimic esențial la mărturiile lui Hinkus – toți erau pe deplin convinși că Belzebuth era un vrăjitor, ba chiar însuși diavolul. Simone considera că unul dintre roboți, deja aflat în elicopter, își revenise și distrusese totul până unde putuse să ajungă cu o ultimă sclipire de energie. Tot ce-i posibil, iar dacă-i așa, atunci nu-l invidiez deloc pe Campion în ultimele lui minute…

Simone deveni specialistul principal în această problemă. A format niște comisii, a scris în ziare și reviste, a vorbit la televizor. S-a dovedit că, într-adevăr, era un mare fizician, dar nu i-a fost de nici un folos. Nu l-au ajutat nici autoritatea lui uriașă, nici meritele lui din trecut. Nu știu ce s-a discutat despre el în cercurile științifice, dar, după părerea mea, cred că n-a primit de acolo nici o susținere. Este adevărat, comisiile funcționau, am fost chemați cu toții ca martori, chiar și Kaisa, dar, din câte cunosc eu, nici o revistă științifică nu a publicat

vreun rând despre această chestiune. Comisiile se destrămau, apăreau din nou, ba se unificau cu Societatea de Cercetare a Farfuriilor Zburătoare, ba se despărțeau de ea, materialele comisiilor când erau declarate confidențiale de către organele puterii, când erau brusc publicate pe larg, zeci și sute de cârpaci roiau în jurul acestei probleme, ieșiseră de sub tipar câteva broșuri scrise de falși martori sau de martori oculari suspecți, și totul s-a terminat în așa fel încât Simone rămăsese singur doar cu un grupuleț de entuziaști – tineri savanți și studenți. Au făcut câteva escaladări pe stâncile din regiunea Gâtulețului de Sticlă, încercând să găsească rămășițe ale centralei distruse. În timpul unei asemenea escaladări, Simone a pierit. Până la urmă nu s-a descoperit nimic.

Ceilalți participanți la evenimentele descrise mai sus trăiesc și în prezent. Am citit recent despre aniversarea lui du Barnstokr la Societatea Internațională a Iluzioniștilor – bătrânul împlinise nouăzeci de ani. La aniversare „a participat fermecătoarea nepoată a sărbătoritului, Grünhilde Caan, împreună cu soțul dânsei, bine cunoscutul cosmonaut Parry Caan”. Hinkus își ispășește condamnarea pe viață și în fiecare an scrie cereri de grațiere. La începutul pedepsei, au avut loc două atentate asupra lui, a fost chiar rănit la cap, dar a scăpat cu viață. Se spune că acum a devenit un pasionat sculptor în lemn și câștigă binișor. Administrația închisorii este mulțumită de el. Kaisa s-a măritat și are patru copii. Anul trecut am fost la Alec și am văzut-o. Locuiește în suburbia Mürului și aproape nu s-a schimbat deloc – tot atât de grasă, tot atât de proastă și la fel de mult îi place să chicotească. Sunt convins că toată această tragedie a trecut pe lângă conștiința ei fără a lăsa nici cea mai mică urmă.

Cu Alec sunt prieten la cataramă. Hotelul „La Zombiul Interstelar” prosperă – în vale sunt acum deja două clădiri, a doua este construită din materiale contemporane, geme de confort electronic și nu-mi place neam. Când vin la Alec, întotdeauna îmi ocup vechea mea cameră, iar serile ni le petrecem ca atunci, în camera cu șemineu, la un pahar de porto fierbinte, condimentat. Din păcate, acum ne e de ajuns

un pahar pentru toată seara. Alec s-a uscat tare mult, și-a lăsat barbă, are nasul de culoarea vișinei putrede, dar, ca și mai înainte, îi place să vorbească pe un ton înfundat și este gata oricând să joace o festă oaspeților. Ca și mai înainte, a rămas un pasionat al invențiilor, ba chiar a obținut un brevet pentru noul tip de motor eolian. Diploma pentru brevete o ține înrămată, sub geam, deasupra vechiului său seif din vechiul său birou. Încă mai sunt în lucru perpetuumurile mobile de cele două spețe; de altfel, problema nu constă decât în niște detalii minore. Din câte am înțeles, pentru ca perpetuumul lui mobile să funcționeze într-adevăr veșnic ar fi necesară inventarea unui material plastic veșnic. Întotdeauna m-am simțit bine la Alec – e atât de liniștit și comod la el. Încă o dată mi-a mărturisit în șoaptă că acum ține în subsol o mitralieră Bren – pentru orice eventualitate.

Am uitat complet să povestesc de Saint-Bernardul Leli. Leli a murit. Pur și simplu de bătrânețe. Lui Alec îi place să povestească deseori cum acest minunat câine a învățat să citească cu puțin timp înainte de a muri.

Iar acum despre mine. De multe ori, de foarte multe ori, în perioadele plictisitoare de gardă, în timpul plimbărilor singuratice sau pur și simplu în nopțile de insomnie, m-am gândit la toate cele întâmplate și mi-am pus o singură întrebare: aveam sau nu dreptate? Strict formal, aveam dreptate, șefii mei recunoscuseră acțiunile mele ca fiind corespunzătoare situației și doar șeful departamentului civil m-a certat puțin pentru că n-am dat imediat geamantanul și am expus martorii la un risc inutil. Am primit un premiu pentru prinderea lui Hinkus și pentru recuperarea milionului și ceva de coroane, iar la pensie am ieșit cu gradul de inspector principal – limita la care puteam să sper. A trebuit să mă întrebuințez serios până am scris raportul referitor la problema în cauză. A trebuit să exclud din acest raport oficial aproape orice referire la atitudinea mea subiectivă și în cele din urmă se vede treaba că am reușit. În orice caz, n-am ajuns de râsul lumii și nici n-am devenit un individ cu reputație de fantezist. Firește, au lipsit multe din raport. Cum poți descrie

într-un raport polițienesc acea goană teribilă pe schiuri prin valea înzăpezită? Când sunt bolnav și mi se ridică febra, revăd iarăși și iarăși în delir această imagine terifiantă, neomenească, și aud din nou trosnete și fluierături care-mi îngheață sufletul… Nu, în mod strict formal, totul s-a aranjat. E adevărat, câteodată prietenii mei râd de mine în stările de euforie, dar o fac pur prietenește, fără interpretări și înțepături. Lui Zgut i-am povestit mai mult decât altora. S-a gândit mult, frecându-și părul aspru ca de fier de pe bărbie, duhnind a pipă, dar nu mi-a spus nimic folositor, mi-a promis doar că nu va răspândi toată tărășenia. Am încercat nu o dată să vorbesc pe această temă cu Alec. De fiecare dată mi-a răspuns laconic și doar o singură dată, plecându-și privirile, a recunoscut că pe atunci cel mai mult îl interesa integritatea hotelului și viața clienților. Am senzația că ulterior i-a fost rușine de cuvintele rostite și i-a părut extrem de rău că a recunoscut acest lucru. Iar Simone, până la moartea lui, nu mi-a mai adresat nici un cuvânt.

Poate că au fost totuși niște extratereștri. Niciodată, nicăieri, nu mi-am exprimat părerea personală în această privință. Luând cuvântul în fața comisiilor, niciodată n-am părăsit cadrul strict al faptelor riguros prezentate în raportul înaintat șefilor mei. Acum însă aproape că nu mă mai îndoiesc. Dacă oamenii au aterizat pe Marte și pe Venus, de ce n-ar ateriza cineva și la noi pe Pământ? Și apoi este pur și simplu imposibil de născocit o altă versiune care să explice toate aspectele întunecate ale acestei istorii. Dar oare problema constă doar în faptul că au fost extratereștri? Am reflectat mult asupra acestei chestiuni și acum pot să spun: da, problema constă doar în asta. Ei, sărmanii, au eșuat ca musca-n lapte și cred că a fost o cruzime din partea mea să mă comport cu ei așa cum am făcut-o atunci. Poate problema nu constă decât în faptul că n-au sosit la vremea potrivită și n-au întâlnit oamenii cu care ar fi trebuit să se întâlnească. S-au întâlnit cu gangsterii și cu poliția. Mă rog, în fine. Dar dacă ar fi dat peste contraspionaj sau niscaiva militari? Ar fi fost mai bine? Puțin probabil…

Mă roade conștiința, asta-i problema. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva: am făcut totul corect, sunt neîntinat în fața lui Dumnezeu, a legii și a oamenilor, dar tot am mustrări de conștiință. Câteodată nu mai suport și vreau să-l găsesc pe unul de-ai lor, să-i cer iertarea. Gândul că unul dintre ei poate mai umblă deghizat printre oameni, imposibil de recunoscut, ei bine, tocmai acest gând nu-mi dă pace. M-am înscris chiar și la Societatea „Adam Adamski", m-au ușurat de o grămadă de bani, până când am reușit să înțeleg că totul nu-i decât o cacialma, că nu voi fi ajutat nicicând să-i găsesc pe prietenii lui Moses și Luarvic…

Mda, n-au sosit tocmai la timpul potrivit. N-am fost pregătiți să-i întâmpinăm. Nici acum nu suntem pregătiți pentru asta. Chiar și în prezent, chiar eu, acel om care a trecut prin toate astea și a reflectat asupra lor, de ar fi să nimeresc într-o situație asemănătoare, înainte de toate mi-aș pune întrebarea: spun ei oare adevărul adevărat, oare nu cumva ascund ceva, oare în apariția lor nu se ascunde cumva vreo nenorocire cumplită? Eu, să zicem, sunt om bătrân, dar, vedeți dumneavoastră, mai am și niște nepoți…

Iar când îmi este teribil de rău, nevastă mea se așează alături de mine și încearcă să mă consoleze. Îmi spune că indiferent dacă nu i-aș mai fi pus piedici lui Moses și ar fi reușit cu toții să plece, tot s-ar fi ajuns la o mare tragedie, pentru că în acest caz gangsterii ar fi luat cu asalt hotelul și, probabil, ne-ar fi omorât pe toți cei rămași în clădire. Totul este foarte corect. Eu însumi am învățat-o să vorbească astfel, numai că acum ea deja a uitat și are impresia că este ideea ei proprie. Și totuși nu mi-e câtuși de puțin mai bine în urma consolărilor ei, decât pentru o scurtă perioadă. Nu pentru mult timp. Doar până când îmi amintesc că Simon Simone nu mi-a mai adresat vreun cuvânt până la moartea lui. Doar nu o dată ne-am mai întâlnit – și la procesul lui Hinkus, și în emisiunile televizate și la ședințele nenumăratelor comisii, dar el nu mi-a adresat nici un cuvânt. Nici un cuvânt. Niciunul.

Komarvvo – Leningrad.

Ianuarie – aprilie 1969

SFÂRȘIT

1 Personaj din poveștile și basmele țărilor baltice. (n.t.)